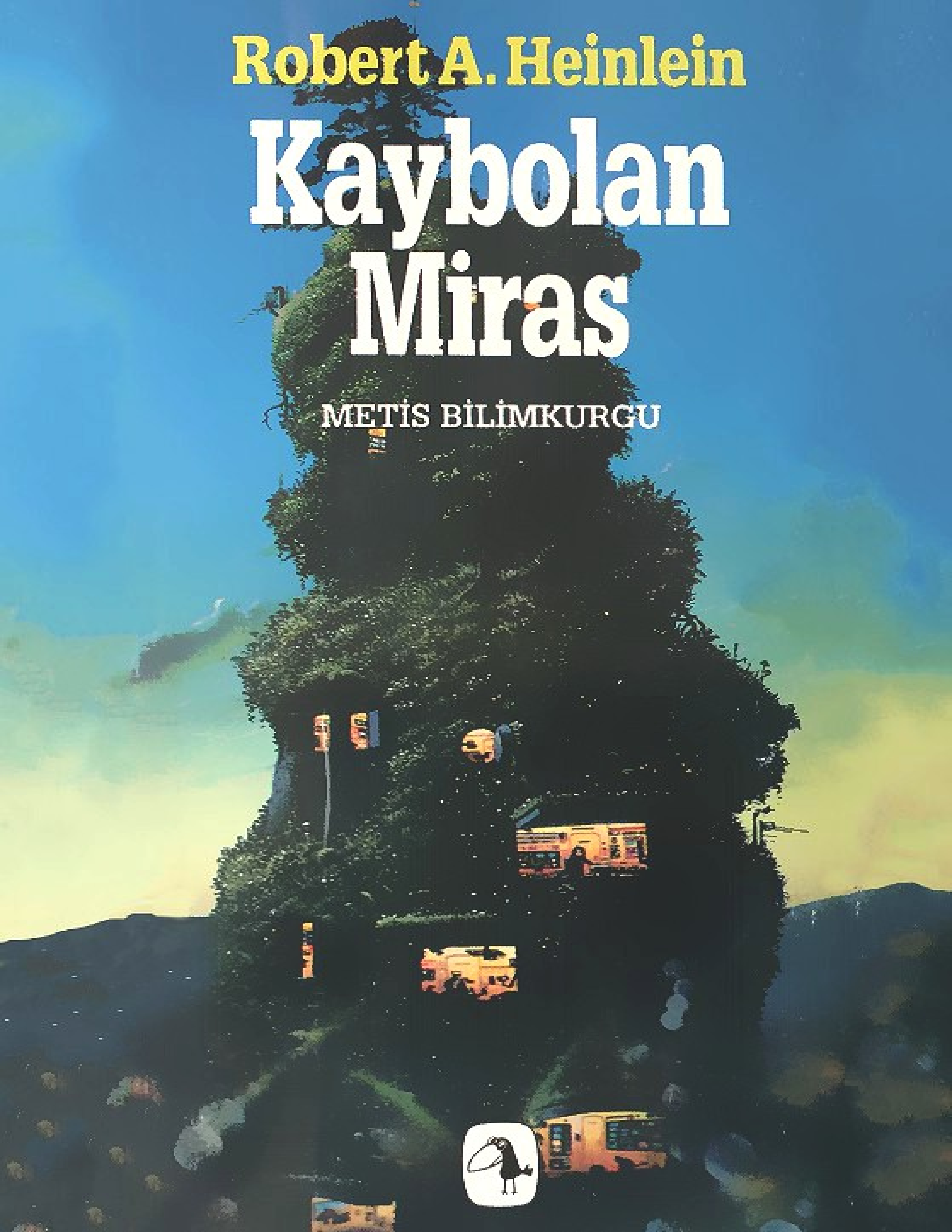

Robert A. Heinlein
Kaybolan
Miras
METİS BİLİMKURGU

KAYBOLAN MİRAS

Robert A. Heinlein

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: FATMA TAŞKENT

KAPAK RESMİ: TIM WHITE

TARAMA: Verminaard

E-KİTAP: spiderh

Bilimkurgu: 7
Metis Edebiyat Dizisi: 96

KAYBOLAN MİRAS

Robert A. Heinlein

Yapıtın Özgün Adı
LOST LEGACY
İlk Basımı: A.B.D., Super Sicience Stories Magazine, November 1941

Kapak Resmi: Tim White, 1978

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay

Dizgi: Metin Yayıncılık Ltd.

Baskı: Yaylacık Matbaası

ISBN: 975-342-100-1

Birinci Baskı: Aralık 1995

METİS YAYINLARI

İpek Sokak, No:9, 80060, Beyoğlu – İSTANBUL

Biyografi...

Robert A. Heinlein, 1907'de doğdu. ABD Deniz Harp Akademisi'nde eğitim gördükten sonra subay olarak donanmaya katıldı, 1934'te sağlık sorunları nedeniyle emekli oldu. Bir süre fizik eğitimi gördükten sonra bilimkurgu yazmaya başladı. İlk öyküsü 1939'da *Astounding SF* dergisinde yayınlandı. Heinlein'ın öykülerinin yanı sıra, çok sayıda romanı vardır. Bunların arasında ilk dönemlerinde *Orphans of the Sky* (1941, Uzayda Kaybolanlar, K Yayınları 1974), *Metuselah's Children* (1941, Metuselah'ın Çocukları) ve *The Sixth Column* (1941, Altıncı Kol) sayılabilir. Heinlein 1940'ların sonlarından başlayarak gençler için bir dizi "*uzay operası*" yazmıştır. Bunların arasında en önemlileri *Red Planet* (1949, Kızıl Gezegen), *Between Planets* (1951, Gezegenler Arasında) ve *Have Space Suit Will Travel* (1958, Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım) romanlarıdır.

Heinlein'ın ırkçılığa eğilimli, Sağ-Cumhuriyetçi görüşleri BK yazarları arasında eleştirilere neden olmuştur. 1951'de yazdığı *The Puppet Masters* (Merih'ten Saldıranlar, Çağlayan Yayınları, 1954) soğuk savaş döneminin komünizm paranoyasını en iyi temsil eden romanlardan biri olarak kabul edilir. 1956'da yayınlanan *Double Star* (İkiz Yıldız, Metis, 1995) Heinlein'ın en önemli politik romanlarından biri sayılır. Öte yandan 1961'de yazdığı *Stranger in a Strange Land* (Yabancı Bir Ülkede Yabancı) gibi romanlarda "sağ kanattan anarşizme yaklaştığı" da gözlenebilir. Nitekim bu romanı 1960'lı yıllardaki sistem karşıtı gençlik hareketleri için bir kült kitabı olma özelliği

taşımıştır. 1941'de yazdığı *Kaybolan Miras* ilk kez 1953'te yayınlanan *Assignment in Eternity* adlı derlemede yer almıştır.

1

“Ve göresin diye gözlerin var!“

N'aber kasap!" Doktor Philip Huxley, konuşurken elinde evirip çevirdiği zar kupasını bırakıp ayağıyla bir sandalyeyi iteledi. "Otursana."

Kendisine yöneltilmiş abartılı seslenişe aldırış etmeyen adam, Fakülte Lokali'nin odacısına sarı yağmurluğunu ve sırılsıklam şapkasını verip sandalyeye oturdu, ilk önce zenci odacıya bakarak konuştu.

"Duydun mu, Pete? Psikolog geçinen büyücü doktor, bana, benim gibi uzman bir hekim ve cerraha kasap diye seslenme küstahlığını gösterebiliyor." Sesinde yumuşak bir sitem vardı.

"Seninle dalga geçmesine izin verme, Pete. Doktor Coburn, olur da ameliyathane amfisine girmene izin verirse, bil ki, sırf bedenini işleten şeyin ne olduğunu anlamak için kafanı açma niyetiyledir. Kafatasını kül tablası yapması da cabası.

Siyahi adam, masayı silerken sırıttı, hiçbir şey söylemedi.

Coburn damağını şaklatıp başını iki yana salladı. "Bunu söyleyen de büyücü doktor. Phil, hâlâ *Var Olmayan Küçük Adam*'ın peşinde misin?"

"Parapsikolojiyi kastediyorsan, evet."

"Çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi. Bu sömestr bir ders daha veriyorum, iyi de oldu. O gözlerini koca koca açmış masum çocuklara, aslında beyin kutularında olup bitenden ne kadar az haberdar olduğumuzu anlatmaktan fena halde yoruluyorum. Araştırma yapmayı tercih ederim."

"Kim etmez ki! Dişe dokunur bir şey buldun mu?"

"Biraz. Şu ara, *Valdez* diye bir hukuk öğrencisiyle pek eğleniyorum."

Coburn kaşlarını kaldırdı. "Ee? Duyumötesi algılama davası mı?"

"Bir tür. Sanki önceden bilme yetisine sahip gibi; nesnenin bir yüzünü gördü mü, öbür yüzünü de görebiliyor."

"Delilik!"

"Sen önce kendi haline bak! Çocuğun yeteneğini, titizlikle belirlediğim koşullar altında denedim, gerçekten yapabiliyor, köşeyi dönmeden orada ne olduğunu görebiliyor."

"Hımm... Taşbüken Dedem'in de dediği gibi; '*Tanrının elinde dört taneden daha fazla as vardır.*' Seninki pokerde iyi numara çevirebilir."

"Aslında, Hukuk Fakültesine girmek için gereken parayı profesyonel kumarbazlık yaparak kazanmış."

"Nasıl yaptığını öğrenebildin mi?"

"Allah kahretsin ki, hayır." Huxley yüzünde endişeli bir ifadeyle parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. "Araştırma yapmak için biraz param olsa, böyle olayları gün ışığına çıkartacak bilgileri toplayabilirdim. Rhine'ın Duke Üniversi'tesindeki çalışmalarına baksana."

"O zaman niye ortalığı ayağa kaldırmıyorsun? Kurula çık, başlarının etini ye. Onlara Western Üniversitesi'ni nasıl meşhur edeceğini anlat."

Huxley daha beter somurttu. "Çok umutsuz. Dekanla konuştum, rektöre konuyu açmama bile izin vermedi. Yaşlı budalanın, bölümün elini kolunu eskisinden daha çok bağlamasından korkuyor. Resmi olarak *davranışçı* olmamız gerekiyor ya. Ağzını açıp, bilinçte fizyoloji ve mekanikle açıklanamayacak bir şeyler olabileceğini ima ettiğin anda, herkes *balık kavağa çıktı* demişsin gibi bakar."

Resepsiyon bölmesinin arkasında duran telefonun kırmızı ışığı yandı. Odacı, radyoyu kapatıp telefona cevap verdi. "Buyrun... Evet efendim, burada. Çağırayım. Doktor Coburn, telefon."

"Buraya bağla." Coburn, telefon panelini kendine doğru çevirdi; genç bir kadının yüzü ekranda belirdi. Ahizeyi eline aldı. "Ne var?.. O da neymiş? Ne zaman oldu? Teşhisi kim koydu?.. Bir kere daha oku... Şemayı göster." Ekrandaki görüntüyü inceledi ve ekledi: "Tamam. Hemen geliyorum. Hastayı ameliyata hazırlayın." Aleti kapatıp Huxley'e döndü. "Gitmem gerek, Phil – acil vaka."

"Neymiş?"

"Senin ilgini çekebilir. Yuvarlak testereyle beyni keseceğiz. Belki de çıkartmak gerekebilir. Araba kazası. Zamanın varsa gel, seyredersin." Konuşurken, bir yandan da yağmurluğunu giyiyordu. Döndü ve uzun, sarsak adımlarla salına salına batı kapısından çıktı. Huxley kendi yağmurluğunu kapıp peşinden koştu.

Ona yetişince, "Nasıl oldu da seni aramak zorunda kaldılar?" diye sordu.

Coburn, şöyle bir dönüp, "Cep telefonumu öbür takım elbisemde bıraktım," dedi, "özellikle bıraktım – biraz rahat etmek istemiştim. Ama şansım yaver gitmedi."

Çok yavaş ilerleyen yürüme bantlarına boş vererek, lokali bilim ekibine bağlayan kemer ve geçitlerden geçip, kuzeye ve batıya doğru yola koyuldular. Ancak, Pottenger Tıp Fakültesi'nin karşısındaki 3. Cadde'nin altından geçen taşıyıcı metroya vardıklarında, her yeri su bastığını, makinelerin de çalışmadığını gördüler. Batıya, Fairfax Caddesi taşıyıcısına giderek yollarını uzatmak zorunda kaldılar. Coburn, bahar Güney Kaliforniya'ya sel yağmurları getiriyor diyen mühendislere de, planlama komisyonuna da küfretti – Ticaret Odası ne isterse istesin.

Hekim odasında, ıslak giysilerinden kurtulup, ameliyat için giyinme odasına geçtiler. Bir hademe, Huxley'in beyaz pantolonla galoş giymesine yardım etti ve temizlenmek üzere bir sonraki bölmeye geçtiler. Coburn, ameliyatı yakından izleyebilmesi için Huxley'i bu bölmeye de davet etmişti. Buzlu camın önünde, üç dakika boyunca, katı ve yeşil sabunla iyice temizlendiler, sonra bir kapıdan geçtiler; sessiz, becerikli hemşireler önlük ve eldivenlerini giydirdi. Huxley yakalarını iyice yukarı kaldırmak için parmak ucunda durmak zorunda kalan bir hemşire tarafından giydirilirken kendini aptal gibi hissetti. Cam kapıdan geçirilip 3 no'lu ameliyathaneye götürüldüler. Plastik eldivenli ellerini, yün çilesi sararmış gibi havada tutuyorlardı.

Hasta, çoktan masaya yatırılmış, kafası yukarı kaldırılmış ve kafatası sabitlenmişti. Bir şalter kaldırıldı ve buz beyazı, acımasız bir ışık halkası, bedenin tek açıkta kalan yeri olan kafatasının sağ tarafı üzerine vurdu. Coburn'ün gözleri

hızla odayı taradı. Huxley de onun bakışlarını izledi: açık yeşil duvarlar, cinsiyetleri maske ve önlüklerinin ardına gizlenmiş iki ameliyat hemşiresi, köşede bir şeyle uğraşan yardımcı hemşire, narkozcu, Coburn'e hastanın kalp hareketlerini ve solunum durumunu gösteren aletler...

Hemşirelerden biri, şemayı cerrahın okuyabileceği biçimde tutuyordu. Coburn'ün isteği üzerine narkozcu bir an için: hastanın yüzünü açtı. Bir deri bir kemik, kahverengi bir yüz, karga bir burun, çökük gözler. Huxley şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Bunu farkeden Coburn kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bir şey mi var?"

"Bu, Juan Valdez!"

"O da kim?"

"Şu sana sözünü ettiğim çocuk – sihirli gözleri olan hukuk öğrencisi."

"Hımm... Eh, bu sefer sihirli gözleri köşenin öbür ucunu pek iyi görememiş. Şansı varmış ki yaşıyor. Şurada durursam daha iyi görürsün, Phil."

Coburn, Huxley'e boş verip kendi işine koyuldu, bütün bilgi ve becerisini, önündeki et parçasının üzerinde yoğunlaştırdı. Kafatası ezilmiş ya da sert bir darbe almıştı. Belli ki, biraz sivri uçlu, sert bir nesneyle şiddetli bir biçimde çarpışmıştı. Yara sağ kulağın üzerindeydi. Görünüşte yarım santim ya da biraz daha büyüktü. İnceleme yapmadan, kemikli yapının ve içindeki beynin ne kadar hasar gördüğünü söylemek olanaksızdı.

Beynin biraz hasar gördüğü kesindi. Yaranın yüzeyi temizlenmiş, etrafı tıraşlanmış ve boyanmıştı. Travmanın

varlığı, kafa kemiğindeki belirgin yarıktan anlaşılıyordu. Pıhtılaşmış mor renkli kandan; beyaz, gri ve açık sarı dokudan oluşan, tuhaf, mide bulandırıcı bir yığın, hafifçe kanamakta olan yarığın içini kısmen kaplamıştı.

Cerrahın açık turuncu eldivenler içindeki, insan dışı bir yaratığı andıran ince ve uzun, narin elleri, yaranın üstünde zarif ve ustaca hareket ediyordu. Bu eller, sanki kendine özgü ayrı bir hayat ve zekâyla yüklüydü, ölümünden hücrelerin henüz habersiz olduğu, tamamı yok olmuş doku temizlenip alındı – lime lime kemik parçaları, yırtılmış sert zar, asıl beynin gri kabuk dokusu...

Huxley, bu ufak çaplı gösteriden büyülenmiş, zamanın ve olayların akışından bütünüyle kopmuştu. Tek hatırlayabildiği, kısa, özlü emirlerdi: "Krampon!", "Pens!", "Tampon!". Ufacık testerenin boğuk sızlayışı; sert ve canlı kemikte gidip gelen, diş kamaştırıcı gıcırtı. Zarar görmüş kıvrımları düzeltmek için spatulaya benzeyen bir alet zarifçe kullanılmıştı. Her şey inanılmaz ve gerçek dışıydı. Huxley, düz ve ince bir bıçağın, zihnin kapısını yontuşunu, mantığın ince duvarlarını tıraşlayışını izledi.

Hemşirelerden biri, üç kez cerrahın alnındaki teri silmişti.

Parafin işlevini yerine getirdi. Vitalyum alaşımı kemiğin yerini aldı, gizli enfeksiyonun üzerini örttü. Huxley sayısız ameliyat izlemesine rağmen, rahatlama ve zaferin getirdiği, o dayanılmaz duyguyu bir kez daha tattı. Hani o, cerrahın arkasını dönüp, giyinme odasına doğru yönelirken eldivenlerini çıkardığı anda hissedilen duygu...

Huxley, Coburn'ün yanına gittiğinde, o, maskesini ve kepini ilaçlı suya batırmış, elbisesinin ceplerinde sigara arıyordu. Tekrar insana benzemişti. Huxley'e sırıtarak sordu.

"Ee, nasıl buldun?"

"Muhteşem. ilk kez böyle bir şeyi bu kadar yakından izledim. Camın arkasından o kadar iyi göremiyor insan. Düzelecek mi?"

Coburn'ün yüzündeki ifade değişti. "O senin arkadaşın, değil mi? Bir an aklımdan çıkmış. Özür dilerim. İyileşecek, eminim. Genç ve kuvvetli, ameliyata da gayet iyi dayandı. Bir iki gün sonra gelip ziyaret edebilirsin."

"Konuşma merkezinin büyük bir bölümünü aldın, değili mi? İyileşince konuşabilecek mi? Söz yitimi ya da başka bir konuşma bozukluğu çıkma olasılığı yüksek değil mi?"

"Konuşma merkezi mi dedin? Konuşma merkezinin yakınından bile geçmedim ki..."

"Efendim?"

"Sağına sarımsak soluna soğan koy da bir dahaki sefere şaşırma, Phil. Tersinden bakmışsın. Ben, *sağ* yarımküre üzerinde çalıştım, solda değil."

Huxley şaşakalmıştı, ellerini açtı, önce birine, sonra diğerine baktı ve sonra da yüzü aydınlanıp güldü. "Haklısın. Biliyor musun, sağımı solumu hep şaşırırım. Briç oynarken de hep aynı şey başıma geliyor. Ama bir dakika – sol yarımkürede, konuşma merkezi üzerinde çalıştığına kendimi o kadar inandırmıştım ki, şimdi kafam karıştı. Peki sence, nörofizyolojisi nasıl etkilenecek?"

"Hiçbir biçimde – tabii eğer geçmişteki örnekleri kriter sayarsak. Aldığım parçanın eksikliğini hiç duymayacak. Tabir yerindeyse, *terra incognito*'da, sahipsiz topraklarda dolanıyordum. Beynin ameliyat ettiğim o bölümünün eğer

bir işlevi varsa da, henüz usta fizyologlar bunu kanıtlayabilmiş değil."

2

Üç Kör Fare

Zırrrr!

Joan Freeman, gözleri kapalı, bir eliyle uzanıp çalar saati susturdu; gözlerini sımsıkı kapalı tutarsa uyumaya devam edebileceğine inandırmaya çalıştı kendini. Şöyle bir düşündü. Pazar. Pazar günü erken kalkmak gerekmez, öyleyse saati niye kurmuştu? Birden hatırladı ve yataktan yuvarlanırcasına kalktı. Ilık ayaklarını sabah sabah soğuk olan zemine bastı. Pijamasını yere, kendini de duşa attı. Bir çığlıktan sonra, suyu sıcağa, sonra tekrar soğuğa çevirdi.

Buzdolabındaki son yiyeceği sepete atmış, termosu da doldurmuştu ki, dışarıdaki tepede, tekerlekleri garaj yolunun çakılları üzerinde çıtırdayan arabanın sesini duydu. Alelacele kısa botlarını giyip, poturunun ilmeklerini botun tabanından geçirerek bağladı ve aynada kendisine baktı. Fena değil, diye düşündü. Güzellik kraliçesi gibi bir hali yoktu, ama öcüye de benzemiyordu.

Kapının yumruklanmasını zil ve bariton bir ses izledi: "*Joan! Hazır mısın?*"

"Neredeyse. İçeri gel, Phil."

Pantolon ve polo gömlek giymiş olan Huxley'in arkasından biri daha içeri girdi. "Joan, tanıştırayım, Ben Coburn, Doktor Ben Coburn. Doktor Coburn, Miss Freeman."

"Size katılmama izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim, Miss Freeman."

"Ne demek, Doktor. Phil, hakkınızda o kadar çok şey anlattı ki, sizinle tanışmaya can atıyordum." Kibar cümleler, bir kabilenin çoktan yer etmiş tabuları gibi, rahatlıkla dudaklarından dökülüyordu.

"Ona Ben desene, Joan. Egosuna iyi gelir."

Joan ve Phil, eşyaları arabaya yüklerken, Coburn de genç kadının stüdyo dairesine göz gezdirdi. Duvarları budaklı çam ağacıyla kaplı, kocaman tek bir oda; üstüne dağınık kitap rafları asılmış bir şömine genç kadının kişiliği hakkında bir fikir veriyordu. Yontulmamış taştan sürgülü kapıdan çıkıp, zemini yosunlu tuğlalarla kaplı, barbeküsü ve küçük bir balık havuzu olan ufacık terasa adımını atmıştı ki, kendisine seslenildiğini duydu.

"Doktor! Haydi, tabanları yağla! Zaman kaybediyoruz!"

Coburn, terasa tekrar bir bakındı ve arabaya, diğerlerinin yanına gitti. "Eviniz hoşuma gitti, Miss Freeman. Niye Beachwood Drive'ı bırakıp da Griffith Parkı'na gitme zahmetine katlanıyoruz ki?"

"Çok basit. Evde kalırsak piknik yapmış değil, sadece kahvaltı etmiş oluruz. Adım Joan."

"Bir sabah burada '*sadece kahvaltı etme*' talebinde bulunabilir miyim Joan?"

Phil, sufle verirmiş gibi fısıldadı: "O hergeleye aldırış etme, Joan. Niyeti bozuk."

* * * * *

Joan mükellef yemekten arta kalan kırıntıları toparladı. İyice yalanıp sıyrılmış üç antrikot kemiğini, kullanılmış paket kâğıtlarını ve bir parça kalmış ekmeği ateşe fırlattı. Termosu salladı, içinde az bir şey kalmıştı. "Biraz daha greyfurt suyu isteyen var mı?" diye seslendi.

"Kahve kalmadı mı?" diye soran Coburn, Huxley'e dönüp devam etti: "özel yeteneklerini tamamiyle mi yitirdi?"

"Kahveden bol bol var," dedi Joan. "Kendiniz alın."

Doktor, kendisine ve Huxley'e kahve koydu. Phil, doktorun sorusuna cevap verdi: "Evet, tamamiyle. Neredeyse eminim. Ameliyat yüzünden girdiği duygusal şoktan olabilir diye düşündüm; sonra onu hipnoza soktum, ama sonuç yine olumsuzdu – hem de tamamen. Joan, sen de sıkı aşçıymışsın. Beni evlat edinir misin?"

"Yirmi bir yaşını aşmışsın bir kere."

"Onun için kendine bakmaktan acizdir belgesi çıkartıverebilirim," diye atıldı Coburn.

"Bekâr kadınların evlat edinmelerine pek olumlu bakılmıyor."

"O zaman evlen benimle de olsun bitsin. İkimiz onu evlat ediniriz, sen de üçümüze yemek pişirirsin."

"Evet de demeyeceğim, bayır da. Ama bugün aldığım en iyi teklifti diyebilirim. Siz orada öyle ne konuşuyordunuz?"

"Joan, Ben'in teklifini yazıp imzalamasını iste. Biz Valdez'den konuşuyorduk."

"Ya! Dün o son testleri yapacaktın, değil mi? Ne sonuç aldın?"

"Önceden bilme yeteneğiyle ilgili olarak, olumsuz. Yeteneğini kaybetmiş."

"Hımm – peki ya kontrol testleri?"

"Humm-Wadsworth Kişilik Testi, kazadan öncekiyle aynı portreyi verdi, tabii kullanılan teknikteki doğruluk oranı sınırları dahilinde. Zekâ düzeyi, test tekniğinin sınırları içinde çıktı. Çağrışım testleri de pek bir ipucu vermedi. Nöropsikolojinin bütün kabul görmüş standartlarına göre, aynı kazadan önceki insan, iki şey dışında: beyin kabuğunun bir parçası eksik ve artık, köşenin öbür ucunda ne olduğunu göremeyecek. Tabii ki, bu yeteneğini yitirmiş olduğu için çok kızgın."

Joan, bir süre duraksadıktan sonra cevap verdi: "Bu oldukça kesin bir sonuç, değil mi?"

Huxley, Coburn'e döndü: "Sen ne düşünüyorsun, Ben?"

"Bilemiyorum. Kafasından kesip aldığım o gri maddenin, Valdez'e, normal duyu organlarının yapamadığı ve Ortodoks tıp teorisinin açıklayamadığı bir biçimde görme yeteneği kazandırmış olduğunu itiraf etmemi istiyorsunuz, değil mi?"

"Sana hiçbir şey itiraf ettirmeye çalışmıyorum. Benim derdim bir şey bulmak."

"Madem bu şekilde ifâde ettin; diyorum ki, eğer ilk verilerinin hepsini kuralına uygun koşullar altında topladığını–"

"Ki, öyle yaptım."

"– ve olumsuz çıkan ikinci parti verileri elde ederken daha da büyük bir dikkat gösterdiğini kabul edersek–"

"Hay Allah'ım, her şeye çok dikkat ettim! Üç hafta boyunca akla gelebilecek bütün koşulları denedim."

"O zaman kaçınılmaz sonuçlar söz konusu demektir. Birincisi–" Parmaklarıyla saymaya başladı. "– bu kişi, fiziksel duyu organlarını kullanmaksızın görebiliyordu; İkincisi, bu alışılmadık
–hadi öyle diyelim– yetenek, bir biçimde, asıl beynin el becerilerine ait yarımküresiyle ilgiliydi."

"Bravo!" Bu nida Joan'dan yükselmişti.

"Sağol, Ben," diye onayladı Phil. "Ben de aynı sonuçlara varmıştım, ama başkasının da aynı düşüncede olduğuna duymak insanın şevkini artırıyor."

"Peki, bu sonuçları da çıkardığına göre, bundan, sonraki aşama nedir?"

"Tam olarak bilmiyorum. Daha doğrusu, benim psikolojiyle uğraşmam, bir insanın kiliseye gitmesiyle aynı nedenden. Yani, kendini ve yaşadığın dünyayı anlamak için duyulan güçlü bir ihtiyaç. Genç bir öğrenciyken, modern psikolojinin sorduğum sorulara cevap verebileceğini düşünürdüm, ama çok geçmeden en iyi psikologların meselenin özüne dair hiçbir bok bilmediklerini anladım. Yo, bugüne kadar yapılanları hiçe saymıyorum; büyük bir ihtiyaç söz konusuydu ve yapılanlar da kendi çapında epey işe yaradı. Ancak hiçbiri hayatın ve düşüncenin ne olduğunu, özgür iradenin bir gerçeklik mi, yoksa yanılsama mı olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyor, iyi olanlar, cehaletlerini kabulleniyor, kötüleriyse, apaçık saçmalık olan dogmatik iddialarda bulunuyor – örneğin, bazı mekanik davranışbilimciler, sırf Pavlow, zil sesiyle bir köpeğin ağzını

sulandırabiliyor diye Paderewski'nin nasıl müzik yaptığını da bildiklerini düşünüyorlar!"

Yapraklarım dökmeyen büyük meşe ağacının gölgesinde sessizce uzanmış, anlatılanları dinlemekte olan Joan konuştu: "Ben, sen beyin cerrahısın, değil mi?"

"Hem de en iyilerinden," diye doğruladı Phil.

"Birçok beyin gördün, üstelik onları canlı olarak gördün. Bu da çoğu psikologda olmayan bilgilere sahipsin demektir. Sence düşünce ne demek? Bedenin işleyişini sağlayan şey nedir?"

Coburn, ona sırıttı. "Beni gafil avladın, yavrum. Biliyormuş gibi yapmam ben. Bu benim işim değil, ben sadece tamirciyim."

Joan yerinde doğruldu. "Sigara versene, Phil. Ben de Phil'in vardığı noktaya ulaştım, ama ayrı bir yoldan. Babam hukuk okumamı istemişti. Kısa bir süre sonra, daha çok hukukun altında yatan ilkelerle ilgilendiğimi farkettim ve bölüm değiştirip Felsefe Fakültesine geçtim. Oysa felsefe de aradığım şey değildi. Felsefede hiçbir numara yok aslında. Panayır meydanlarında satılan pamuk helvadan yedin mi hiç? İşte, felsefe de onun gibi bir şey; sanki esaslıymış gibi durur, çok da güzel görünür, tadı da tatlıdır, ama iş ısırmaya gelince dişlerini bir türlü geçiremezsin, yutmaya çalışırken insanın ağzına hiçbir şey gelmez. Felsefe, kelime-kovalamacadır, kuyruğunu kovalayan köpek kadar önemi vardır ancak."

"Felsefe doktoramı vermek üzereydim ki, vazgeçip fen bölümüne girdim ve psikoloji dersleri almaya başladım. Küçük bir kız gibi uslu davranıp sabırlı olursam, cevap aradığım her şeyin gün ışığına çıkacağım düşünüyordum.

Phil, demin bunun insanı nereye götürdüğünü anlattı. Tıp ya da biyoloji okumayı düşünmeye başlamıştım. Bu konuyla ilgili sırrı da biraz önce ağzından kaçırıverdin. Kadınlara okuma yazma öğretmek hataydı belki de."

Ben güldü. "Bu iş köy kilisesinde herkesin başından geçenleri anlattığı özel toplantılara döndü; bari ben de günah çıkartayım. Sanırım, çoğu tıp adamı işe, insanoğlu ve onun işleyişi hakkında her şeyi öğrenme arzusuyla başlıyor, ama bu engin bir alan, nihai cevapları bulmak çok zor ve her zaman, hemen yapılması gereken o kadar çok iş var ki, nihai sorunlar için kaygılanmayı bir kenara bırakıyoruz. Hayatın, düşüncenin ve benzeri şeylerin gerçekten ne olduklarını anlamayı eskiden olduğu kadar, bugün de istiyorum. Ama bunlara kaygılanacak zamanı bulabilmek için uykusuzluk krizine tutulmam gerek. Phil, ciddi ciddi bu meselelerle uğraşmayı mı teklif ediyorsun?"

"Bir bakıma, evet. Ortodoks psikoloji teorisine aykırı düşen değişik olaylarla ilgili bilgi topluyorum – genel adlandırmayla metafizik altında sınıflanan ıvır zıvır her şeyi: telepati, önceden bilme, psişik tezahürler diye anılan şeyler, gaipten duyma, levitasyon, yani kendi kendine uçabilme, yoga zımbırtısı, doğum lekeleri ve bulabildiğim benzeri her şey."

"Bütün bunların çoğunun sıradan yöntemlerle de açıklanabileceğini düşünmüyor musun?"

"Birçoğu için, evet. O zaman, geriye kalanların çoğunu açıklamak için de Ortodoks teorinin tamamını çarpıtabilir, olasılık kanunlarına boş verebilirsin. Yine de açıklanamayan bir şeyler kaldıysa, onları da şarlatanlığa, safdilliğe ve kendi kendini hipnotize etmeye havale ederek araştırmayı reddedersin ve sonunda da rahat bir nefes alırsın."

"Occam'ın usturası," diye mırıldandı Joan.

"Efendim?"

"*Occam'lı William'ın Usturası*. Mantıkta bir ilkenin adı; iki varsayımın da olguları kapsaması durumunda basit olanı kullanmak. Genel kabul görmüş bir bilim adamı, ortodoks olmayan olayları açıklamak için, kendi ortodoks teorilerini süarrealist bir heykele benzetene kadar çarpıtmak durumunda kaldığında, Occam'ın Usturası ilkesini görmezlikten geliyor demektir. Bütün olguları kapsamak için, uymayan verileri kapsaması hiçbir zaman düşünülmemiş olan eski bir varsayımın suyunu çıkarmak yerine, yeni bir varsayım kurmak daha basittir. Ama bilim adamları, teorilerine, karılarına ve ailelerine olduğundan daha fazla bağlıdır."

"Vay be," diye hayranlığını belirtti Phil. "Şu ondüle saçın altından konuşana da bakın."

"Ben, şunu tut da kafasına termosu geçireyim."

"Özür dilerim. Kesinlikle haklısın, şekerim. Teorileri unutup, bu dışlanmış olaylara sıradan veri muamelesi yapmaya ve bunun beni nereye götüreceğine bakmaya karar verdim."

Ben araya girdi: "Ne tür şeyler buldun, Phil?"

"Çok çeşitli; kimi doğrulanmış, kimi söylenti, küçük bir kısmı da Valdez örneği gibi laboratuvar koşulları altında denenmiş şeyler. Yoga'ya atfedilen bütün numaraları duymuşsundur mutlaka. Bunlardan çok azı Batı Yarıküresi'nde tekrarlanabildi; bu da yoganın aleyhine oldu. Her neyse, iddialı ve serinkanlı gözlemciler, Hindistan'da

olup biten bir sürü acayiplikten bahsediyor – telepati, doğru kehanet, önceden bilme, ateş üstünde yürüme gibi şeyler."

"Ateş üstünde yürümeyi niye metafiziğe dahil ediyorsun?"

"Zihnin, gizemli bir biçimde, beden ve cansız nesneler üzerinde hâkimiyet sahibi olması olasılığı yüzünden."

"Hımm."

"Bu düşünce, insanın eline kafasını kaşıttırabilmesi gerçeğinden daha mı etkileyici? İradenin, çeşitli durumlarda, nesne üzerindeki gerçek yaptırımları hakkında çok az şey biliyoruz. örneğin, *Tierra del Fuego*'lular. Toprağın üstünde çırılçıplak uyurlardı, sıfır derece sıcaklıkta bile. Beden, kendi tasarrufu dahilinde böyle bir uyum sağlayamaz. Bunun için gerekli donanımı yoktur; hangi fizyoloğa sorsan bu cevabı alırsın. Sıfır derecede, dışarıda kalmış çıplak bir insan, hareket etmezse ölür. Oysa Tierra del Fuego'lular, metabolik hız gibi konulardan bihaberdiler. Onlar sadece mutlu, sıcacık ve rahat uyumalarına bakıyordu."

"Henüz can alıcı bir şey söylemedin. Bu kadar geniş davranacaksan, Taşbüken Dedem'in başından bundan daha ilginç o kadar olay geçmiş ki..."

"Onlara da geliyorum. Valdez'i unutma."

"Ben'in dedesinin özelliği nedir?"

"Joan, sakın Ben'in yanında herhangi bir şeyle böbürleneyim deme. Taşbüken Dedesi, mutlaka daha hızlısını, daha kolayını ve de daha iyisini yapmıştır. "

Coburn'ün soluk mavi gözlerinde kızgınlıktan çok üzüntü okunuyordu. "Niye öyle diyorsun, Phil, beni şaşırttın. Eğer ben de Taşbüken ailesinden gelmeseydim ve hoşgörülü

olmasaydım, ettiğin lafa gücenirdim. Ama özrünü kabul ediyorum."

"Can alıcı noktaya gelirsek; Valdez'den başka, doğduğum yerde, Springfield, Missouri'de kafasının içinde saat olan bir adam vardı."

"O da ne demek?"

"Saate bakmadan saatin tam kaç olduğunu biliyordu demek. İnsanın kolundaki saat onun söylediğinden farklı gösterdiğinde mutlaka o saatin ayarı bozulmuş oluyordu. Aynı zamanda yıldırım gibi bir hesap makinesiydi – sorulabilecek en zor aritmetik problemlerine anında cevap verebiliyordu. Diğer konulardaysa tam bir gerizekâlıydı."

Ben başını salladı. "Bildik bir vaka – *idiot savant*."

"Bir ad koyunca açıklama getirmiş olmuyorsun. Hem dengesiz yeteneklere sahip insanların bazısı gerizekâlı, bazısı değil. Ben çoğunun gerizekâlı olmadığına inanıyorum. Zekiler, farklı olduklarının anlaşılması durumunda toplum tarafından rahatsız edilip, muhtemelen infaz edileceklerini bilecek kadar akıllı oldukları için ortalarda pek görünmüyorlar."

Ben tekrar başını salladı. "Bu dediğinde haklı bir yan var, Phil. Devam et."

"Akla hayale sığmaz yeteneklere sahip olup da diğer konularda ortalama zekâ düzeyinin altında olmayan ve işin özünü yakalamış o kadar çok insan var ki... Örneğin, Boris Sidis–"

"Hani o dâhi çocuk mu? Ben onu artık vazgeçti zannediyordum."

"Belki de. Ben şahsen, kendi kafesine kapandığını ve farklı olduğunu diğer maymunların anlamalarını istemediğini düşünüyorum. Her neyse, nitelik olarak değilse de yoğunluk açısından önemli birçok yeteneğe sahipti. Bir sayfa metni, herhalde şöyle bir göz attıktan sonra okuyabiliyordu; şüphesiz eksiksiz bir belleği vardı. Eksiksiz bellek dedim de aklıma geldi. Sadece bir kere duyduğu her şarkıyı çalabilen zenci piyanist Kör Tom'a ne demeli? Dahası, yakın bir tarihte, burada, Los Angeles'da bir oğlan vardı. Gözleri kapalı ping-pong oynayabiliyor ya da normal insanların görmeden yapamayacağı işleri yapabiliyordu. Ben kendi gözlerimle gördüm. Bir de şu '*Anında Yankı*' vardı."

"Bak ondan hiç söz etmemiştin Phil," dedi Joan. "O ne yapabiliyordu? "

"İnsanın kelimelerini ve vurgulamalarını kullanarak onunla aynı anda konuşabiliyordu; konuşulan dili bilsin ya da bilmesin. O kadar doğru bir zamanlaması vardı ki, dinleyenler hiçbir ayrım yapamıyordu. Tıpkı gölgenin, bedenin harketlerini izlemesinde olduğu gibi; o da konuşmayı, o kadar anında, doğru ve çaba harcamadan taklit edebiliyordu."

"İyi hoş da... Tabii bütün bunları davranışçı teoriyle açıklamak çok zor. Hiç levitasyon vakasına rastladın mı, Phil?"

"İnsanlarla ilgili olarak rastlamadım. Ama kapı komşum olan, amatör, hoş bir çocuk vardı. Benim evdeki eşyaları yerden kaldırıp havada gezdirebiliyordu. Bu sırada ben oldukça kendimdeydim. Gördüklerim ya gerçekti ya da hipnotize olmuştum; artık nasıl dersen. Levitasyon dedik de Nijinski hakkında anlatılanları duydunuz mu?"

"Hangisini?"

"Havada gezinebilme hikâyesini. Burada ve Avrupa'da *Le Spectre de la Rose*'da havaya yükselip, biraz orada öylece kalıp, canı isteyince de aşağıya indiğine tanık olmuş binlerce İnsan var– tabii çöküş döneminde ölmedilerse. Diyelim ki toplu sanrıydı – ben gözümle görmedim."

"İşte yine Occam'ın Usturası," dedi Joan.

"Yani?"

"Toplu sanrıyı açıklamak, birkaç saniye havada durabilmiş bir adama açıklama getirmekten daha zordur. Toplu sanrı kanıtlanmış bir şey değil – onu, içinden çıkılmaz bir olgu adına kullanmamak gerek. Bu, hayatında ilk kez gergedanı gören köylünün, '*böyle hayvan olmaz,*' demesine benziyor."

"Belki de. Ben, daha başka numaralar anlatmamı ister misin? Bende böyle ne hikâyeler var."

"Peki ya haberciler ve telepati?"

"Dr. Rhine'ın denemeleri, henüz bir açıklama getiremese de telepatinin gerçekliğini kanıtlamış durumda. Tabii, daha, önce birçok insan telepatiyi gözlemlemişti; hem o kadar sıklıkta ki, artık varlığını sorgulamak anlamsızdı. Örneğin Mark Twain, Rhine'dan elli yıl önce, bu konuyu belgeleri ve ayrıntılarıyla yazmıştı. O bir bilim adamı değildi, ama sağduyusu çok güçlüydü – dikkate alınması gerekiyordu. Aynı şey, Upton Sinclair için de geçerli. Haberciler konusu biraz daha zor. Herkes, sonradan doğru çıkan bir dolu önsezi hikâyesi duymuştur; ama bunların akıbetini izlemek zor. Rüyalardaki habercilerin denetlenmiş koşullar altındaki bilimsel kaydını, J. W. Dunne'un *Experiment with Time* (Zaman Üzerine Deneyler) kitabından okuyabilirsin."

"Bütün bunlardan bir sonuç çıkartıyorsun, Phil? İster inan ister inanma hikâyeleri toplamıyorsun herhalde?"

"Hayır, ama bir deneme varsayımını öne sürmeden önce bir dizi veri toplamam gerekiyordu – yazdıklarımı görmelisin. Şimdi istediğim gibi bir varsayım elde ettim."

"Neymiş o?"

"Onu bana sen verdin – Valdez'i ameliyat ederek. Bir süre önce, tuhaf ve açıkça olanaksız birtakım zihinsel ve fiziksel; yeteneklere sahip bu insanların aslında, bizlerden farklı anormal bir yanları olmadığından, onların yalnızca hepimizde var olan bazı potansiyelleri keşfettiklerinden şüphelenmeye başlamıştım. Valdez'in kafatasını açtığında anormal görünüşlü bir şeye rastladın mı?"

"Hayır. Yara dışında özel bir şey yoktu."

"Güzel. Ama o zarar görmüş bölümü kesip aldıktan sonra, Valdez, o tuhaf önceden bilme gücünü yitirdi. Beyninin o parçasını bilinmeyen –bilinen işlevi olmayan– bölgeden çıkardın. Şimdi, beynin büyük bölgelerinin bilinen bir işlevi olmaması, psikoloji ve fizyolojinin önemli bir çıkış noktasıdır. Bedenin en gelişmiş ve en uzmanlaşmış yeri olan beyinde, hiç işlevsiz büyük alanların bulunması çok mantıklı değil; oysa bu alanların işlevinin bilinmediğini varsaymak daha mantıklı, örneğin korteksinden büyük parçalar kesilmiş birçok insanın zihinsel gücünde bariz bir kayıp olmamıştır – tabii bedenin normal işlevlerine hâkim olan bölgelere dokunulmadığı sürece.

"Valdez vakasında, beynin bilinmeyen bir bölgesiyle, tuhaf bir yetenek, yani önceden bilme arasında doğrudan bir ilişki kurduk. İşte, deneme varsayımımın dayanağı da bu: Bütün normal insanlar, telepati, önceden bilme, özel bir

matematiksel beceri, beden ve işlevleri üzerinde özel bir hâkimiyet gibi, söz ettiğimiz bütün –ya da muhtemelen çoğu– tuhaf yetenekleri kullanma potansiyelini taşır. Bu potansiyel beceri, beynin belirli bölgelerinde gizlidir."

Coburn dudaklarını büzdü. "Mmm – bilmiyorum. Eğer hepimizde bu harika beceriler varsa, ki bu kanıtlanmış değil, nasıl oluyor da onları kullanamıyoruz?"

"Hiçbir şeyi kanıtlamış değilim – henüz. Bu bir deneme varsayımı. Şimdi size bir analoji söylüyorum. Bu beceriler, doğuştan kullanabildiğimiz görme, duyma ve dokunma becerileri gibi değil; daha çok, beyinde doğuştan özel merkezlere sahip olan, ancak eğitim sonucu varlık kazanabilen konuşma becerisine benziyor. Sadece sağır-dilsizlerin arasında büyüyen bir çocuk konuşmayı öğrenebilir mi hiç? Tabii ki hayır. Dışarıdan bakanlar için o da bir sağır-dilsiz olurdu."

"Ben vazgeçtim." Coburn teslim olmuştu. "Bir varsayım kurmuşsun, onu da inandırıcı biçimde hazırlamışsın. Peki nasıl deneyeceksin? Elle tutulur bir yanını göremiyorum. Çok güzel bir kurgu, ama deneme süreci olmaksızın bir hayalden öteye geçemez."

Huxley yere yuvarlandı, yüzünde mutsuz bir ifadeyle dalların arasından yukarı baktı. "Sorun da o zaten. Elimdeki en cazip yetenek vakasını yitirdim, işe nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Joan itiraz etti. "Ama, Phil, senin ihtiyacın olan normal insanlar, sonra onlarda özel yetenekler geliştirmeye çalışacaksın. Bence bu harika. Ne zaman başlıyoruz?"

"Neye ne zaman başlıyoruz?"

"Benim üzerimde çalışmaya, tabii ki. Örneğin şu yıldırım hızıyla hesap yapma becerisi. Eğer bende bu beceriyi geliştirebilirsen, artık sihirbaz oldun demektir. Birinci sınıfta cebirden çakmıştım. Çarpım tablosunu hâlâ bilmem!"

3

“Herkesin Kendi Dehası Vardır“

"İşe koyulalım mı?" diye sordu Phil.

"Yo, hayır," diye itiraz etti Joan. "Önce şöyle rahat rahat kahvemizi içelim, yediklerimizi sindirelim. Ben'i iki haftadır görmüyoruz. San Francisco'da yaptıklarını dinlemek istiyorum."

"Sağol, tatlım," diye cevap verdi doktor, "ama ben, çılgın Profesör ve Şapkalı Güzeli'ni dinlemeyi tercih ederim."

"Şapkalı Güzel'in canı cehenneme!" diye patladı Huxley. O kadın bir domuz kadar inatçı. Onu boş ver de, sana bu sefer gösterecek bir şeyimiz var, doktor."

"Sahi mi? Bu iyi işte. Nedir o?"

"Senin de bildiğin gibi, ilk birkaç ay ilerleme kaydedemedik. Hep zorlandık. Joan, nefis bir telepati yeteneği geliştirdi; ama bu dengesizdi ve güvenilir değildi. Matematiksel beceriye gelince; çarpım tablosunu öğrendi, ama yıldırım gibi hızlı hesap makinesi işinde çuvalladı."

Joan, oturduğu yerden zıplayıp iki erkekle şöminenin arasından geçti ve ufacık Pulman mutfağına girdi. "Karıncalar üşüşmeden şu bulaşıkları sıyırıp suya batırmam gerek. Yüksek sesle konuşun da ben de duyayım."

"Joan şimdi ne yapabiliyor, Phil?"

"Söylemem. Biraz bekle, göreceksin. Joan! Oyun masası nerede?"

"Kanepenin arkasında. Bağırman gerekmez. Kurnaz nineler için satılan işitme cihazından takalı beri gayet rahat duyabiliyorum."

"Peki peki, zilli. Masayı buldum. Oyun kâğıtları aynı yerde mi?"

"Evet, birazdan geliyorum." Üstünden düşen önlüğünü silkeleyerek yanlarına geldi, kanepeye oturup kollarıyla dizlerini sardı. "Evet, Koca Bunak, Hollywood Yamyamı emrinize amadedir. Her şeyi görür, her şeyi bilir, iğne deliğinden haberler verir. Fal bakar, diş çeker, edebe uygun eğlenceler düzenler."

"Bırak şamatayı. Ufak çaplı bir telepatiyle başlıyoruz; Şimdi her şeyi bir kenara bırakın. Kâğıtları kar, Ben."

Coburn, söyleneni yaptı. "Şimdi?"

"İkimizin görebileceği biçimde, birer birer... Joan'a gösterme. Hadi çevir."

Ben kâğıtları yavaş yavaş dağıttı. Joan şarkı söyler gibi; saymaya başladı. Karo yedilisi; kupa valesi; kupa ası; maça üçlüsü; karo onlusu; sinek altılısı; maça dokuzlusu; sinek sekizlisi–"

"Ben, seni ilk kez böyle şaşırmış görüyorum."

"Bütün kâğıtları hiç yanılmadan bildi. Taşbüken Deden bile daha iyisini yapamazdı."

"İşte iltifat diye buna derim. Bir de başka türlüsünü deneyelim. Bu sefer ben dışarıdayım. Nasıl olacak ben de bilmiyorum. Daha önce başkasıyla yapmadık. Hadi dene."

Birkaç dakika sonra Coburn son kâğıdı da masaya koydu. "Mükemmel! Hiç hatasız."

Joan ayağa kalktı ve masaya geldi. "Nasıl oldu da bu destede iki kupa onlusu çıktı?" Desteyi karıştırıp bir kâğıt çekti. "Hah! Yedinci kâğıdı kupa onlusu sandın; ama karo onlusuydu. Anladın mı?"

"Galiba öyle yaptım," diye kabullendi Ben. "Özür dilerim, seni şaşırtmış oldum. Işık da pek iyi değil zaten."

"Joan artistik ışıklandırma efektlerini gözlerini korumaya tercih ediyor," diye açıkladı Phil. "Aslında böyle bir şeyin olmasına sevindim; bu, önceden bilmeyi değil, telepatiyi kullandığını gösterir. Şimdi sıra matematikte. Küp kökler, anında toplama, hiperbolik fonksiyonların logaritmaları gibi sıradan gösterileri es geçiyoruz, inan ki hepsini yapabiliyor. Da ha sonra bu basit numaraları yaptırırsın ona. Sana kendi mutfağımdan bir şaheser sunuyorum. İşin içinde hızlı okuma, eksiksiz bellek, inanılmaz sayıda sayıdizisi değişimleri ve bileşimleriyle başa çıkmak ve şıkların matematiksel olarak araştırılması var. Sen pasyans bilir misin, Ben?"

"Tabii."

"Kâğıtları iyice karmanı istiyorum, sonra bir Canfield açacaksın, soldan sağa doğru dağıt; sonra üçer üçer oynayacaksın; tıkanıp kalana kadar desteyi tekrar tekrar açacaksın."

"Tamam. İşin esprisi nedir?"

"Desteyi karıp kestikten sonra, Joan'ın bütün kâğıtlardaki sayılara göz atabileceği biçimde tutarak, bir kez çevirmeni ^istiyorum. Sonra bir dakika bekle."

Ben kendinden istenenleri yaptı. Joan onu kontrol etti. ["Yeniden yapman gerekecek, Ben. Sadece elli bir kâğıt gördüm."

"İki kâğıt birbirine yapışmış olmalı. Daha dikkatli olacağım." Tekrarladı.

"Şimdi elli iki. Oldu."

"Hazır mısın, Joan?"

"Evet, Phil. Alta koy; kupalar altıya, karolar dörde; maçalar ikiliye; sinek yok."

Coburn kuşkulu gözlerle baktı. "Yani oyunun sonu böyle mi çıkacak demek istiyorsun?"

"Dene de gör."

Kâğıtları soldan sağa doğru dağıttı, sonra yavaş yavaş oynamaya başladı. Bir ara Joan onu durdurdu. "Hayır, maça papazını değil kupa papazını koy oraya. Maça papazıyla sinek aslarını dışarı çıkarabilirdin, ama üç kupa eksilince oyun biterdi." Coburn, hiç yorumsuz onun dediklerini yerine getirdi. Joan, iki kez daha onu durdurdu ve değişik şıklar gösterdi.

Oyun tam onun tahmin ettiği gibi bitti.

Coburn, elini saçlarının arasına daldırıp öylece kâğıtlara baktı. "Joan," dedi yumuşak bir sesle, "hiç başın ağrır mı?"

"Bu işi yapmaktan değil. Sanki hiç çaba harcamıyorum."

Phil, ciddi bir edayla lafa karıştı. "Fazla bir zorlanma gerektirecek herhangi bir neden yok. Bildiğimiz kadarıyla, düşünme eylemi için enerji kullanmaya hiç gerek kalmıyor. İnsanın hiç çaba sarf etmeden hızla ve doğru bir biçimde

düşünebilmesi gerekir. Bence, baş ağrısını yaratan yanlış düşünceler."

"Ama Phil, nasıl edip de beceriyor? Problemin, kabul edilen matematik yöntemleriyle, elle çözüldüğünde ne kadar uzun süreceğini hayal etmek bile başımı ağrıtmaya yetiyor."

"Nasıl yapıyor bilmiyorum. Kendisi de bilmiyor."

"Öyleyse bunu yapmayı nasıl öğrendi?"

"Daha sonra konuşuruz, İlk önce, sana asıl şaheserini göstermek istiyorum."

"Artık daha fazlasını kaldıramam. Sersem gibi oldum."

"Bak bu hoşuna gedecek."

"Bir dakika, Phil! Ben de bir şey denemek istiyorum, Joan ne kadar hızlı okuyabiliyor?"

"Görebildiği hızda."

"Hımm–" Doktor, paltosunun iç cebinden bir deste daktiloyla yazılmış kâğıt çıkardı. "Üstünde çalıştığım bir yazının ikinci müsveddesi bu. Joan bir sayfayı denesin bakalım. Tamam mı, Joan?"

Ortadan bir sayfayı çekip ayırdı ve Joan'ın eline tutuşturdu. Joan şöyle bir bakıp sayfayı geri verdi. Ben şaşırmıştı.| "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olmadı. Ben okurken kontrol et." Hızla şakımaya başladı: " '*Sayfa dört. – şimdi, Cunningham'a göre, beşinci basım, sayfa 547, «Bir başka lif teli, yani, belkemiği iliğinin yan furniculusu boyunca yukarı doğru uzayan beyinciğin dikensi bağdokusu (arka bölge), ilik dörtgeninin bu bölümünden yavaş yavaş çıkar. Bu hat, yüzey boyunca uzanır ve–»*' "

"Yeter, Joan, sus artık. Nasıl yaptığını Allah bilir, teknik zımbırtıyla dolu bir sayfayı bir çırpıda okuyup ezberledin." Kurnazca sırıttı. "Ama telaffuzun biraz bozuktu. Taşbüken Dedem olsaydı bülbüller gibi okurdu."

"Ne bekliyordun ki? O lafların yarısının bile ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Joan, bütün bunları yapmayı nasıl öğrendin?"

"Doğrusunu istersen Doktor, bilmiyorum. Bisiklete binmeyi öğrenmek gibi bir şey. Bir düşersin, bir daha düşersin, sonra bir bakarsın, almış başını gidiyorsun. Bir hafta içinde de artık gidonu tutmadan bin bir numara yapmaya başlama. Bende de böyle oldu işte – ne yapmak istediğimi biliyordum, sonra bir gün, bir baktım ki yapabiliyorum. Haydi, Phil sabırsızlanıyor."

Ben şaşkın sessizliğini koruyordu, Phil'in kendisini, köşede duran küçük yazı masasının başına götürmesine ses çıkarmadı. "Joan, herhangi bir çekmeceyi kullanabilir miyiz? Tatmam. Ben, masadaki çekmecelerden birini seç, istediğin eşyayı çıkart, istediğin şeyi ekle. Sonra, çekmeceye bakmadan, içindekileri karıştır ve birkaç parçayı çıkartıp, başka bir çekmeceye koy. Telepati olasılığını ortadan kaldırmak istiyorum."

"Phil, evi altüst etmekten çekinmeyin. Nasıl olsa sekreter ordum siz oyununuzu bitirdikten sonra o masayı düzene sokmaktan mutluluk duyacaktır."

"Bilimin önünü kesme, ufaklık." Çekmecelerden birine göz atıp ekledi: "Hem bu masaya en az altı aydır el değmemiş. Biraz daha karıştırmaktan zarar gelmez."

"Hıh! Ne sandın! Bütün zamanımı senin için salon numaraları öğrenmekle geçiriyorum. Hem ben her şeyi elimle koymuş gibi bulabiliyorum."

"Benim korktuğum da o zaten. Bu yüzden, eğer mümkünse, Ben'in biraz işe rastlantı öğesi katmasını istiyorum. Haydi başla, Ben."

Doktor söylenenleri yapıp çekmeceyi kapadığında, Phil devam etti: "Joan, bence bu sefer kalem kâğıt kullan, önce çekmecede gördüğün her şeyi alt alta yaz, sonra yaklaşık yerlerini ve düzenini gösteren bir şema çiziktir."

"Tamam." Masanın başına oturup, hızla yazmaya başladı.

Bir tane büyük, siyah deri el çantası

Yirmi santimlik cetvel

Ben onu durdurdu. "Bir dakika. Bu işte yanlışlık var. El çantası kadar büyük bir şeyi ben de görürdüm."

Joan alnını kırıştırdı. "Hangi çekmece demiştin?"

"Sağdan ikinci."

"Ben en üst çekmece dedin sanmıştım."

"Belki de öyle demişimdir."

Joan yeniden başladı:

Pirinç kâğıt açacağı

Altı değişik kurşun kalem ve bir de kırmızı kalem

On üç tane paket lastiği

İnci saplı çakı

"Bu senin çakın olmalı, Ben. Çok güzelmiş; niye daha önce görmedim?"

"San Francisco'dan almıştım. Allah seni bildiği gibi yapsın. Henüz onu görmüş değilsin."

> *Bir paket kibrit,*
>
> *Sir Francis Drake Oteli*'*nin promosyonu*
>
> *Sekiz mektup ve iki tane fatura*
>
> *İki biletin dip koçanı, Follies Burlesque Tiyatrosu*'*na–*

"Doktor, *çok ayıp!*"

Sen işine bak."

"Tamam, ama bir dahaki sefere beni de götürmeye söz verirsen."

> *Kılıf içinde bir derece*
>
> *Hünerli yapıştırıcı ve daktilo silgisi*
>
> *Üç değişik anahtar*
>
> *Bir tane ruj, Max Factor no:3*
>
> *Bir yüzü yazılı not defteri ve karalama kartları*
>
> *Kahverengi küçük bir kâğıt poşet; içinde yedi numara, açık kahverengi külotlu çorap var*

Aldığımı unutmuşum bile; bu sabah, düzgün bir çorap bulmak için evi altüst ettim."

"Röntgen gözlerini niye kullanmadın, Bayan Hudini?"

Joan şaşırmış görünüyordu. "Biliyor musun, hiç aklıma gelmedi. Henüz bu beceri zımbırtısını kullanmaya başlamadım."

"Çekmecede başka bir şey var mı?"

"Bir paket not kâğıdından başka bir şey yok. Bir saniye; şimdi şemayı çiziyorum." Birkaç dakika boyunca harıl harıl çiziktirdi; dili dişlerinin arasındaydı, gözleriyse önündeki kâğıtla kapalı çekmece arasında mekik dokuyordu.

"İçini görebilmek için çekmeceden tarafa bakmak zorunda mısın?"

"Hayır, ama işe yarıyor. Bir şeyi bakmadan görmeye çalışınca başım dönüyor."

Çekmecenin içindekiler ve düzeni kontrol edildiğinde, aynı Joan'ın söylediği gibi çıktı, işi bitirdiklerinde, Coburn hiçbir yorumda bulunmadan sessizce oturdu. Bu tepkisizlikten hafifçe sıkılan Phil söze girdi:

"Söylesene Ben, ne düşünüyorsun? Nasıl buldun?"

"Ne düşündüğümü gayet iyi biliyorsun. Teorini sapına kadar kanıtlamış oldun – ama ben bütün bunların ne anlama geldiğini, bazı olasılıkları düşünüyorum. Bence, bir cerrahın başına gelebilecek en büyük lütufla karşı karşıyayız. Joan, insan bedeninin içini de görebilir misin?"

"Bilmiyorum. Hiç–"

"Bak bana."

Joan bir süre sessizlik içinde onu seyretti. "Evet, evet, kalbinin attığını görebiliyorum! Bir de–"

"Phil, bana da onun görebildiği gibi görmeyi öğretir misin?

Huxley burnunu ovuşturdu. "Bilmiyorum. Belki–"

* * * * *

Joan, doktorun oturduğu koltuğun üzerine eğildi. "Dalmıyor mu, Phil?"

"Kesinlikle, hayır. Bir tek kafasına balyozla vurmadığım kaldı. Bence hipnotize edilecek beyin yok onda."

"Hemen küplere binme. Bir daha deneyelim. Kendini nasıl hissediyorsun, Ben?"

"İyi, ama cin gibiyim."

"Bu sefer odadan çıkıyorum. Belki de dikkatini dağıtıyorumdur. Şimdi uslu uslu uyu bakalım." Joan dışarı çıkıp onları yalnız bıraktı.

Beş dakika sonra, Huxley ona seslendi, "İçeri gel, ufaklık. Daldı."

Joan içeri girdi, büyük koltuğunda sessizce kaykılmış yatan, gözleri yarı kapalı Coburn'e baktı. Huxley'e dönerek, "Hazır mı?" diye sordu.

"Evet. Sen de hazırlan." Joan kanepeye uzandı. "Ne istediğimi biliyorsun; dalar dalmaz Ben'le ilişkiye geç. Uyuman için ikna edeyim mi?"

"Hayır."

"İyi öyleyse, haydi uyu!"

Joan sessizliğe daldı ve gevşedi.

"Daldın mı Joan?"

"Evet, Phil."

"Ben'in zihnine ulaşabiliyor musun?"

Kısa bir sessizlik: "Evet."

"Ne var orada?"

"Hiçbir şey. Boş bir odaya benziyor, ama dostane. Bir dakika – beni selamladı."

"Ne dedi?"

"Sadece selam verdi. Bir şey söylemedi."

"Beni duyabiliyor musun, Ben?"

"Tabii, Phil."

"İkiniz beraber misiniz?"

"Evet. Evet, tabii."

"İkiniz de beni dinleyin, İlişki halinde kalarak, yavaşça, uyanmanızı istiyorum. Sonra, Joan, Ben'e görülmeyeni algılamanın yolunu öğretecek. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet, Phil, yapabiliriz." Sanki konuşan tek bir kişinin sesiydi.

4

Tatil

"Açıkçası, Mr. Huxley, bu uyumsuz tutumunuzu anlayamıyorum." Western Üniversitesi'nin rektörü, hafifçe yuvalarından fırlamış gözlerini, Phil'in ceketinin ikinci düğmesine dikti. "Size, kanıtlanmış değerlere bağlı kalarak, akılcı ve yararlı araştırma yapabilmeniz için bütün olanaklar sunulmuş durumda. Kuşku götürmez yeteneklerinizden yararlanabilesiniz diye ders programınız hafifletildi. Geçtiğimiz sömestr, bölümünüzün başkan vekilliğini yaptınız. Ancak bu az bulunan fırsatlardan yararlanmak yerine, kendinizin de kabul ettiği gibi, küçük bir çocuk gibi davranıp, kocakarı hikayeleri ve aptal batıl inançlarla zamanınızı harcadınız. Gerçekten, bütün bunlara hiçbir anlam veremiyorum."

Phil, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak cevap verdi. "Ama Doktor Brinckley, göstermeme izin verirseniz–"

Rektör eliyle itiraz etti. "Rica ederim, Mr. Huxley. Yine aynı teraneye başlamayın. Bir konu daha var. Tıp fakültesinin işlerine karıştığınız hakkında şikâyette bulunuldu."

"Tıp fakültesi mi? Haftalardır oraya adımımı bile atmadım."

"Güvenilir kaynaklardan aldığım haberlere göre, Doktor Coburn'ü öyle etkilemişsiniz ki, adam artık ameliyat yaparken teşhis uzmanlarının tavsiyelerine aldırmaz olmuş.

Bu arada belirteyim, o uzmanlar Batı Yakası'nın en iyileridir."

Phil sesinde ruhsuz bir kibarlığı korumayı başardı. "Bir an için Doktor Coburn'ü etkilediğimi düşünelim –ki buna kesinlikle katılmıyorum– teşhisleri dikkate almayı reddetmesinin, vakaların akıbetiyle doğrulanmadığı bir durum oldu mu?

"Konumuz bu değil. Konu şu ki, bir fakülte kadrosunun diğer fakültelerin işine karışmasına izin veremem. Bunun doğruluğunu anladığınızdan eminim."

"İşlerine karıştığımı kabul etmiyorum. Hatta inkar ediyorum."

"Korkarım buna ancak ben karar verebilirim." Brinckley masasından kalkıp Huxley'in yanına geldi. "Şimdi, Mr. Huxley – size Philip diyebilir miyim? Kurumumuz çalışanlarının beni bir arkadaş gibi görmelerini isterim. Sana bir baba tavsiyesi vereceğim. Birkaç gün içinde sömestr bitiyor. Bence senin tatile ihtiyacın var. Doktoranı henüz tamamlamamış olduğun için Kurul, sözleşmeni yenilemekte biraz güçlük çıkartıyor. Önümüzdeki akademik yılda uygun bir tez sunacağına dair onlara güvence verme cesaretini gösterdim. Çabalarını anlamlı ve yapıcı bir çalışma adına kullanırsan tezini yazabileceğinden eminim. Tatile çık, dönünce bana önermeyi düşündüğün tezin ana hatlarını yazıp verirsin. O zaman, Kurul'un sözleşmenle ilgili sorun çıkartmayacağından kesinlikle eminim."

"Şu an yapmakta olduğum araştırmanın sonuçlarını tez olarak toparlama niyetindeydim."

Brinckley kaşlarını kibar bir şaşkınlık içinde kaldırdı. "Öyle mi? Ama senin de bildiğin gibi, evladım, bu söz konusu bile

olamaz. Kesinlikle tatile ihtiyacın var. Haydi, hoşçakal. Okul başlamadan önce görüşemezsek, sana şimdiden iyi tatiller dilerim."

* * * * *

Huxley, rektörle arasına o koca kapı girer girmez, üzerindeki sahte efendilikten sıyrılıp, öğrencilere de, öğretim görevlilerine de aldırış etmeden okul bahçesinde koşturmaya başladı. Ben ve Joan'ı, en sevdikleri bankta oturmuş, kendisini beklerlerken buldu; *La Brea Katran Çukurları* üzerinden Wilshire Bulvarı'nı seyrediyorlardı.

Yanlarına çöküverdi, iki erkek de suskunluk içindeydi, ama Joan kendini tutamadı: "Ee, Phil? Yaşlı dinozor ne dedi?"

"Bana bir sigara verin." Ben paketi uzatıp bekledi. "Pek bir şey söylemedi. Sadece, teslim olup uysal köpeği gibi davranmazsam işimi elimden almak ve akademik unvanımı lekelemekle tehdit etti beni; tabii bütün bunları daha nazik cümlelerle ifade etti."

"Peki, Phil, beni çağırmayı, nasıl bir ilerleme kaydettiğini göstermeyi önermedin mi?"

"Senin adını anmadım; yararı yoktu. Zaten senin kim olduğunu gayet iyi biliyor. Laf arasında, genç öğretim görevlilerinin, kız öğrencilerle, yanlarında refakatçilerin de bulunduğu resmi durumlar dışında, özel olarak görüşmelerinin onaylanmayacağından bahsetti. Üniversitenin yüksek ahlaklı niteliğinden ve bizim topluma karşı olan ödevlerimizden dem vurdu!"

"Adam kafayı cinsellikle bozmuş! Ağzını yırtacağım onun!"

"Sakin ol, Joan." Ben Coburn'ün sesi yumuşak ve düşünceli çıkmıştı. "Seni tam olarak neyle tehdit etti, Phil?"

"Bu ara sözleşmemi yenilememekle. Beni bütün yaz diken üstünde tutmak niyetinde; sonbaharda geri döner ve köpek gibi yaltaklanırsam ve de eğer canı isterse sözleşmemi yenileyebilir. *Allah'ın cezası!* En çok da, zayıf düştüğümü ve dinlenmem gerektiğini söylemesi dokundu bana."

"Ne yapacaksın?"

"Herhalde iş arayacağım. Ekmeğimi kazanmak zorundayım."

"Öğretmenlik mi?"

"Herhalde, Ben."

"Pek şansın yok, değil mi? Yani Western'den resmi çıkışın olmazsa... Seni pekâlâ kara listeye alabilirler. Aslında bu işte profesyonel bir futbolcu kadar hareket serbestin var."

Phil suratını astı, hiçbir şey söylemedi. Joan iç geçirip, katran çukurlarını çevreleyen kasvetli bataklığa doğru baktı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Turşu Suratlı'yı kandırarak buraya getirip bataklığa itebiliriz."

Diğer ikisi gülümseyip onu cevapsız bıraktı. Joan, muhallebi çocukları diye söylendi. Ben, Phil'e döndü: "Phil, aslında, ihtiyarın tatil tavsiyesi o kadar aptalca değil. Mesela bana çok uyar."

"Aklında özel bir şey var mı?"

"Şey, evet, aşağı yukarı. Yedi yıldır buradayım, daha etrafı doğru dürüst gezmedim. Arabayla yola çıkıp, belirli bir hedefim olmadan, öylesine dolaşmak istiyorum. Sacramento'yu geçip California'nın kuzeyine doğru

gidebiliriz. Orada harika bir doğa varmış. Dönüşte de Nevada Sıradağları'nı ve dev Sekoya Ağaçları'nı görürüz."

"Çok cazip."

"Araştırma notlarını da yanına alırsın, yolda giderken düşüncelerinden bahsederiz. Herhangi bir gelişmeyi yazıya dökmek istersen mola veririz."

Phil elini uzattı. "Anlaştık, Ben. Ne zaman başlıyoruz?"

"Sömestr biter bitmez."

"Demek ki cuma akşamüstü yola çıkabiliriz. Hangi arabayı alıyoruz, seninkini mi, benimkini mi?"

"Benim iki kapılı idare eder herhalde. Bagajı epeyi büyük."

Konuşmaları ilgiyle izleyen Joan araya girdi. "Niye senin araban, Ben? Üç kişi rahat edemeyiz ki onda."

"Üç kişi mi? Üç kişiyi de nereden çıkardın? Sen gelmiyorsun, parlak göz."

"Yaa, demek öyle sandın. Tam bu zamanda benden kurtulamazsınız; bir kere ben laboratuvar vakasıyım. Hayır, efendim, beni bırakamazsınız."

"Joan, bu erkek muhabbeti."

"Demek benden kurtulmak istiyorsunuz!"

"Yapma Joan, öyle bir şey söylemedik, iki adamla dağ başında dolaşman yakışık almaz."

"Muhallebi çocukları! Doğrucu Davutlar! Ödlekler! İtibarınızı düşünüyorsunuz."

"Hayır. Biz senin itibarını düşünüyoruz."

"Yemezler. Yalnız yaşayan kızların itibarı olmaz. Sütten ak, sudan berrak olsak, yine de her iki cinsin saldırısına uğrarız. Sizi bu kadar korkutan nedir? Eyalet sınırlarını da aşmayacağımıza göre..."

Coburn'le Huxley, erkeklerin çılgın bir kadının inatçılığı karşısında paylaştıkları o gizli bakıştan attılar birbirlerine.

* * * * *

"Dikkat et, Joan!" Kırmızı koca bir Santa Fe otobüsü, otobanın karşı istikametindeki yan yola girip kıvrılarak geçti gitti. Joan, cevap vermeden önce, dört kapılı gri otomobilin kuyruğunu savurarak, önlerinde giden petrol tankeriyle römorku solladı. Başını, arka koltukta oturan Phil'le yüz yüze konuşacak biçimde çevirdi.

"Ne var, Phil?"

"Santa Fe'nin en iyi yirmi tonluk şimendiferiyle[1] neredeyse kafa kafaya çarpıştırıyordun bizi!"

"Telaşlanma; on altı yaşımdan beri araba kullanıyorum ve bir tek kaza bile yapmadım."

"Hiç şaşmadım; zaten ancak bir tane kaza yaparsın. Her neyse. Gözlerini yoldan ayırmasan olmaz mı? Fazla bir şey istemiyorum herhalde?"

"Yola bakmaya ihtiyacım yok ki. Bak." Başını iyice arkaya çevirip gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu gösterdi. Hız ölçerin ibresi doksan milde geziniyordu.

"Joan! Ne olursun!"

Joan gözlerini açıp bir kez daha önüne baktı. "Ama görmek için bakmam gerekmiyor. Bunu bana sen öğrettin, akıllım.

Ne o, unuttun mu?"

"Pekâlâ ben öğrettim, ama araba kullanırken de yapacağın aklımın ucundan geçmemişti!"

"Niye? Hayatında gördüğün en güvenli sürücüyüm ben. Yoldaki, hatta keskin bir virajın ucundaki her şeyi görebiliyorum. Gerektiğinde, ne yapacaklarını anlamak için diğer sürücülerin zihinlerini okuyorum."

"Doğru söylüyor, Phil. Nasıl araba kullandığına birkaç defa dikkat ettim; öyle anlar oldu ki, aynı benim yapacaklarımı yaptı. Ben de bu nedenle telaşa kapılmadım."

"Anladık, anladık," diye cevapladı Phil, "siz iki süpermen, arka koltukta, köşenin öbür ucunu göremeyen, biraz telaşlı, zavallı bir ölümlünün oturduğunu unutmayabilir misiniz?"

Joan ciddi bir sesle, "Uslu duracağım. Seni korkutmak istememiştim, Phil," dedi.

Ben kaldığı yerden devam etti: "Aklım, görmek istediğin şeyden tarafa bakmamak konusunda söylediğin şeye takıldı. Bir kere, doğrudan algılama yöntemini kullanırken başka tarafa bakınca başının döndüğünü söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, öyle oluyordu, Ben. Ama sonra geçti, sana da aynısı olacak. Tıpkı eski alışkanlıklarını bir kenara bırakmak gibi. Bana göre her yön, '*önüm*' oluyor – etrafım, altım, üstüm. .. Aynı anda, iki ya da üç, her yönde dikkatimi toplayabiliyorum. Hatta bulunduğum yerden uzak olan bir noktayı bile algılayabiliyorum; nesnelerin arka yüzünü de görebiliyorum, ama bunu yapmak biraz daha zor."

Phil sertçe çıkıştı: "Beni unuttunuz gitti. İnsanötesi konuşma düzlemine geçince beni de hatırlamak inceliğini

gösteremez misiniz?"

Joan, sesinde gerçek bir acımayla, "Zavallı Phil!" dedi. "Bize her şeyi sen öğrettin, ama kimse sana öğretmeyi akıl etmedi. Ben, bak ne diyeceğim; bu gece, Sacramento'nun eteklerinde şöyle güzel, sessiz bir motel bulup konaklayalım, birkaç gün kalıp Phil'in bize öğrettiklerini ona öğretelim."

"Bana uyar, iyi fikir."

"Ah, büyük lütuf gösteriyorsunuz, efendim." Phil'in sesinde isteksizlik vardı, ama yine de memnun olup rahatladığı açıktı.

"Benimle işiniz bittiğinde, ben de iki tekerlek üzerinde araba kullanabilecek miyim?"

"Niye levitasyon öğrenmiyoruz?" diye öneride bulundu

Ben. "Daha kolay – daha ucuz ve hiçbir şeyi de bozmak gerekmiyor.

Phil, onu oldukça ciddi bir biçimde cevapladı: "Belki bir gün onu da yaparız. Bu araştırmanın sonu belli değil."

"Doğru söylüyorsun." Ben'in sesi de aynı ciddiyette çıkmıştı. "Öyle bir hale geldim ki, artık Kutsal Kitap'taki mucizelere bile inanabilirim. Tam o petrol tankerini geçmeden önce sen ne diyordun?"

"Sadece son birkaç haftadır kafa patlattığım bir düşünceyi ortaya koymaya çalışıyordum. Muhteşem bir düşünce, öyle muhteşem ki, ben bile zor inanıyorum."

"Çıkar baklayı ağzından."

Phil parmaklarıyla sayarak anlatmaya başladı. "Normal insan zihninin daha önce sorgulanmamış güçlere sahip

olduğunu kanıtladık ya da kanıtlamaya çalıştık, değil mi?"

"Sanki – öyle gibi."

"Bunlar, insan soyunun sürekli kullandığı güçlerin ötesinde olan güçlerdi."

"Kesinlikle. Devam et."

"Bu güçlerin, beynin daha önce fizyologlarca işlevi saptanmamış bazı bölgeleri sayesinde var olduğuna, varlık bulduğuna inanmakta haklı mıyız? Yani, bu güçler organik bir temele sahip; tıpkı, beyindeki göz ve görme merkezlerinin normal görmenin organik temelini oluşturması gibi. Efendim?"

"Evet, tabii."

"Herhangi bir organın en basit halden, karmaşık ve hayli gelişmiş bir biçime varana kadar geçirdiği evrim sürecini izleyebiliyoruz. Organ, kullanım sayesinde gelişim göstermektedir. Evrimci anlamda, işlev, organı doğurmaktadır."

"Evet, bu başlangıç dersi sayılır."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Coburn, önce şaşırmış görüntü, sonra yüzüne anladığını belli eden bir ifade yayıldı. Phil keyiflenip devam etti. "Sen de anlıyorsun işte! Sonuç kaçınılmaz: bütün insan soyunun, bu tuhaf güçleri –duymak, görmek ya da koklamak kadar– kolaylıkla kullandığı zamanlar olmalı. Ve bu güçlerin bir soy tarafından geliştirildiği uzun, ama çok uzun, yüz binlerce, hatta milyonlarca yıllık bir dönem olmalı. Bireyler bunu tek başına başaramazdı; tıpkı benim, bedenimden kanat çıkartamayacağım gibi. Bu iş, bir soy tarafından ve uzun bir zaman dilimi süresince gerçekleştirilmeliydi. Mutasyon

teorisi de işe yaramaz – mutasyon küçük sıçramalarla ilerler, bu arada da kullanım, değişimi doğrular. Hayır efendim – bu tuhaf güçler, bize, bütün insan soyunun onlara sahip olup kullandığı bir zamandan artakalan mirastır."

Phil sustu, Ben ise ona cevap vermeyip bir on beş kilometre boyunca düşüncelere daldı. Joan bir kez konuşmaya kalktıysa da kendini tutup vazgeçti. Sonunda Ben yavaşça konuşmaya başladı.

"Açıklarken kullandığın mantıkta bir hata göremiyorum. Beynin karmaşık işlevlere sahip bütünsel bölgelerinin '*öylesine bitiverdiğini*' varsaymak mantıklı değil. Ama sevgili kardeşim, anlaşılan modern antropolojiyle başın belada."

"Bu düşünce ilk aklıma girdiğinde ben de bundan endişelendim. Onun için çenemi tuttum. Antropoloji hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Her tıp öğrencisine okutulanın dışında bir şey bilmiyorum."

"Benim için de öyleydi, ama antropolojiye karşı büyük bir saygı duyuyordum. Profesör Adıherneyse, köprücük kemiği ve takma dişlerinden büyük büyükbabalarımızı yeniden inşa edip, en özel alışkanlıkları hakkında uzun iddianameler sunarken, ben ağzım açık ayran budalası gibi dinleyip etkilenirdim. Ama sonra konu hakkında okumaya başladım. Ne keşfettim biliyor musun?"

"Devam et."

"Öncelikle, dünyada bir tane bile değerli antropolog yok; zaten olanlar da ancak birbirlerini yalancılıkla suçlayacak kadar değerli. İddia düzeyindeki bilimlerinin en basit

öğeleri hakkında bile anlaşamıyorlar. İkincisi, insan soyu hakkındaki iddialarını destekleyecek, gerçekten saygın kanıtları içeren bütünsel bir çalışmaları da yok. Hayatımda hiç böylesine bir bardak suda fırtına kopartıldığını görmedim. Kitap üstüne kitap yazıyorlar, daha yazacakları ne kaldı ki? – Dawson İnsanı, Pekin İnsanı, Heidelberg İnsanı ve birkaç insan daha. Onlar da bütün birer iskelet değil hani; ezilmiş bir kafatası, birkaç tane diş, belki bir-iki tane de kemik parçası."

"Ama Cro-Magnon insanlarından kalma bir sürü örnek bulunmuştu."

"Doğru, ama onlar gerçek insandı. Ben *altinsan*'dan, evrimsel atalarımızdan bahsediyorum. Kendi söylediğimin yanlış olduğunu kanıtlamaya çalışıyordum. Eğer insanoğlunun yükselişi, uzun soluklu, sürekli bir tırmanış olmuşsa; *altinsanlar* vahşilere, vahşiler de barbarlara dönüşmüşse ve barbarlar da kültürlerini uygarlığa tamamlamışlarsa... Bütün bunlar birkaç yüzyıl ya da en fazla birkaç bin yıllık küçük aksiliklerle gerçekleşmişse... ve şu anki kültür düzeyimiz insan soyunun ulaştığı en üst düzeyse... Bütün bunlar doğruysa, o zaman benim düşüncem yanlış demektir.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Beynin içi, insanoğlunun, yitik tarihinin bir aşamasında, bugün hayal bile edilemeyen noktalara ulaşmış olduğunu kanıtlıyor. İnsan soyu bir biçimde gerilemiş durumda. Üstelik bu, o kadar uzun zaman önce olmuş ki, bugün hiçbir yerde kaydına rastlayamıyoruz. Antropologların bu kadar önem verdiği, o hayvansı *altinsanlar*, bizim atalarımız olamaz, bir kere çok yeni, çok ilkel ve çok gençler. Çok yakın bir tarihleri var; insan soyuna, varlığını kanıtladığımız

yetenekleri geliştirecek zamanı tanımıyorlar. Ya antropoloji bütünüyle yaş, ya da Joan yaptığını gördüğümüz şeyleri aslında yapamıyor."

Tartışmanın asıl muhatabı sesini çıkarmadı. Koca araba ilerliyordu; o ise direksiyon başında, batmakta olan güneşten süzülen eğik ışıklardan sakınmak için gözlerini kapatmış, yolunu inanılmaz bir içsel bakışla görüyordu.

* * * * *

Beş gün, Huxley'i eğitmekle, bir altıncı gün de yolda geçti. Sacramento'ya daha çok vardı. Shasta Dağı, son bir saat boyunca yer yer ağaçların arasından görünür olmuştu. Phil arabayı, 99 no'lu otobanın kenarına manzara seyretmek için yapılmış çıkıntıya çekti. Yolcularına dönüp, "Bölük dışarı! Gözünüz manzara görsün," dedi.

Üçü de elli kilometre ötedeki Shasta Dağı'ndan doğan Sacramento Nehri'nin uzandığı derin vadiyi seyre daldı. Hava kazak giyilecek kadar soğuktu, bir çocuğun bakışı kadar da temizdi. Vadinin yamacından aşağı uygun adım inen dev köknar ağaçlarından iki tanesi dağın zirvesini çerçeveye almıştı. Eğimli dalların üzerindeki kozalaklarda, hatta ormanın sınır çizgisinde bile hâlâ kar vardı.

Joan bir şeyler mırıldandı. Ben başını çevirdi: "Ne dedin, Joan?"

"Ben mi? Hiç– kendi kendime küçük bir şiir okuyordum."

"Neydi o?"

"Tietjens'in *En Kutsal Dağ* adlı şiiri:

Burada uzay var, burada on iki temiz rüzgâr var;

> *İşte onlarla dalar düşüncelere sonsuzluk– bir dem beyaz huzur, kendini belli eden varlık..*
>
> *Ritm burada sona erer. Zamanın yurdu yoktur. İşte sonu olmayan son.*"

Phil boğazını temizledi, utanarak sessizliği bozdu. "Galiba ne demek istediğini anladım."

Joan onlara dönüp, "Çocuklar, ben Shasta Dağı'na tırmanacağım," dedi.

Ben ona serinkanlılıkla baktı. "Joan, coşmuş durumdasın."

"Ben ciddiyim. Siz de çıkacaksınız demedim ki, ben kendi adıma konuştum."

"Ama senin güvenliğin ve sağlığından biz sorumluyuz. Ben de senin dört bin üç yüz metre yükseğe çıkma düşüncenden hoşlanmadım."

"Güvenliğimden sorumlu değilsin–, ben özgür bir vatandaşım. Hem tırmanmanın bir zararı yok ki; kışa sakladığınız o yağlardan birazını eritmiş olursunuz."

Phil, "Niye birden kafayı bu tırmanışa taktın?" diye sordu.

"Aslında ani bir karar değil, Phil. Los Angeles'dan çıkalı beri, sürekli aynı rüyayı görüyorum; yukarılara, ta yükseklere tırmanıyorum ve çok mutlu oluyorum. Bugün o tırmandığım dağın Shasta olduğunu anladım."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Ben, sen ne diyorsun?"

Doktor, eğilip yerden küçük bir granit taş aldı, nehre doğru fırlattı. Taş yamaçtan yüz metre kadar aşağıya yuvarlanıp durana kadar bekledi. "Sanırım birkaç çift çivili bot alsak iyi olacak," dedi.

* * * * *

Phil duraksayınca, arkasındaki dar yoldan gelmekte olan diğer ikisi de durmak zorunda kaldı. Endişeli bir sesle, "Joan, bu geldiğimiz yol mu?" diye sordu.

Birbirlerine sokuldular, dondurucu rüzgâr yüzlerini kör jilet gibi kesiyor, rüzgârla kalkan kar etraflarını sarıp sarmalıyor, gözlerine acı veriyordu. Joan ne cevap vereceğini düşünmüştü, sonunda konuşma cesaretini gösterdi: "Galiba. Gözlerini kapatınca bile, bu kar her şeyi o kadar başka gösteriyor ki."

"Benim de derdim o. Yanımıza kılavuz almamakla hata ettik galiba... Ama yaz günü kar fırtınasının çıkacağı kimin aklına gelirdi?"

Ben ayaklarını yere vurup ellerini çırptı. "Haydi yola koyulalım. Bu doğru yol olsa bile, dinlenme kulübesine varana kadar önümüzde daha kötüsü var. Geçtiğimiz o buzul düzlemini unutmayın."

Phil ciddi bir sesle, "Keşke unutabilsem," dedi. "Bu feci havada oradan bir daha geçeceğimizi düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de öyle, ama burada kalırsak donarız."

Bu sefer Ben öne geçti ve başlarını rüzgârdan korumaya çalışarak, gözleri yarı kapalı, yeniden temkinli ilerleyişlerine koyuldular. Ben birkaç yüz metre sonra

arkasındakileri tekrar yoklayıp uyardı. "Dikkat edin çocuklar; yol burada iyice kayboluyor, çok kaygan." Birkaç adım daha ilerledi. "Oldukça–" Phil'le Joan, Ben'in güçlükle dengesini korumaya çalışarak, bütün ağırlığıyla düştüğünü gördüler.

Phil, "Ben! Ben! İyi misin?" diye seslendi.

Ben nefes nefeseydi. "Galiba. Sol bacağımı çok fena incittim. Dikkat et."

Ben yerde yatıyordu, bedeninin yarısı yolun kenarından aşağı sarkıyordu. Yavaşça ilerleyip yanına vardılar. "Elini uzat bana, Phil. Acele etme."

Phil, Ben'in yerde sürüklenerek tekrar yolun üstüne çıkmasına yardımcı oldu. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Korkarım ki, hayır. Şimdi hareket edince bile sol bacağım fena halde canımı yaktı. Bir baksana, Phil. Yok, botu çıkarmakla uğraşma; doğrudan içine bak."

"Tabii ya, unutmuşum." Phil bacak eklemlerinde göz gezdirdi. "Durum kötü ahbap – incik kemiği dizin on santim altında kırılmış."

Coburn, *Suwannee River*'dan bir iki dize mırıldandı. "Ne kadar da hoş, değil mi? Basit mi, yoksa açık kırık mı?"

"Temiz bir kırığa benziyor, Ben."

"Ne menem bir kırık olduğu fark etmez ya. Şimdi ne yapacağız?"

Joan cevap verdi: "Çalı çırpıdan sedye yapıp, seni dağdan aşağı indirmeliyiz!"

"Tam küçük bir izci kız gibi konuştun. O buzun üzerinde beni, hem de çalı çırpıdan bir sedyeyle nasıl

taşıyabileceğinizi de düşündün mü?

"Bir yolunu bulmak zorundayız." Oysa sesinde pek bir kendine güven duygusu sezilmiyordu.

"Olmaz, yavrum. Beni toparlayıp yatırmalı, aşağı inip düzgün alet edevatı olan bir kurtarma ekibi çağırmalısınız. Siz gidince ben de biraz kestiririm. Birkaç tane sigara bırakırsanız iyi olur."

"Hayır!" diye itiraz etti Joan. "Seni burada tek başına bırakamayız."

Phil'in de itirazı vardı. "Ben, senin planın da en az Joan'ınki kadar kötü. Biz dönene kadar uyumak iyi hoş da; sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki, geceyi hiç korunaksız, yerde yatarak geçirirsen ölürsün."

"Şansımı denemek zorundayım. Sen daha iyisini önerebiliyor musun?"

"Biraz bekleyin de düşüneyim." Arkadaşının yanındaki kaya çıkıntısının üzerine oturdu, sol kulağına asıldı. "Aklıma gelen en iyi şey şu; seni biraz daha korunaklı bir köşeye çekip, sıcakta olman için ateş yakacağız. Joan yanında kalıp ateşi körükler, bu arada ben de yardım getirmeye inerim."

Joan, "Bu oldu işte, ama yardım getirmeye ben gideceğim," dedi. "Phil, sen kardan ve karanlıktan yolunu bulamazsın. Henüz doğrudan algılama gücünün güvenilir olmadığını sen de biliyorsun – kaybolursun."

Diğer ikisi hemen itiraz etti. "Joan, yalnız başına gidemezsin – buna izin veremeyiz."

"Centilmenlik taslamayın bana. Tabii ki gideceğim."

İkisi de bir ağızdan *hayır* dedi.

"Öyleyse geceyi burada beraber geçirip, ateşin etrafında toplaşırız. Sabah olunca da yola koyulurum."

Phil, "Bu olabilir, ama–" diyordu ki...

"İyi akşamlar, dostlarım." Arkalarındaki kayanın üzerinde, uzun boylu, yaşlıca bir adam vardı. Durgun bir çift mavi göz, beyaz gür kaşların altından onlara bakıyordu. Adamın temiz tıraşlı yüzündeki kaşlara, beyaz yele gibi saçı eşlik ediyordu. Joan, içinden Mark Twain'e benziyor diye geçirdi.

Kendini ilk toparlayan Coburn oldu. "İyi akşamlar, tabii buna iyi bir akşam diyebilirsek."

Yabancı, gözleriyle gülümsedi. "Adım Ambrose, hanımefendi. Arkadaşınızın yardıma ihtiyacı var. izninizle–" Eğilip, botu çıkartmadan Ben'in bacağını inceledi. Hemen başını kaldırdı. "Biraz ağrı verecek. Uyumanı tavsiye ederim, evladım." Ben ona gülümseyip gözlerini kapadı. Yavaş ve düzenli soluk alıp vermesinden uykuya daldığı anlaşılıyordu.

Adının Ambrose olduğunu söyleyen adam, karanlığa karışıp kayboldu. Joan, onu algılamayla izlemeye çalıştı, ama tuhaf bir biçimde zorlandığını hissetti. Adam, kısa bir süre sonra elinde birkaç düzgün sopayla çıkageldi, sopaların her birini yaklaşık elli santim boyunda kırdı; pantolon cebinden çıkardığı kumaş parçasıyla sararak, Ben'in incik kemiğine destek yapmaya başladı.

Bu ilkel atelin sağlamlığından emin olunca, Ben'i kucaklayıp havaya kaldırdı; ağırlığı pek de azımsanamayacak bedeni, sanki bir çocuğu taşırcasına tutuyordu. "Gelin," dedi."

Bir tek kelime etmeden onu izlediler; tek sıra halinde, uçuşan kar tanelerinin içinden ilerleyerek geldikleri yoldan geri yürüyorlardı. Adam beş-altı yüz metre gitmişti ki, Joan ve diğer ikisinin daha önce izledikleri yolun üzerinde olmayan bir noktadan dönüş yapıp, büyük bir güvenle karanlığın içine karıştı. Joan, onun ne paltoya ne de kazağa benzeyen, incecik pamuklu bir gömlek giymekte olduğunu farkedip, acaba bu havada o kadar yolu üşümeden nasıl geldi diye düşündü.

"Soğuk havayı severim, hanımefendi," dedi adam omuzunun üstünden.

İki iri kaya parçasının arasından yürüyüp dağın yamacında kayboldu. Onu izleyerek, kendilerini kayanın içine verevlemesine[2] uzanan bir geçitte buldular. Köşeyi döndüklerinde, yüksek tavanlı, yumuşak, açık renk tahtayla kaplı sekizgen: bir salondaydılar artık, içerisi kaynağı belli olmayan, yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı, ancak hiçbir yerde pencere yoktu. Sekizgenin bir köşesinde, içinde tatlı tatlı odun ateşi yanan zengin görünümlü bir şömine vardı. Taş zeminin üzerine hiçbir şey örtülmemişti, ama yine de insanın ayakları üşümüyordu.

Yaşlı adam elindeki yükle durdu, başıyla odadaki oturulacak rahat yerleri işaret etti – üç koltuk, eski tip masif sandalyeler, bir de şezlong. "Lütfen oturup keyfinize bakın dostlarım. Önce arkadaşınıza çare bulayım, sonra size yiyecek bir şeyler ayarlarız." Coburn'ü hâlâ kollarında taşıyarak, girdikleri kapının karşısındaki kapıdan çıkıp gitti.

Phil'le Joan birbirlerine baktılar. Phil, "Ee, ne diyorsun?" diye sordu.

"Bence yuvanın dik âlâsını bulduk. Şahane bir durum."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Ben şu şezlongu ateşin kenarına çekip, botlarımı çıkartacağım, ayaklarımı ısıtıp üstümdekileri kurutacağım."

Ambrose on dakika sonra geri döndüğünde, onları, büyük bir mutluluk içinde yorgun ayaklarını ateşte kızartırken buldu. Elindeki tepsiden onlara, dumanı tüten iki kâse soğan çorbası, küçük yuvarlak ekmekler, elmalı tart ve koyu demlenmiş çay ikram etti. Bu işle meşgul olurken bir yandan da konuşmaya başladı.

"Arkadaşınız dinleniyor. Yarına kadar onu görmeseniz de olur. Yemeğinizi yedikten sonra, geçitteki uyku odalarına geçersiniz; orada sizi rahat ettirecek her şey var." Biraz önce içeri girdiği kapıyı işaret etti. "Yolunuzu şaşırmazsınız; hemen oracıktaki aydınlatılmış odalar. Şimdi size iyi geceler diliyorum." Tepsiyi alıp gitmek üzere arkasını döndü.

"Şey..." Phil duraksayarak konuşmaya başladı. "Bize çok büyük iyiliğiniz dokundu, Mr..."

"Başımın üstünde yeriniz var. Soyadım Bierce. Ambrose Bierce. İyi geceler," Ve çıkıp gitti.

5

"– Camın Ötesi; Karanlık."

Ertesi sabah Phil, oturma odasına girdiğinde küçük bir masanın üzerinde kurulmuş, üç kişilik nefis bir kahvaltı sofrası buldu. Tam tabak kapaklarını kaldırmış, diğerlerini de bekleme nezaketini göstermek gerekir mi diye düşünürken Joan içeri girdi. Phil, başını kaldırıp baktı.

"Sen miydin? Günaydın ve vesaire. Baksana adamakıllı sofra kurmuşlar." Bir tabağın daha kapağını kaldırıp, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Kütük gibi." Joan da kapların içindekileri araştırma faaliyetine katılmıştı. "Yemekten anlıyorlar, değil mi? Ne zaman başlıyoruz?"

"Üçüncü eleman da gelince, herhalde. Üstündekiler dün akşam giydiklerin değil."

"Hoşuna gitti mi?" Manken gibi salınarak dönüş yaptı. Ayaklarına kadar inen, inci grisi bir elbise giyiyordu. Elbisenin beli yüksekti; göğüslerinin arasından geçen iki gümüş şerit, beline dolanıp kuşak görevini yapıyordu. Ayaklarına gümüş sandaletler giymişti. Giyside baştan aşağı antik bir hava vardı.

"Şahane. Kızlar niye hep sade giysilerin içinde daha güzel görünür?"

"Sade ha! Wilshire Caddesi'nde bunu üç yüz dolara bulabilirsen, mağazanın adresini ver de, gidip bir tane alayım bari."

"Merhaba, bölük." Ben kapı aralığında duruyordu. İkisi de ona bakakaldılar. "N'oldu yahu?"

Phil, Ben'i baştan aşağıya süzdü. "Bacağın nasıl oldu?"

"Ben de size onu soracaktım. Sizden ayrılalı ne kadar oldu? Bacağımda hiçbir numara yok. Yoksa hiç kırılmamış mıydı?"

Joan, "Ne diyorsun, Phil?" diyerek topu Phil'e attı. "Ben değil, sen inceledin onu."

Phil kulağına asıldı. "O bacak kırık değildiyse ben de kafayı yedim. Şuna bir bakalım."

Ben pijama ve bornoz giyiyordu. Pijamanın paçasını sıyırıp, pespembe ve sapasağlam baldırını gösterdi. Baldırını yumruğuyla dövüp, "Gördün mü? En ufak bir sıyrık bile yok," dedi.

"Hımm – Bizden ayrılalı çok olmadı, Ben. Dün geceden beri yoksun. Belki on, on bir saattir."

"Efendim?"

"Evet, öyle."

"İmkânsız.

"Belki de. Hadi, kahvaltı edelim."

Düşünceli bir sessizlik içinde yediler; hepsi de olan biteni kavrama ve mantıklı bir zemine oturtma gerekliliğinin baskısı altındaydı. Yemeğin sonuna doğru aynı anda başlarını kaldırdılar. Sessizliği bozan Phil oldu.

"Ee…Neymiş yani?"

"Bende jeton düştü," diye atıldı Joan. "Hepimiz kar fırtınasında ölüp cennete gittik. Marmeladı uzatır mısın, lütfen?"

Phil, marmeladı uzatırken, "Bu doğru olamaz," diye itiraz etti. "Yoksa Ben'in burada işi ne? Günahkâr bir hayat sürdü o. Şaka bir yana, açıklama gerektiren birtakım şeyler oldu. Hadi sayalım: Bir; Ben dün gece bacağını kırıyor ve şimdi sapasağlam."

"Bir dakika – bacağını kırdığından emin miyiz?"

"Ben eminim. Üstelik, ev sahibimiz de aynı fikirdeymiş gibi davrandı – yoksa niye Ben'i kucağında taşıdı ki? İki; ev sahibimizin doğrudan algılama becerisi var ya da bu dağla ilgili gizemli, tuhaf bir bilgiye sahip."

Joan, "Doğrudan algılama dedin de, herhangi biriniz etrafa bakınıp bu yer hakkında fikir sahibi olmayı denediniz mi?" diye sordu.

"Yo, niye sordun?"

"Ben de denemedim."

"Hiç zahmet etmeyin. Ben denedim, kesinlikle olmuyor. Bu odanın duvarlarının ötesinde hiçbir şey algılayamıyorum."

"Hımm– bunu da üçüncü olay olarak not edelim. Dört; ev sahibimiz adının Ambrose Bierce olduğunu söylüyor. Yani gerçek Ambrose Bierce mı olduğunu kastediyor? Ambrose Bierce'ın kim olduğunu biliyor musun, Joan?"

"Tabii ki biliyorum. Herhalde biz de mürekkep yaladık. Ben doğmadan önceki bir tarihte kaybolmuş."

"Doğru– Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde. Eğer aynı adamsa şimdi yüz yaşının üzerinde olmalı."

"Altmış bile göstermiyor."

"Neyse, fark etmez. Beş; –bu aslında diğerlerini de içeriyor– ev sahibimiz niye burada, dağ başında yaşıyor? Bu, lüks otelle ilkel insan mağarası karışımı tuhaf yer de nereden çıkmış? Onun gibi yaşlı bir adam burayı nasıl idare eder? Söylesenize, etrafta başka birine rastladınız mı?"

"Ben rastlamadım," dedi Ben. "Biri beni uyandırdı, ama galiba Ambrose'du."

Joan, "Ben gördüm," dedi. "Beni uyandıran bir kadındı! Bana bu giysiyi o verdi."

"Mrs. Bierce mı, acaba?"

"Zannetmem, otuz beşten fazla değildi. Tam olarak tanışamadık. Ben iyice ayılmadan önce gitmişti."

Phil, bakışlarını Joan'dan Ben'e çevirdi. "Peki, şimdi elde ne var? Hadi topla ve bize cevap ver."

"Günaydın, genç dostlarım!" Kapının aralığında duran, Bierce'dı; tok ve gür sesi, sekizgen odanın içini dolduruyordu. Üçlü, sanki suçüstü yakalanmış gibi afalladılar.

Durumu ilk toparlayan Coburn oldu. Ayağa kalkıp, başını eğerek selam verdi. "Günaydın, efendim. Yanılmıyorsam hayatımı kurtardınız. Umarım size minnet borcumu ödeyebilirim."

Bierce resmi bir biçimde eğildi. "Benim için bir zevkti, efendim. Umarım hepiniz dinlenmişsinizdir."

"Evet, teşekkür ederiz. Sofranızdan da pek güzel yararlandık."

"Bu iyi işte. Size katılmama izin verirseniz, bundan sonra ne yapmak istediğinizi konuşabiliriz. Gitmeyi mi arzu edersiniz, yoksa biraz daha kalıp konuğumuz olur musunuz?"

Joan, oldukça sinirli bir sesle, "Sanırım bir an önce yola koyulmalıyız. Hava nasıl?"

"Hava yumuşak, ama burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Belki evimizin geri kalanını görüp, ev halkının diğer üyeleriyle de tanışmak istersiniz."

"Bence çok hoş olur!"

"Benim için bir zevk olacak, hanımefendi."

"Mr. Bierce, aslında...", Phil ciddi bir ifadeyle hafifçe öne eğildi, "–evinizin geri kalanını görmek, sizin hakkınızda daha fazla bilgi sahibi olmak için oldukça sabırsızlanıyoruz, içeri girdiğinizde biz de bundan konuşuyorduk."

"Merak, doğal ve sağlıklı bir duygudur. Lütfen, dilediğiniz her şeyi sorun."

Phil, doğrudan konuya girdi, "Ben'in dün gece bacağı kırıktı. Yoksa değil miydi? Bu sabah hiçbir şeyi kalmamış."

"Bacağı gerçekten de kırılmıştı. Gece iyileşti."

Coburn boğazını temizledi. "Mr. Bierce, adım Coburn. Doktor ve cerrahım, ama bu tarz bir iyileşme bilgim dahilinde değil. Biraz daha açabilir misiniz?"

"Tabii. Alt hayat biçimlerinin uyguladığı bedeni tamir etme özelliğini bilirsiniz. Kullanılan ilke aynı; ancak irade tarafından bilinçli bir biçimde yönetiliyor ve iyileşme süreci hızlandırılıyor. Dün gece sizi hipnoza soktum, sonra da idareyi cerrahlarımızdan birine bıraktım, o da zihninizi,

kendi bedenini iyileştirecek güçlerini kullanmak üzere yönlendirdi."

Coburn afallamıştı. Bierce konuşmasına devam etti, "Bunda şaşılacak bir şey yok. Zihin ve irade, her zaman bedene bütünüyle hükmetme olasılığına sahiptir. Cerrahımızın tek yaptığı, iradenizi bedeninize hükmetmesi için yönlendirmek. Kullanılan teknik çok basit; dilerseniz öğrenebilirsiniz. Emin olun ki, bunu öğrenmek, sıkıcı ve yetersiz kelimelerle açıklamaya çalışmaktan daha kolay. Zihin ve iradeden iki ayrı şeymiş gibi söz ettim. Beni bu saçma, yanlış ifadeyi kullanmaya zorlayan, kelimeler oldu. Ne zihin, ne de irade ayrı varlıklar olarak bulunur; var olan bir tek..." Susmuştu. Ben, kendini, kafasına balyoz yemiş gibi hissediyordu; ama acısız ve yumuşak bir darbeydi bu. Her ne idiyse, bir sinekkuşu, debelenen bir kedi yavrusu kadar canlıydı; ama sakin ve huzurluydu.

Joan'ın, Bierce'e bakarak, başını onaylarcasına salladığını gördü.

Bierce, odayı dolduran yumuşak sesiyle devam etti. "Sizleri endişelendiren başka herhangi bir konu var mıydı?"

Joan, "Aslında birkaç tane var, Mr. Bierce," diye yanıtladı. "Bulunduğumuz bu yer nedir?"

"Benim ve birkaç arkadaşımın evi. Bizi daha iyi tanıdıkça, hakkımızda daha çok şeyi anlayacaksınız."

"Teşekkür ederim. Bu dağ başında böyle bir topluluğun nasıl olup da yaşayabildiğini, sıradan bir bilgi çerçevesinde anlamam güç."

"Kötü bir üne sahip olmamak için önlemler aldık, hanımefendi. Gerekçelerimizi ve bunlardan esinlenerek

aldığımız önlemleri anlayacaksınız."

"Bir sorum daha var. Çok kişisel bir soru; onun için dilerseniz cevaplamayabilirsiniz. Siz, yıllarca önce kaybolan Ambrose Bierce mısınız?"

"Evet. Buraya ilk kez, 1880'de, astımıma çare bulma amacıyla gelmiştim. 1914'te burada yaşamaya başladım; çünkü, yaklaşmakta olduğunu gördüğüm, ancak engelleyemeyeceğim trajik dünya meseleleriyle yüzleşmekten kaçıyordum." Sesi, tatsız bir konudan bahsediyormuş gibi isteksiz çıkıyordu. Konuyu değiştirdi. "Arkadaşlarımdan bazılarıyla! tanışmak ister misiniz şimdi?"

* * * * *

Daireler, dağın cephesi boyunca yüz metre kadar, içerilere doğru alabildiğince uzanıyordu. Buralarda otuzdan fazla insan rahat rahat yaşıyordu; kullanılmayan bir sürü oda vardı. Sabah, Bierce onları, arkadaşlarının çoğuyla tanıştırdı.

Her yaştan, birkaç değişik ulustan, tip tip insan vardı. Çoğu birtakım işlerle meşguldü; genellikle ya araştırma yapıyor ya da yaratıcı bir sanat türüyle uğraşıyorlardı. En azından birkaç durumda, Bierce, onları araştırma yapıldığına ikna etmişti; ortalıkta araç-gereç ya da kayıt cihazı görünmüyordu, bilimsel bir araştırma yapıldığına dair hiçbir işaret yoktu.

Bir keresinde, çalışmalarının –biyolojik bir araştırma– fiziksel kanıtlarıyla çevrili, iki kadın ve bir adamdan oluşan üç kişilik bir grupla tanıştırıldılar. Ama manzara yine de kafa karıştırıcıydı. Üçlüden ikisi bir kenarda sessizce

oturmuş hiçbir şey yapmazken, diğeri masada harıl harıl çalışıyordu. Bierce, suni koloitleri{3} harekete geçirme olasılığı üzerine hassas bir deney yapmakta olduklarını açıkladı.

Ben, "Diğer ikisi de gözlem mi yapıyor?" diye sordu.

Bierce, başını hayır anlamında salladı. "Üçü de fiilen çalışmanın içinde; ancak bu aşamada, zihinsel ilişki içindeki üç beynin, bir çift eli yönlendirmesinin en doğrusu olduğunu düşünüyorlar."

Daha sonra, zihinsel ilişkinin, en sık kullanılan ortak çalışma yöntemi olduğunu anlayacaklardı. Bierce onları, içinde altı kişinin bulunduğu bir odaya soktu. Bir-iki tanesi başını kaldırıp selam verdi, ama hiçbir şey söylemedi. Bierce hadi çıkalım diye işaret etti. "Özellikle çok zor olan bir yeniden inşa işiyle uğraşıyorlardı; şimdi onları rahatsız etmek ayıp olur."

Phil, "Ama Mr. Bierce, iki tanesi satranç oynuyordu," diye yorumda bulundu.

"Evet. Beyinlerinin o bölgesine ihtiyaçları yoktu; bu nedenle de onu zihinsel ilişki dışında tutmuşlardı. Her neyse, çok meşguldüler."

Yaratıcı sanatçıların ne yaptığını anlamak daha kolaydı. Yine de iki defasında, kullanıldığını gördükleri yöntemler şaşırtıcıydı. Bierce, onları, cüceye benzeyen bir yağlıboya ressamının atölyesine götürmüş; adamı yalnızca Charles olarak tanıtmıştı. Charles, onları gördüğüne memnun olmuş gibiydi, işine ara vermeden hararetli bir sohbet tutturmuştu. Titiz ama bir yandan da çok romantik tarzda bir gerçekçilikle, çam ormanı fonu önünde dans eden bir genç kızın, bir orman perisinin resmi üzerinde çalışıyordu.

Gençlerden her biri, uygun bir dille beğenilerini dile getirirken; Coburn, model olmaksızın, Charles'ın anatomik detaylarda bu kadar isabet kaydetmesinin, çok çarpıcı bir başarı olduğu yorumunda bulundu.

Charles, "Ama benim modelim var. Geçen hafta buradaydı. İşte bakın!" diyerek bakışlarını boş duran model taburesine doğru çevirdi. Coburn ve yanındakiler, onun bakışlarını izleyip taburede oturmuş poz veren, açıkça resmin modelliğini yapan genç bir kızın resimdeki gibi donmuş olduğunu gördüler. Kız düpedüz gerçekti.

Charles gözlerini başka tarafa çevirdi. Model taburesi yine boştu.

İkinci olay bu kadar dramatik olmasa da daha az anlaşılırdı. Mrs. Draper adında rahat ve anaç bir kadınla tanışıp gevezelik etmişlerdi. Kadın, konuşmaları süresince koltuğunda sallanıp örgü örmüştü. Yanından ayrıldıktan sonra Phil onun hakkında bilgi almak isteyince, Bierce, "En becerikli ve en yetenekli sanatçımız olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Hangi alanda?"

Bierce kullanacağı kelimeleri seçerken gür kaşları birbirine yaklaştı. "Şu anda bunu yeterli açıklıkta anlatabileceğimi sanmıyorum. Ruh hallerini bir araya getiriyor– duygusal örgüleri uyumlu biçimlerde düzenliyor. Bu bizim, en ileri ve bütünüyle en insani olan sanat türümüz. Ama anlatmakla olmaz, onu ancak yaşayarak anlayabilirsiniz."

"Duyguları düzenlemek de ne demek?"

"Büyük büyükbabanız da kuşkusuz, müziğin kayıt edilemeyeceğini düşünüyordu. Bu konuyla ilgili bir

tekniğimiz var. Daha sonra anlayacaksınız."

"Bu işi bir tek Mrs. Draper mı yapabiliyor?"

"Yo, hayır. Çoğumuz deniyoruz. En sevdiğimiz sanat türü. Ben de deniyorum, ama benim çabalarım pek beğenilmiyor– çok kasvetli şeyler çıkartıyorum."

* * * * *

O akşam, üçü, ilk girdikleri odada oturup olan biteni konuştular. Burası sırf onlara ayrılmıştı; Bierce yarın sizi ararım deyip onları yalnız bırakmıştı.

Birbirleriyle konuşma ihtiyacı içindeydiler; ama üçü de fikirlerini açıklamaya isteksizdi. Phil sessizliği bozdu.

"Bunlar ne biçim insanlar? Sanki, çalışan yetişkinlerin arasına dalmış bir çocukmuşum da, kibarlıklarından beni dışarı atamıyorlarmış hissini uyandırdılar bende."

"Çalışmak dedin de... Çalışma biçimlerinde bir tuhaflık var. Yaptıklarını kastetmiyorum, o da tuhaftı ya, başka bir şey, davranışlarıyla ilgili bir şey ya da çalışma tempoları."

Joan da aynı fikirdeydi. "Ne demek istediğini anlıyorum, Ben. Sürekli meşguller, ama sanki işlerini bitirmek için sonsuza kadar zamanları varmış gibi davranıyorlar. Bierce da bacağını sararken öyle davranmıştı. Hiç acele etmiyorlar." Dönüp Phil'e baktı. "Niye suratını astın?"

"Bilmiyorum. Henüz bahsetmediğimiz bir şey daha var. Birçok özel yeteneğe sahipler; ama üçümüz de özel yeteneğin ne demek olduğunu biliyoruz– bu konu aklımızı karıştırmamalı. Ama onlarda farklı olan başka bir yan var."

Diğer ikisi onayladılar, ama ellerinden bir şey gelmedi. Bir süre sonra Joan yatmaya gideceğini söyleyip odadan çıktı. iki adam son birer sigara içmek için kaldılar.

Joan başını içeri uzatıp, "Bu insanların nesi farklı biliyorum, " dedi. "O kadar canlılar ki..."

6

Ichabod!

Philip Huxley her zamanki sıradan uykusuna yatıp uyudu. İşte ondan sonra hiçbir şey sıradan olmadı.

Bir başkasının bedeninde var olduğunu, bir başkasının zihniyle düşündüğünü farketti. Öteki, Huxley'in farkındaydı, ama onun düşüncelerini paylaşmıyordu.

Öteki, evindeydi; Huxley, her ne kadar bu evi bilmiyorsa da ona tanıdık geliyordu. Ev Dünya'daydı, inanılmaz derecede güzeldi; her ağaç, her çalı sanki bir sanatçının uyumlu eliyle yerleştirilmişcesine görüntüye tıpatıp oturuyordu. Ev, topraktan bitivermişti.

Öteki, karısıyla birlikte evi terk edip, gezegenin başkentine gitmek üzere hazırlığa koyuldu. Huxley, varılacak yeri "*başkent*" olarak düşündü; oysa, zorla kabul ettirilen devlet kavramının, bu insanların doğasına yabancı olduğunu pekâlâ biliyordu. "*Başkent*" sadece, bütün soyu etkileyen konularda tavsiyelerinin dinlendiği bir grup insanın toplanmayı âdet edindikleri yerdi.

Öteki ve karısı, Huxley'in farkındalığının eşliğinde, bahçeye çıkıp, hızla havaya doğru sıçradılar, kırlık alanların üzerinde el ele uçtular. Her taraf yemyeşil ve bereketliydi, adeta bir parkı andırıyordu; yer yer birkaç bina lekesi görünüyorsa da Huxley hiçbir yerde yoğun bir şehir kalabalığına rastlamadı.

Belki de modern dünyanın Akdeniz'i kadar büyük bir su kitlesinin üzerinden hızla geçip, bir zeytin ağacı korusunun içindeki açıklığa indiler.

* * * * *

Gençler –Huxley onlara bu adı vermişti– geleneği altüst edecek birtakım değişiklikler talep ediyordu; birinci olarak, kadim bilginin, doğuştan kazanılan sıradan bir haktan çok, yeteneğin ödülü olması; ikinci olarak da büyüklerin küçükleri yönetmesi gerekiyordu. Loki, hindi gibi kabarmış kibirli yüzü ve parlak kırmızı saçlarla donanmış kafasıyla, davalarının sözcülüğünü yapıyordu. Konuşurken Huxley'in ev sahibini rahatsız edecek sözler kullanıyordu; bu olgun tartışmalarda kullanılan doğal iletişim yöntemi telepatik ilişkiydi. Ama Loki zihninin kapılarını kapatmıştı.

Jüpiter herkes adına konuşarak onu cevapladı:

"Evladım, sözlerin kulağa boş ve anlamsız geliyor. Gerçekten ne demek istediğini anlayamıyoruz; çünkü sen ve arkadaşların zihinlerinizin kapılarını bize kapalı tutmaya karar vermişsiniz. Kadim bilginin, yeteneğin ödülü yapılmasını istiyorsunuz. O zaten hep öyle değil miydi? Kuzenimiz olan maymun havada uçabiliyor mu? Çocuk ruhu açlık, uyku ve bedenin hastalıklarıyla sınırlı değil midir? Sarıasma kuşu dağı bakışlarıyla dümdüz edebiliyor mu? Bizi bu gezegendeki daha genç ruhlardan farklı kılan güçleri, artık sadece ve sadece yeteneğe sahip olanlar kullanıyor. Zaten öyle olan şeyi nasıl olduralım?"

"Büyüklerin küçükleri yönetmesini talep ediyorsun. Zaten şimdi de öyle olmuyor mu? Hep öyle olmadı mı? Süt çocukları sana emir mi vermekte? Otların dalgalanması mı rüzgarı yaratıyor? Kendinden başka kimin üzerinde

hakimiyet istemektesin? Kardeşine ne zaman yatıp, ne zaman yemesi gerektiğini mi söylemek istersin? Niyetin buysa, amacın nedir?"

Yaşlı adam konuşurken Vulkan araya girdi. Huxley, bu aleni terbiyesizlik karşısında mecliste bir nefret dalgasının estiğini hissetti.

"Lafı evirip çevirmeyin artık. Biz ne istediğimizi biliyoruz, siz de bizim ne istediğimizi biliyorsunuz. İstediğimizi elde etmeye kararlıyız, meclisi hiçe sayabiliriz. Böyle koyun gibi yaşamaktan bıktık. Bu sahte eşitlikten yorulduk artık. Bütün bunlara bir son vermek istiyoruz. Gücümüz de, yeteneğimiz de yerinde; biz, insanlığın doğal önderleriyiz. Diğerleri peşimizden gelip bize hizmet edecek; doğanın düzeni de bunu gerektiriyor."

Jüpiter düşünceli bir ifadeyle, gözlerini Vulkan'ın çarpık bacağına dikti. "Evladım, izin ver de o bacağını iyileştireyim."

"Kimse benim bacağımı iyileştiremez!"

"Bir tek kişi dışında; o da sensin. Ve zihnindeki çarpıklığı düzeltmeden bacağını da düzeltemezsin."

"Benim zihnimde çarpıklık falan yok!"

"Öyleyse iyileştir bacağını."

Genç adam zorlanarak hareket etti. Herkes Vulkan'ın kendini küçük düşürdüğünü anlamıştı. Merkür topluluktan ayrılıp öne çıktı.

"Bana kulak verin, Efendimiz. Amacımız sizinle savaşmak değil. Aksine zaferinize katkıda bulunmak niyetindeyiz. Güneşin altında kendinizi kral ilan edin. Sizin hükmünüzü, yürüyen, sürünen ya da yüzen her yaratığa ulaştıracak

elçileriniz olalım. Size hâkimiyet şenlikleri, fetih zaferleri hazırlayalım. Kadim bilgiyi onu anlayanlara saklayalım; küçüklere bu bilgi yerine ihtiyaçları olan oyunu sunalım. Bütün yolların herkese açık olmasına hiç gerek yok. Onun yerine, çoğunluktakiler, azınlıkta olanlara hizmet ederse ortaklaşa çabalarımız yolumuzda ilerlememizi hızlandırır; bu da hem efendinin, hem de kölenin yararına olur. Efendimiz, önderimiz olun! Kralımız olun!"

Yaşlı adam yavaşça başını salladı. "Düşündüğün gibi değil. İnsanın kendini bilmesinden başka bir bilgi yoktur; bu bilgi de onu öğrenecek akla sahip herkese serbest olmalıdır. İnsanın kendine hükmetmesinden başka bir güç yoktur ve bu ne verilebilir, ne de alınabilir bir şeydir. İmparatorluk masalına gelince, o da eskiden yapılmış bir şey. Tekrarlamaya gerek yok. Eğer böyle romantik konular ilgini çekiyorsa, kayıtlara bakarak eğlenebilirsin– gezegeni yeniden kana bulamanın anlamı yok."

"Meclisin son sözü bu mu, efendimiz?"

"Son sözümüz budur." Ayağa kalkıp, giysisinin eteklerini topladı, toplantının sona erdiğini ima ediyordu. Merkür omuzlarını silkip arkadaşlarına katıldı.

Meclis, Gençler'in ültimatomuyla ilgili olarak karar vermek üzere son bir kez daha toplandı. Herkes aynı düşüncede değildi; ne kadar insan grubu varsa, o kadar da ayrı görüş vardı. Evet, onlar insandı– süpermen değil. Bazıları, buyruklarındaki bütün güçlerle Gençler'e karşı koymayı; onları başka bir boyuta göndermeyi; zihinlerini temizlemeyi; hatta güç kullanarak kafalarını ezmeyi önerdi.

Ancak Gençler üzerinde güç kullanmak felsefelerine ters düşüyordu. "Özgür irade, evrenin birincil erdemidir. Bir tek

insanın bile iradesini yok ederek, bugüne kadar uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedecek, alçaltacak mıyız?"

Huxley, bu Yaşlılar'ın Dünya'da kalmaya ihtiyaçları olmadığını anladı. Doğasını bilmediği, ama kesinlikle bildiği zaman ve mekândan farklı olan başka bir mekâna geçmek için can atıyorlardı.

Konu şuydu: İnsan soyunun kusurlu bir biçimde gelişmiş olan dengesi konusunda ellerinden geleni yapmışlar mıydı? Görevlerini bırakmaları hakça sayılır mıydı?

Karar evet şeklindeydi; ancak Huxley'in, adını Demeter olarak anladığı, konsey üyesi bir kadın, kaçınılmaz çöküşten sağ kalanlara yardımcı olmak üzere kayıtlar bırakılması gerektiğini söyledi. "Soyun her üyesinin kendisini güçlü ve bilge kılmak zorunda olduğu doğrudur. Biz onları bilge yapamayız. Ancak, açlık, savaş ve nefret yeryüzünü sardıktan sonra, insanlara, kendilerine kalan mirası anlatan bir mesaj bulunması gerekmez mi?"

Meclis bu teklifi kabul etti. Huxley'in ev sahibine, meclisin kayıtçısına, kayıtlar hazırlayıp onları gelecek nesillere bırakması görevi verildi. Jüpiter emir verdi:

"Güç ağlarını bir araya topla ki, bu gezegen yaşadığı sürece dağılmasınlar. Yerkabuğunun kıvrımlarından zarar görmeyecekleri bir yere yerleştir onları; en azından bazıları tarihin akışı içinde varlığını korusun."

* * * * *

Ve rüya burada sona erdi. Ama Huxley uyanmadı– anında başka bir rüya görmeye başladı, bu defa başkasının gözleriyle görmüyordu, sanki her sahnesini bildiği bir filmi seyreder gibiydi.

İlk rüya, trajik içeriğine rağmen, onu trajik bir biçimde etkilememişti. Ancak ikinci rüya boyunca, sürekli bir kalp kırıklığı ve boğucu bir yorgunluk duygusunun ağırlığı altında ezildi.

Yaşlıların görevlerini terk etmesinden sonra, Gençler, amaçlarını yerine getirip hükümdarlıklarını ilan ettiler. Bunu yaparken de ateş ve kılıç, yakıcı ışınlar ve özel güçler, hile ve aldatmaca kullandılar.

Sonuç imparatorluk, yani Mu oldu; imparatorlukların en kudretlisi, imparatorlukların anası.

Huxley onu en olgun döneminde gördü ve neredeyse Gençler'e hak verdi; çünkü gerçekten de harikaydı! İnsanın kalbini durduran ihtişamı, Huxley'in gözlerini yaşarttı; bu kendine özgü, eşsiz, nefes kesen güzellikteki ihtişam karşısında ağladı.

İmparatorluğun göğünde gezinen sessiz, devasa uçaklar; rıhtımında demirlemiş, tahıl, hayvan postu ve baharat yüklü, geniş gövdeli gemiler; rahipler, kilise mübaşirleri ve aciz inananlardan oluşan alay; güç şöleni ve gösterisi... Huxley onun güzelliğinde var olan en ince ayrıntıları görüyor, ölümünü düşünerek ağlıyordu.

Oysa Mu'nun giderek artan gücünde bir çürümüşlük vardı. En zengin sömürgesi Atlantis, sonunda politik bir olgunluğa erişmiş, bağımlı konumundan rahatsızlık duyar olmuştu. Bölünme ve inanç değişikliği, azalan sevgi bağı ve ihanet, beraberinde sert bir misillemeyi, yeni ayaklanmaları getirmişti.

Ayaklanmalar çıkmış ve bastırılmıştı. En son çıkansa bastırılamamıştı. Bir ay bile geçmeden, dünya insanlarının üçte ikisi ölmüş; geriye kalanlarsa hastalık ve açlıktan telef

olmuş, güçlerini kaybettikleri için mikrop savaşına yenik düşmüştü.

Ama rahipler kadim bilgiyi hâlâ ellerinde tutuyordu.

Bunlar, sağlam kafalı, sorumluluklarından gurur duyan rahipler değil; hiyerarşilerinin yıkıldığını gören, peşlerine düşülmüş, korku dolu rahiplerdi. Her iki tarafta da böyle rahipler vardı– bir önceki ayaklanma, bunların ortaya koyduğu güçlerin yanında, hafif kalırdı.

Bu güçler, yerkabuğunun izostatik dengesini bozmuştu. Mu, korkudan ürperip, altı yüz metre kadar dibe çöktü. Gelgit dalgaları karnında buluştu, geriye doğru kırılıp dünyanın çevresinde iki kez kabardı, Çin platolarına tırmandı, Alta Himalayaları'nın eteklerini kucakladı.

Atlantis, sular altına gömülmeden önce, sarsıldı, gürledi ve üç gün boyunca parçalara ayrıldı. Çok az insan, hava yoluyla kaçıp, yüzeye vuran dip çamurundan hâlâ ıslak olan bir toprak parçasının üzerine ya da gelgit dalgalarından kaçabilecekleri yükseklikteki tepelere inmeyi başarmıştı. Oralarda yaşayabilmek için, ilkel yöntemlere alışık olmayan kafalarla, ekmeklerini taştan çıkarmak zorunda kaldılar; yine de bazıları hayatta kalmayı başardı.

Mu’dan geriye tek bir iz kalmamıştı. Atlantis'e gelince, kısa bir süre öncesine kadar birkaç ada ve dağ tepesi, eski yerini belli ediyordu. Sular, Güneşin İkiz Kuleleri'nden aşağı dökülüyor, balıklar valiliğin bahçelerinde yüzüyordu.

Baştan beri Huxley'in peşini bırakmayan keder duygusu, şimdi onu bütünüyle ele geçirmişti. Kafasının içinde bir ses duyar gibi oldu:

"Lanet! Loki'ye de, Venüs'e de, Vulkan'a da lanet olsun! Üç kere lanetliyim; ben ki, onların dininden dönmüş kullarıyım, Orab'ım, Kutsanmışlar Adası'nın Başpapazıyım. Lanetin kendisi benim! Kudretli ve günahkâr Mu'ya lanet etsem de onu özlüyorum. Bundan yirmi bir yıl önce, kendime ölmek için yer ararken, bu dağ başında, bizden önceki kudretli insanların tuttuğu kayda rastladım. Yirmi bir yıl boyunca, bir kaydı tamamlamaya çalıştım durdum, uzun zamandır kullanılmayan bilgiyi bulmak için zihnimin karanlık köşelerini araştırdım, hiçbir zaman sahip olmadığım bilgi için başka başka alanları altüst ettim. Ve şimdi ben, Orab, hayatımın sekiz yüz doksan ikinci, Mu'nun yok oluşunun üç yüz beşinci yılında, atalarıma dönüyorum."

Huxley uyandığına o kadar çok sevindi ki...

7

"Babalar Ekşi Üzümden Yediler, Çocuklarınsa Dişleri Kamaşmakta."

Phil kahvaltıya geldiğinde Ben oturma odasındaydı. Joan ise hemen Phil'in peşi sıra içeri girdi. Gözlerinin altında halkalar vardı, mutsuz görünüyordu. Ben neredeyse aksi bir sesle konuştu:

"Canını sıkan nedir, Joan? Gamlı baykuş gibisin." Joan'ın sesi yorgun çıktı: "Ben, rica ederim, benimle uğraşma. Bütün gece kötü rüyalar gördüm."

"Ya? Bütün gece kötü rüyalar gördün demek; sen asıl benim gördüğüm o minik, sevimli kabusları görecektin."

Phil her ikisine bakarak konuştu: "Yani – ikiniz de bütün gece boyunca tuhaf rüyalar mı gördünüz?"

"Biz demin ne dedik sanki?" Ben'in sabrı taşmıştı. "Rüyanızda ne gördünüz?"

İkisi de cevap vermedi.

"Bir dakika. Ben de çok tuhaf rüyalar gördüm." Cebinden not defterini çıkartıp üç sayfa yırttı. "Bir şeyi anlamak istiyorum. Artık bir tek laf daha etmeden önce, rüyalarınızda ne gördüğünüzü yazar mısınız? Joan, al sana kalem."

Biraz isteksiz davrandılar, ama sonra Phil'in dediğini yaptılar.

"Yüksek sesle okur musun, Joan?"

Joan, Ben'in kâğıdını alıp okudu:

"Rüyamda, insan soyunun bozulmasıyla ilgili teorinin kesinlikle doğru olduğunu gördüm."

Joan elindeki kâğıdı bıraktı, sıra Phil'inkindeydi: "Tanrıların Çöküş Dönemi'ne gittiğimi, Mu ve Atlantis'in yok olmasını seyrettiğimi gördüm."

Joan kendine ait, sonuncu kağıdı eline aldığında, ortalıkta derin bir sessizlik vardı.

"Benim rüyam, insanların Odin'e karşı ayaklanarak kendilerini nasıl mahvettikleri hakkındaydı."

Aklından geçeni ilk söyleyen Ben oldu: "Bu kâğıtlardan; herhangi biri benim rüyalarıma uyarlanabilirdi." Joan başıyla onayladı. Phil tekrar ayağa kalktı, dışarı çıktı ve günlüğüyle geri geldi. Günlüğünü açıp Joan'a verdi.

"On altı Haziran'dan başlayarak yüksek sesle okur musun?"

Joan, başını sayfalardan kaldırmadan yavaş yavaş okudu. Phil, Joan okumasını bitirip defteri kapatana kadar bekledi ve sonra, "Evet. Yani?" dedi.

Ben, artık dibine kadar yanmış olan sigarasını iyice bastırarak söndürdü. "Benim rüyamın çok doğru bir tasviri – tek fark, Jüpiter dediğin yaşlı adamı, ben Ahuramazda olarak düşünmüştüm."

"Ben de Loki'yi Lucifer sanmıştım."

Phil, "İkiniz de haklısınız," diye onayladı. "Her ikisi için de telaffuz edilmiş bir isim hatırlamıyorum. İsimlerini zaten biliyor gibiydim."

"Ben de–"

Ben araya girdi: "Sanki bu rüyalar gerçekmiş, sanki hepimiz aynı filme gitmişiz gibi konuşuyoruz."

Phil aniden sordu: "Peki, ya sen ne düşünüyorsun?"

"Herhalde sizinle aynı şeyi düşünüyorumdur. Şaşkına döndüm. Kahvaltı etsem ya da en azından kahve içsem bozulmazsınız, değil mi?"

Kahvaltıdan sonra konuyu tekrar açmaya fırsat kalmadan Bierce geldi; yarım yamalak edilen kahvaltı boyunca çenelerini tutmak üzere aralarında sessizce anlaşmışlardı.

"Günaydın, hanımefendi. Günaydın, beyler."

"Günaydın, Mr. Bierce."

Üçünün yüzünü şöyle bir inceleyerek, "Bu sabah çok mutlu görünmüyorsunuz," dedi. "Buna şaşmamak gerek. Kimse kayıtlarla karşılaştıktan hemen sonra mutlu olamaz."

Ben sandalyesini geriye itip, masanın üzerinden Bierce'e doğru eğildi. "O rüyalar özellikle bizim için mi ayarlanmıştı?"

"Evet, öyle – ama onlardan yararlanacağınızdan emindik. Bense buraya, Üstad'la konuşmanızı istemek için geldim. Aklınızdaki soruları ona saklarsanız işimiz kolaylaşır."

"Üstad mı?"

"Henüz, onunla tanışmadınız. Faaliyetlerimizi koordine etmeye en uygun gördüğümüz kişiye böyle hitap ederiz."

* * * * *

Ephraim Howe'un yüzünde New England'ın tepeleri görülüyordu;, bir marangozun kemikli, boğumlu ellerine sahipti. Genç değildi. Uzun ve ince bedeninde soylu bir zarafet vardı. Her yanıyla –soluk mavi gözlerindeki ışıltıyla, elinin kavrayışıyla– bir bütünlük içindeydi.

"Oturun. Hemen konuya gireceğim," dedi. "Birçok tuhaf şey yaşatıldı size. Bunun nedenini bilme hakkına sahipsiniz. Artık Eski Kayıtlar'ı, yani bir kısmını, gördünüz. Bu kurumun nasıl kurulduğunu, ne işe yaradığını ve sizin, neden bize katılmanızı isteyeceğimizi anlatacağım."

Bir elini havaya kaldırarak ekledi: "Bir dakika. Biiiir dakika. Şimdilik hiçbir şey söylemeyin..."

* * * * *

"Fra Junipero Serra, 1781'de, Shasta Dağı'nı ilk kez gördüğünde, Kızılderililer ona dağın kutsal ve sadece büyücülere ayrılmış bir yer olduğunu anlattılar. O da kendisinin zaten daha yaşlı bir ustaya hizmet eden bir büyücü olduğunu söyledi; inandırıcı olmak için de hasta ve zayıf olan yaşlı bedenini, daimi kar sınırına kadar çeke çeke götürdü; geri dönmeden önce orada uyudu."

"Rüyasında, Cennet Bahçesi, Günah, Düşüş ve Nuh Tufanı'nı görünce dağın gerçekten kutsal bir yer olduğuna ikna oldu. Shasta'da bir misyon kurmayı planlayarak, San Francisco'ya döndü. Yapılacak o kadar çok şey, kurtarılacak o kadar çok ruh, beslenecek o kadar çok ağız vardı ki, bütün bunlar yaşlı bir tek adam için çok fazlaydı. İki yıl sonra ruhunu ebediyete teslim etti, ancak ölürken bir keşiş dostuna niyetini gerçekleştirmesi emrini verdi."

"Kayıtlarda, bu keşişin, kuzey uçtaki misyonerliği 1785'de terk edip bir daha geri dönmediği geçer."

"Kızılderililer, dağda yaşayan kutsal adamı 1843 yılına kadar beslediler. Bir grup din çömezi, üç Kızılderili, bir Rus ve Amerikalı bir dağlı onun etrafında toplanmıştı. Keşişin ölümünden sonra, aynı görevi Rus sürdürdü; ta ki, usta-çırak ilişkisinden kaçmış bir Çinli gelene kadar. Çinli, birkaç hafta içinde, Rus'un ömrünün yarısında yaptığından daha fazla ilerleme kaydetti; bunun üzerine, Rus yerini seve seve ona bıraktı."

"Çinli, yöneticilik görevinden çoktan emekli olmasına rağmen, orada yüz yıldan fazla kaldı. Estetik ve mizah üzerine dersler verdi."

"Ve bu kurumun bir tek amacı vardır," diye devam etti Ephraim Howe. "Mu ve Atlantis'in bir daha yaşanmamasını sağlamayı hedefliyoruz. Gençler'in temsil ettiği her şeye karşıyız.

"Dünya tarihine, iki zıt felsefenin çekişmesinden doğan bunalımlar silsilesi olarak bakıyoruz. Bizim felsefemiz, hayatın, bilincin, aklın ve benliğin dünya üzerindeki en önemli şeyler olduğu anlayışına dayanır." Sadece bir an için, onlara telepati yoluyla dokundu; Ambrose Bierce'ın gösterip de bir türlü kelimelere dökemediği, o çok güçlü bir canlılığa sahip şeyi tekrar üzerlerinde hissettiler. "Bu anlayış, bizi, insan ruhunu yok etme, öldürme ve aşağılama ya da onu doğasına aykırı duruma getirme eğilimindeki bütün güçlerle çatıştırıyor. Bir başka bunalımın daha yaklaşmakta olduğunu görüyoruz; bizimle beraber mücadele verecek insanlara ihtiyacımız var. Sîzler bu iş için seçildiniz."

"Bu bunalıma, Napolyon'dan beri alışır olduk. Avrupa otoriterliği seçti, Asya ise ona teslim oldu; '*lider ilkesi*' gibi bir saçmalık; totalitarizm; insanlara birey olarak önem vermeden, salt ekonomik ve politik birimler gözüyle bakıldığı için özgürlüğe koyulan bütün o kısıtlamalar. Saygınlık diye bir şey kalmadı – söyleneni yap, söylenene inan ve çeneni kapat! İşçiler, askerler, ıslah birimleri..."

"Eğer hayatın amacı bu olsaydı, işe bilinci dahil etmenin hiçbir anlamı olmazdı!"

Howe devam etti: "Bu kıta, özgürlüğün sığınağı, ruhun gelişebileceği bir yer olagelmiştir. Ancak dünyanın geri kalan yerlerinde aydınlanmayı öldüren güçler şimdi burada da yayılmaya başladı. Yavaş yavaş, insanın özgürlüğünü ve saygınlığını kemirdiler. Baskıcı bir yasa; zorba bir eğitim sistemi; ancak zulmün verdiği acıyla kabul edilebilecek kör bir dogma – hiçbir zaman yitik miraslarını geri kazanamasınlar diye, insanları zincire vuracak, gözlerine perde indirecek türde öğretiler."

"Bütün bunlara karşı savaşmak için yardıma ihtiyacımız var."

Huxley ayağa kalktı. "Bize güvenebilirsiniz."

Üstad, Joan ve Coburn'ün ağızlarını açmasına fırsat tanımadan araya girdi:

"Şimdi cevap vermeyin. Odalarınıza gidip bu konuyu düşünün. Hele bu geceyi bir geçirin. Sonra tekrar konuşuruz."

8

"Öğüt Üzerine Öğüt"

Shasta Dağındaki yer, bir üniversite olsaydı ve bu üniversitesin de bir kataloğu bulunsaydı (ki yoktu), o katalogda herhalde aşağıdaki dersler yer alırdı:

TELEPATİ. Bütün öğrencilerin alması gereken temel ders, sınava tabi değildir. Uygulamalı eğitim, zihinsel ilişki aşamasına (bu aşama dahil) kadardır. Tüm bölümlerin alması gereken zorunlu ders. Laboratuvar.

MUHAKEME, I, II, III, IV. M.I. Hafıza. M.II. Algılama: Öncedengörme; öncedenduyma; kütle, zaman ve mekânın ayırt edilebilmesi; matematiksel olmayan ilişki, düzen ve yapı; uyumlu biçim ve aralık. M.III. İkili ve paralel düşünce süreçleri. Dış dünyadan kopabilme. M.IV. Meditasyon (seminer).

OTOKİNETİK. Soyut devinduyum. özellikle sevgi duyuları ve yorgunluğun bastırılması, yeniden canlanma, dönüşüm (kurt adam sanrısının klinik yanları), cinsiyetin belirlenmesi, yer değişimi, oto-anestezi ve yeniden gençleşme alanlarındaki uygulamalarla ilgili olarak endokrin denetimi.

TELEKİNETİK. Hayat-kütle-mekân-zaman sürekliliği. Bundan önce otokinetik dersinin alınması zorunludur. Tele-

taşıma ve uzaktan gerçekleştirilen eylemler. Yansıtma. Dinamik. Statik. Yönelme.

TARİH. Dersler ayrıca saptanacaktır. Telepatik kayıtlarla ilintili olarak psikometri ve metampsikoz (ruhun diğer bir bedene geçişi) konularında özel tartışmalar. Bu bölümdeki bütün dersler değerlendirmeye tabidir.

İNSAN ESTETİĞİ. Seminer. Otokinetik ve telepatik kaydetme, (psikometri) derslerinin alınması zorunludur.

İNSAN AHLAKI. Seminer. Diğer derslerin yanı sıra düzenlenmektedir. Ayrıntılı bilgi için semineri veren öğretim görevlisine danışınız.

Verilen eğitim, eğer bu şekilde dağınık derslere bölünmüş olsaydı, belki de değerinden bir şeyler yitirirdi. Her neyse; Shasta Dağı'ndaki uzmanlar, bütün bu konuları gerçekten de öğretebiliyordu. Huxley, Coburn ve Freeman, onlara kendi kendilerini eğitmeyi öğreten hocalardan ders aldılar. Kendilerini, kürkçü dükkânına dönen tilki misali, uzun zamandır ayrı kaldıkları yuvalarına dönmenin huzuru içinde hissettiler.

Üçü de hızla ilerleme kaydetti. Temel algılama ve biraz da telepati bilgisine sahip oldukları için, öğretmenleri onlara doğrudan eğitim verebiliyordu, öncelikle bedenlerine hakim olmayı öğrendiler. Her işlev, her bir kas, doku ve salgı bezi üzerinde, her insanın sahip olması gereken, ancak (Uzakdoğu'daki birkaç anlaşılmaz öğrenci dışında) çoğunlukla unutulmuş olan o hakimiyeti yeniden ele geçirdiler. Bedenin insana itaat etmesini isteyip de onun bu emre boyun eğdiğini görmek, çok derin bir haz duygusu uyandırıyordu. Bedenlerini çok yakından tanır oldular; ama

artık onun sultası[4] altında değillerdi. Yorgunluk, açlık, soğuk ve acı gibi şeyler, onlar için artık birer itki[5] olmaktan çıkmış; bakım isteyen iyi bir motorun verdiği faydalı işaretler halini almıştı.

Artık motor da eskisi kadar yoğun bir bakımı gerektirmiyordu; bedeni, kapasitesini ve sınırlarını tamı tamına bilen bir zihin yönetiyordu. Üstelik, bedenlerini anladıkları için, kapasitesini de alabildiğince artırabiliyorlardı. Hiç dinlenmeden, yemeden ve içmeden, birtakım faaliyetlerle geçirilen dopdolu bir hafta su gibi akıp gitmişti. Bu arada, uyku, sindirim sistemlerinin yorulması, sıkıntı, dış etkenler ya da kaslarının hareket etmesi gerekliliği gibi olgulara rağmen, hiç durmaksızın, zihinsel emek harcadılar – bir tek canları isteyince durdular.

Aldıkları hazlar arasında en muhteşemi levitasyondu.

Havada uçmak; bir bulutun sessiz yüreğinde asılı durmak; peygamber gibi yerle tavan arasında, havada uyumak; bütün bunlar, beklenmedik ve ancak rüyalarda çok silik olarak görülen, daha önce hiç yaşanmamış duyumsal hazlardı, Özellikle Joan, kendini bu yeni zevke büyük bir aşkla kaptırmıştı. Bir keresinde Joan, iki gün boyunca geri dönmemiş, bir kere olsun ayağını yere basmamış, gökyüzünü, rüzgârı ve kırlangıcı paylaşmış; pürüzsüz bedenini yüksek tepelerin buz gibi havası okşamıştı. Stratosferden ağaçların tepesine doğru dalmış, süzülmüş, kıvrılmış, spiral dönüşler yapmış, bedenini bir top haline getirip serbest düşüşe bırakmıştı.

Bütün bir gece, kıtalar arasında uçan bir uçakla yarışmış, bin mil boyunca uçağın üzerinde, kimselere görünmeden uçmuştu. Bu işten sıkılınca, yüzünü, uçağın aydınlatılmış

pencerelerinden birine yapıştırıp içeriye bakmıştı. Onunla göz göze gelen toptancı, kendisine bir meleğin gözüktüğüne inanmıştı. Havaalanından çıkar çıkmaz, avukatının bürosuna koşturmuş, mirasından ilahiyat öğrencilerine burs verilmesini vasiyet etmişti.

Huxley'e levitasyonu öğrenmek zor gelmişti. Sorgulayıcı zihni, iradenin karşı koyulmaz olan yerçekimi "*kanunu*"nu açık bir biçimde hiçe saymasına mantıklı bir açıklama getirilmesini talep ediyor; duyduğu şüphe, irade gücünü dağıtıyordu. Öğretmeni, sabırla onu ikna etmeye çalışıyordu.

"Fiziksel bir varlığı olmayan iradenin, kütlenin hareketini süreklilik içinde etkileyebildiğini biliyorsun; elini her hareket ettirdiğinde bunu görürsün. Bu hareketin sırrına bütünüyle rasyonel bir açıklama getiremediğin için elini kaldırmaktan aciz misin? Hayatın, maddeyi etkileme gücüne sahip olduğunu biliyorsun; bunun doğruluğunu bizzat yaşamışlığın var. Bu bir olgudur. Hiçbir olgunun da "*niye*"si olmaz, senin sorduğun sınırsız anlamıyla tabii. Olgu, bütün apaçıklığıyla durur, kendini sergiler. İnsan, olgular arasındaki, kendileri de birer olgu olan ilişkileri gözlemleyebilir; ama bu ilişkilerin anlamını bulmanın peşine düşmek, kendisi de göreceli olan zihnin yapabileceği bir şey değildir. Sen önce bana, niçin var olduğunu söyle, ben de sana, levitasyonun nasıl olanaklı olduğunu anlatayım.

"Haydi bakalım," diye devam etti, "zihnimle ilişki kur ve ben Ievitasyon yaparken kendimi nasıl hissediyorum anlamaya çalış."

Phil tekrar denedi. Acı içinde kıvranarak, "Olmuyor işte," dedi.

"Aşağıya bak."

Phil söyleneni yaptı, nefesini tuttu ve bir metre yükseklikten yere düştü. O gece, Ben ve Joan'la birlikte Sierra Dağları'nın üzerinden uçtu.

Öğretmenleri, üçünün bedenleri üzerinde yeni edindikleri ustalığın olanaklı kıldığı bu eğlenceyi yaşarken duydukları heyecanı sessiz bir beğeni içinde seyretti. Aldıkları zevkin doğal ve sağlıklı olduğunu, bulundukları gelişim evresine uygun düştüğünü biliyordu. Bir başka bildiği de, tez zamanda, bu işin göreceli önemini kendi kendilerine anlayıp, daha ciddi konulara eğilmeyi öğrenecekleriydi.

* * * * *

Charles, bir yandan resim yapmayı sürdürürken, "Ah, hayır, Junipero Kardeş kayıtlara rastlayan tek insan değildi," dedi. "Her soyun dininde, yüksek yerlerin bir önem taşıdığına dikkat etmişsinizdir. Bu yerlerin bazıları, eski kayıtların saklandığı depolar olmalı."

Phil, "Bundan emin değil misin?" diye sordu.

"Kesinlikle eminim, çoğu durum için – örneğin Alta Himalaya. Zeki bir insanın, herkesin bildiği konulardan ne gibi bir anlam çıkarabileceğinden söz ediyordum. Çok çeşitli dinlerde, kaç tane dağın büyük bir önemi olduğunu düşünün bir kere. Olimpos Dağı, Popocatepetl, Mauna Loa, Everest, Sina, Tai Shan, Ararat, Fujiyama ve And Dağları'nda birkaç yer. Her dinde, yüksek yerlerden telkin mesajları getiren bir öğretmenin hikâyesi anlatılır – Gautama, İsa, Yusuf, Konfüçyus, Musa. Hepsi de yüksek yerlerden gelip, yaratılış, düşüş ve kurtuluş hikayeleri anlatır."

"Eski anlatıların içinde en iyisi Tekvin'dir. İlk olarak, uygarlaşmamış göçebelerin dilinde yazılmış olduğunu bir kenara bırakırsak, doğru ve titiz bir anlatı olduğunu söyleyebiliriz."

Huxley, Coburn'ü göğsüne vurarak dürttü. "Buna ne buyurursun kuşkucu arkadaşım?" deyip Charles'a döndü, "Ben, Noel Baba'nın takma sakal taktığını öğrendiği gün, ateşli bir ateist oldu; en üstüne titrediği kuşkuları altüst edilince üzüldü şimdi.

Coburn, hiç rahatsızlık duymadan sırıttı. "Telaşlanma oğlum. Kendi kuşkularımı, başkasının yardımı olmadan da ifade edebilirim. Söylediklerin bana başka bir konuyu hatılattı Charles. Bu dağların bazıları, eski kayıtlar kadar yaşlı durmuyor; örneğin Shasta. Volkanik bir dağ ve bu iş için biraz genç gibi."

Charles cevap verirken, bir yandan da hızla boyamasını sürdürdü. "Haklısın. Herhalde Orab, bulduğu orijinal kaydı çoğaltıp, kendi eklemeleriyle birlikte dünyanın çeşitli yerlerindeki yüksekliklere bırakmış olmalı. Orab'dan sonra gelenler de, bundan çok yıllar önce, kayıtları okumuş ve saklamak amacıyla yerlerinden kaldırmış olabilir. Junipero Serra'nın bulduğu kopya, belki en fazla yirmi bin yıldır buradadır."

9

Yavru Kuşlar Yuvadan Uçuyor

Burada elli yıl kalıp sürekli yeni şeyler öğrenebiliriz, ama bu bizi hiçbir yere götürmez. Ben kendi adıma geri dönmeye hazırım." Phil, sigarasını hışımla söndürüp arkadaşlarına baktı.

Coburn dudaklarını büzüp yavaşça başını salladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum Phil. Burada öğrenebileceklerimizin sınırı yok tabii; ama öyle bir an geliyor ki, insan patlamamak için öğrendiklerinden bazılarını kullanmak zorunda hissediyor kendini. Bence Üstad'a söyleyip bir an önce buradan ayrılmalıyız."

Joan, hararetli bir biçimde başıyla onayladı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Yapacak çok işimiz var, olmamız gereken yer de Western Üniversitesi, bu dağ başındaki Hiçlik Ülkesi değil. Bunak Brinckley'in işini bitirdiğimizde, yüzündeki ifadeyi görmeye can atıyorum!"

Huxley, Ephraim Howe'un zihnini aradı. Diğer ikisi, bu telepatik sohbeti bölmemek için kibarca ikili görüşmenin sona ermesini beklediler. "Bizden haber almayı beklediğini ve tam bir konferans ortamında konuşma niyetinde olduğunu söyledi. Bizimle burada buluşacak."

"Konferans ortamı mı? Dağdaki herkesle birlikte mi?"

"Herkesle– dağdaki ya da başka bir yerdeki. Anladığım kadarıyla, topluluğun yeni üyeleri görevleri hakkında karar

verince, böyle bir toplantı yapmak gelenek haline gelmiş."

Joan'ın ağzından bir "*vay be*" çıktı. "O kadar insanın önünde sahne almayı düşünmek bile ürkütüyor beni. Sözcümüz kim olsun? Küçük Joan olmayacağına göre..."

"Sen olur musun Ben?"

"Yani... Eğer isterseniz..."

"Oldun bile."

Üçü zihinsel ilişki ağı kurdu; bu ağ içinde kaldıkları sürece, Ben'in sesi, üçlünün bir araya getirilmiş düşüncesini seslendirecekti. Ephraim Howe, ilişki ağının içine tek başına girdi; ama onlar, Howe'un, dağdaki uzmanların yanı sıra, ülkenin dört bir yanındaki iki yüzü aşkın gerçek dâhiyle ilişki içinde olduğunun ve onların da sözcülüğünü yaptığının farkındaydılar.

Konferans, doğrudan bir zihinden zihine görüş alışverişiyle başladı:

"*Artık çalışmaya başlamamız gerektiğini düşünüyoruz. Öğrenecek her şeyi öğrenmedik, doğru; ama yine de mevcut bilgimizi kullanma ihtiyacını duyuyoruz.*"

"*Bu dediğin, doğru ve tam da olması gereken şey Benjamin. Bugün için size öğretebileceğimiz her şeyi öğrendiniz. Şimdi öğrendiklerinizi alıp dünyaya açılmalı, onları kullanmalısınız ki, bilgi olgunlaşıp bilgelik noktasına ulaşsın.*"

"*Buradan ayrılmayı istememizin tek nedeni bu değil; daha acil bir neden söz konusu. Bizzat sizin de öğrettiğiniz gibi, korkulan bunalım yaklaşmakta. Biz ona karşı savaşmak istiyoruz.*"

"*Bunalımı doğuran güçlere karşı nasıl bir savaş öneriyorsunuz?*"

"Yani..." Ben bu kelimeyi kullanmadı, ama düşüncesindeki duraksama öyle bir his yarattı. "*Anladığımız kadarıyla, insanoğlunu özgürleştirmek için, Gençler*'*in yaptıklarını bozmamız gerekiyor ki, insanlar hayvan gibi değil de insan gibi gelişebilsin. Gençler, kendi aralarından seçilmiş çok az kişinin dışında hiç kimsenin, bütün bir soyun mirası olan kadim bilgiyi paylaşmasına izin vermiyordu. İnsanoğlunun yeniden özgür, güçlü ve bağımsız olabilmesi için, herkese kadim bilgiyi ve güçleri geri vermek gerekiyor.*"

"*Dediğin doğrudur. Bu konuyla ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?*"

"*Gidip herkese anlatacağız. Üçümüz de eğitim sisteminde yer alıyoruz; sesimizi duyurabiliriz. Ben, Western Üniversitesi, Tıp Fakültesi*'*ndeyim, Phil ve Joan da psikoloji bölümünde. Bize verdiğiniz eğitimle, geleneksel düşünceleri kolaylıkla altüst edebiliriz. Herkesin, siz büyüklerimizin sunabileceği bilgeliğe kavuşması için gerekli zemini hazırlayacak bir eğitim rönesansı başlatabiliriz.*"

"*Bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz?*"

"*Neden olmasın? Yani, kolay olmasını beklemiyoruz. Herkesin baş tacı ettiği birtakım yanlış kavramlarla çarpışacağımızı biliyoruz; ama bu olguyu kendi lehimize kullanabiliriz. Şahane bir mücadele olacak, bu arada reklamımız yapılmış olur, dikkatleri çalışmalarımız üzerine toplarız. Diyelim ki, halkın önünde levitasyon gösterisi yaptık ve binlerce insanın gözü önünde insan zihninin bizlerin bildiği şeyleri yapabildiğini kanıtladık. Diyelim ki,*

önce telepati tekniklerini öğrenen herhangi bir kişinin bu tür şeyleri de öğrenebileceğini söyledik. Bir ya da iki yıla kalmaz, bütün bir ulus telepatiyi öğrenmiş, kayıtları okumaya ve o kayıtların ifade ettiği her şeyi karşılamaya hazır olmuş olur!"

Howe'un zihni uzun süren birkaç dakika boyunca sessiz kaldı, ondan herhangi bir mesaj alamadılar. Üçlü, onun düşünceli ve ciddi bakışı altında huzursuzca kıpırdandı. Sonunda Howe konuştu:

"*Eğer iş bu kadar kolay olsaydı, bunu daha önce biz yapmaz mıydık?*"

Susma sırası üçlünündü. Howe yumuşak bir sesle devam etti: "*Konuşun evlatlarım. Korkmayın. Düşüncelerinizi bize özgürce anlatın. Bizleri kızdırmayacaksınız.*"

Coburn'ün cevap olarak gönderdiği düşünce tereddütlüydü: "*Evet, bu iş zor... Çoğunuz çok yaşlısınız ve hepinizin de bilge olduğunu biliyoruz. Yine de, bize, bu genç halimizle, öyle geliyor ki, harekete geçmek için gereğinden fazla beklemişsiniz Anlamanın peşinden gidişinizin, harekete geçme eyleminizi tükettiğini düşünüyoruz. Bizim bakış açımıza göre, yıllar ve yıllar boyu beklemiş, hiçbir zaman mükemmelleştirilemeyecek bir örgütlenmeyi mükemmelleştirmişsiniz; bu arada da dünyayı kasıp kavuran fırtına, güçlerini toplayıp bir araya getirmiş.*"

Ephraim Howe cevap vermeden önce büyükler kendilerine düşünmek için zaman ayırdılar: "*Haklı olabilirsiniz çok sevgili evlatlarım, ama biz öyle düşünmüyoruz. Kadim bilgiyi bütün insanlara ulaştırmaya kalkışmadık; çünkü çok azı buna hazırdır. Çocuksu zihinlere bu bilgiyi vermek, en az bir çocuğun eline kibrit tutuşturmak kadar tehlikelidir.*"

"*Ama yine de... haklı olabilirsiniz. Mark Twain de sizin gibi düşünüyordu, ona öğrendiği her şeyi anlatma izni verildi. O da anlattı; bilgiyi edinmeye hazır olan herkesin anlayabileceği biçimde yazdı. Kimse anlamadı. Çaresizlik içinde, özellikle nasıl telepatik olunacağını anlattı. Yine kimse onu ciddiye almadı. Daha ciddi anlattıkça, okuyucuları daha çok güler oldu. Yüreği acı içinde öldü.*"

"*Hiçbir şey yapmadığımıza inanmanıza izin veremeyiz. Kişisel özgürlüğü ve insan saygınlığını alışılmadık bir biçimde vurgulayan bu cumhuriyet, bizim yardımımız olmasaydı bu kadar uzun süremezdi. Lincoln'ü seçtik. Oliver Wendell Holmes bizden biriydi. Walt Whitman sevgili bir kardeşimizdi. Kölelik ve karanlığa doğru giden ters akıntıyı önlemek için, gerektiğinde, bin bir biçimde yardım sağladık.*"

Düşünce duraksadı, sonra devam etti: "*Ancak her insan düşündüğü gibi davranmalıdır. Harekete geçme kararınız hâlâ geçerli mi?*"

Ben yüksek sesle, kararlı bir "*Evet!*" dedi.

"*Öyleyse bildiğinizi yapın! Salem'in geçmişini hatırlıyor musunuz?*"

"*Salem mi? Cadılık mahkemelerinin yapıldığı yer mi?.. Cadılar gibi cezalandırılabileceğimiz uyarısında mı bulunuyorsunuz?*"

"Hayır. Günümüzde, tabii ki cadılığa karşı yasalar yok. Olsa iyi olurdu. Bilginin gücü bizim tekelimizde değil; kolay bir zafer ummayın. Kadim bilginin bir kısmını elinde bulunduranlara ve bilgiyi aşağılık amaçlar uğruna kullananlara dikkat edin – cadılara... kara büyücülere!"

Konferans sona erdi, zihinsel ilişki çözüldü, Ephraim Howe resmi bir ciddiyetle etrafındakilerin elini sıkıp onları uğurladıktan sonra, "Sizi kıskanıyorum çocuklar," dedi, "Karındeşen Jack gibi bütün bir eğitim sisteminin icabına bakmaya gidiyorsunuz. Bu iş sizin için biçilmiş kaftan. Mark Twain'in sözünü hatırlar mısınız? '*Tanrı alıştırma olsun diye budalayı yarattı, o budala da gidip okul yönetimi denen şeyi kurdu.*' Her neyse, sizinle gelmeyi isterdim."

"Niye gelmiyorsunuz efendim?"

"Ha? Yok, olmaz. Planınıza tam olarak inanmıyorum. Mesela Maine Eyaleti'nde seyyar satıcılık yaptığım yıllarda, içimden bir ses, sık sık beni, insanlara bazı şeyleri daha iyi yapmanın yollarını göstermeye kışkırtıyordu. Ama yapmadım. İnsanlar, kesen bıçaklara ve dondurma buzluklarına alışmış bir kere; sırf zihin gücünü kullanarak bu aletler olmadan da yapabileceklerini gösterdin diye teşekkür etmezler adama. Yani hepsi birden etmez, neyse... İnsanı dışlayıp, büyük olasılıkla da linç ederler."

"Yine de size göz kulak olacağım."

Joan uzanıp Howe'un yanağına bir elveda öpücüğü kondurdu. Sonra da oradan ayrıldılar.

10

Aslanın Ağzı

Phil, gazetelerin dikkatini çekecek gösteriyi yapmak üzere en kalabalık sınıfını seçti.

Los Angeles'a geri dönerken yol boyunca temkinli davranmış, sıradışı güçlere sahip olduklarından şüphelenilmesine neden olacak herhangi bir şey yapmadan sonbahar sömestrine başlamışlardı. Levitasyon uygulamak, hareketsiz nesneler üzerinde hâkimiyetle ilgili espriler yapmak, herhangi bir tuhaf beceriyle yabancıları şaşırtmak, Joan'a yasak edildi. Joan ise bu yasaklara uysalca boyun eğdi; üzerinde öyle bir uysallık vardı ki, Coburn endişelenmekte haklıydı.

"Bunda bir iş var," diye itiraz etti. "Birden bu kadar büyümüş olamaz. Uzat bakayım dilini yavrum."

"Hıh," dedi Joan, dilini pek de muayene amaçlı bir biçimde çıkarmayarak. "Bilge Ling, benim, ikinizden de çok ileride olduğumu söylemişti."

" '*Dinsiz Çinliler tuhaf olur*'. Seni büyümen için teşvik ediyor olmalıydı. Phil, ciddi olarak soruyorum, Joan'ı derin hipnoza sokup, teşhis konulması ve yeniden ayarlanması için dağa geri göndersek daha iyi olmaz mı?"

"Ben Coburn, bana yan bakarsan gözünü oyarım senin!"

* * * * *

Phil, kilit gösterisine özenle hazırlandı. Bölüm başkanının pat diye sınıfa girip kınama ve müdahalede bulunmasına karşı hazırlıksız yakalanmamak için derslerini tam kararında bir zararsızlıkla anlattı. Ortaya çıkan sonuç, öğrencileri kendilerini bekleyen şeye duygusal açıdan hazırlamak oldu. Dikkatle seçerek verdiği yardımcı okuma ödevleriyle onları etkileme şansını artırdı.

Gösteri gününde, derse, "Hipnoz çok az anlaşılmış bir konudur," diyerek başladı. "Ve daha önceleri cadılık, büyü ve benzeri şeylerle bir arada sınıflandırılıp budalaca bir batıl inanç olarak görülüyordu. Artık günümüzde hipnoz, sıradanlık kazanmış ve kolaylıkla gösterilebilir olmuştur. Bu bakımdan, en muhafazakâr psikologlar dahi hipnozun varlığını tanımalı, özelliklerini gözlemlemelidir." Birtakım sıkıcı ve basmakalıp sözleri neşe içinde sarfetti, bir yandan da sınıfın duygusal kıvamını tartmaya çalışıyordu.

Hipnoz gibi sıradan bir olguyu hiç şaşırmadan kabullenmeye hazır olduklarını hissettiği anda da, bu iş için derse katılmış olan Joan'ı öne çağırdı. Joan kolayca hafif bir hipnoza daldı. Öğrenciler, çabucak hipnozla ilgili olguların (katalepsi, zorlama, hipnoz sonrası öneri) üzerinden hızla geçtiler. Bu arada Phil, durmadan, hipnozcuyla hipnoza giren kişinin zihinleri arasındaki ilişkiden, doğrudan telepatik hakimiyet olasılığından, kendi içinde ortodoks olup aslında heterodoks düşünce sınırına yaklaşan Rhine deneyleri ve benzeri konulardan söz etti.

Sonra da Joan'ın zihnine telepati yoluyla ulaşma denemesi yapmayı önerdi.

Bütün öğrencilerden birer kâğıda bir şeyler yazmalarını istedi. Gönüllü bir ekip kâğıtları toplayıp birer birer Huxley'e verdi. Huxley, ciddi bir hokuspokusçu ifadesiyle

her birine teker teker bakarken, Joan da kâğıtlarda yazılı olanları yüksek sesle okuyordu. Yalnızca bir ya da iki kere inandırıcı bir biçimde dili sürçtü, "*İyi bir çalışma çocuğum.*" "*Sağol ahbap.*" "*Biraz renk katamaz mıyım?*" "*Parlak fikirlerin eksik olsun. Olduğun gibi kalın. Artık söyleyeceğimiz her şeye inanırlar.*"

Huxley, bu aşamadan sonra, zihin ve iradenin, bedene, gündelik hayatta rastlanılandan daha bütünsel biçimde hâkim olabileceği düşüncesi üzerinde durdu. Laf arasında, kendilerini havaya kaldırıp, hatta havada oradan oraya dolaşabilen kutsal Hindular'ın hikâyelerini anlattı.

"Bu türden hikâyeleri, uygulamalı olarak denemek için elimizde ender rastlanır bir fırsat var. Hipnoza giren kişi, hipnozcunun söylediği her söze sonuna kadar inanır. Miss Freeman'a irade gücünü kullanıp yerden havalanmasını söyleyeceğim. İradesi, bu emri yerine getirmek için optimum durumda olacaktır, eğer yapabilirsek tabii. Miss Freeman!"

"Efendim Mr. Huxley."

"İradenizi kullanın. Havaya yükselin!"

Joan, iki metre kadar havaya, başı neredeyse tavana değene kadar yükseldi. "*Nasıl, oldu mu?*" "*Harika yavrum, küçük dillerini yutmuş durumdalar. Sana nasıl da bakıyorlar!*"

Tam o anda, Brinckley, gözlerinden ateş saçarak sınıfa daldı.

* * * * *

"Mr. Huxley, bana verdiğin sözü tutmadın; üniversitemizi rezil ettin!" Gösteriyi sona erdiren fiyaskonun üzerinden on

dakika kadar geçmişti. Huxley, Brinckley'in odasında rektörle karşı karşıya oturuyordu.

"Ben size söz vermedim. Okulu da rezil falan etmedim." Huxley'in sesinde de aynı kavgacı ton vardı.

"Ucuz, sahte büyü numaraları yapmaya kalkıştın, bölümünün adını lekeledin."

"Demek ben sahtekâr oluyorum ha? Seni inatçı dinozor, bunu nasıl açıklayacaksın bakalım!" Huxley kendini halıdan bir metre havaya yükseltti.

"Neyi nasıl açıklayacakmışım?" Huxley hayrete düştü. Brinckley olağandışı bir şey olduğunun farkına bile varmamıştı sanki; Phil'in yükselmeden önce başının durduğu noktaya bakıyordu. Huxley'in durduk yerde sarfettiği alakasız söze hafifçe şaşırmış ve sinirlenmiş bir hali vardı yalnızca.

Yoksa koca titrek budala, gözünün önünde gerçekleşse bile, kendi peşin yargılarının aksine olan hiçbir şeyi göremeyecek kadar mı kendini kandırıyordu? Phil zihnini Brinckley'e yönlendirip aklından geçenleri okumaya çalıştı. İşte o an hayatının en büyük sürprizini yaşadı. Bunamanın eşiğine gelmiş bir zihnin çırpınmakta olan işleyişini görmeyi bekliyordu; oysa, karşısında bulduğu... Mide bulandırıcı, katışıksız bir kötülüğün potasında hayat bulan donuk bir hesapçılıkla güçlü bir yetenekti.

Bir anlık bir bakış olmuştu bu; beynini uyuşturan bir kerpeten onu kurduğu ilişkiden söküp attı. Brinckley, Phil'in yaptığı casusluğun farkına varmış, savunmaya geçmişti – eğitimli bir zihnin uygulayacağı katı savunma yöntemleriyle.

Phil yere indi, hiçbir şey söylemeden, arkasına bile bakmadan odayı terk etti.

WESTERN ÖĞRENCİSİ, 3 Ekim:

PSİKOLOJİ HOCASI
HİLEBAZLIK SUÇLAMASIYLA
OKULDAN ATILDI

...öğrenciler değişik ifadeler kullandılar, ancak hepsi iyi bir gösteri olduğunda hemfikir. Bek oyuncusu "*Vızıltı*" Arnold, muhabirimize şunları söyledi: "Böyle bir olaya tanık olmaktan nefret ettim. Huxley Hoca iyi adam; düzgün kotarılmış, ruhsuz bir oyunculuk kullanarak zeki bir skeç sergiledi doğrusu. Tabii nasıl becerdiklerini anladım– geçen bahar, Orpheum'da, Büyük Arturo'nun sıra kendine gelince kullandığı numaranın aynısı. Ama Doktor Brinckley'i anlayabiliyorum; ciddi bir eğitim merkezinde maymunluk yapılmasına izin verilemez."

Rektör Brinckley, gazetemize resmi bir açıklamada bulundu: "Mr. Huxley'in kurumumuzla ilişiğinin –Üniversitemiz yararına– kesilmiş bulunduğunu üzülerek bildiriyorum. Mr. Huxley, attığı adımlara dikkat etmesi gerektiği konusunda defalarca uyarılmıştı. Önemli yeteneklere sahip genç bir insan. Hangi çizgide hareket ederse etsin, bu deneyimin ona bir ders oluşturmasını yürekten diliyoruz.."

Coburn gazeteyi Huxley'e geri vererek, "Başıma ne geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Yeni bir şey mi?"

"İstifaya davet edildim... öyle aleni değil, hafifçe ima edildi. Hastalarım çok çabuk iyileşiyor; biliyorsun, ameliyat etmeyi bıraktım."

"Ne büyük kokuşmuşluk!" Konuşan Joan'dı.

"Ne diyeyim, Fakülte Başkanı'nı suçlamıyorum, bu işte Brinckley'in parmağı var. İhtiyarı hafife aldık galiba."

"Hem de oldukça! Tepeden tırnağa, bizim kadar yeterli durumda; güdülerine gelince... düşününce bile fena oluyorum."

"Ben de onu korkak fare sanmıştım," diye kederlendi Joan. "Geçtiğimiz bahar onu katran çukurlarına itecektik. Söylemiştim size. Şimdi ne yapacağız?"

"Yolumuzda devam edeceğiz." Phil'in cevabı sertti. "Durumu kendi lehimize çevireceğiz; biraz reklâmımız oldu, bunu kullanacağız."

"Hangi numaraları kastediyorsun?"

"Yine levitasyon. Bir kalabalığı etkileyebilecek en çarpıcı yol bu. Gazeteleri çağırıp, yarın öğlen Pershing Meydanı'nda, halkın önünde levitasyon gösterisi yapacağımızı söyleyeceğiz."

"Gazeteler bu kadar sahte kokan bir çağrı için kendilerini riske atmaktan kaçınmaz mı?"

"Herhalde. Ama bakın onlarla nasıl başa çıkacağız; bütün gösteriyi bir şarlatanlık hikâyesine çevirip onlara haber yapabilecekleri komik açılar sunacağız. Böylece sıradan bir haber yerine olayı magazin konusu yapabilirler. Perde açılıyor Joan, istediğini yapabilirsin, işi sulandırabildiğimiz kadar sulandıralım. Hadi bölük, marş marş– ben haber

ajanslarını çağırırım. Ben, Joan, ikiniz günlük gazeteleri paylaşın."

* * * * *

Muhabirler kesinlikle ilgi gösterdiler. Joan'ın güzelliğine ilgi duydular; Phil'in kibar kravatı ve abartılı iddialarıyla alaylı bir biçimde eğlendiler, viski koleksiyonundan ise bir hayli etkilendiler. Coburn, şişeye dokunma zahmeti göstermeden bardaklara içki boşaltınca durumun farkına varmaya başladılar.

Ancak, Joan odanın içinde havada dolaşırken, Ben tavanda hayali bir bisiklete binince bir durakaldılar. "Doğrusunu istersen doktor," diye araya girdi bir tanesi, "bizim de ekmek paramızı düşünmemiz lazım, haber müdürüne gidip böyle bir şeyi anlatmamızı bekleyemezsiniz. Hadi işin aslını söyleyin; viskinin etkisi mi bu, yoksa sadece hipnotize mi edildik?"

"Artık ne derseniz beyler. Yeter ki, yarın öğlen Pershing Meydanı'nda hepsini yeniden yapacağımızı anlatın."

Phil'in, Brinckley'e yaptığı ağır suçlamalar gösteriyi gölgelemişti, ama muhabirler bu durumu yumuşak bir tavırla karşıladı.

* * * * *

Joan o akşam yatmaya hazırlanırken içinde belirsiz bir sıkıntı vardı. Gazeteci çocukları eğlendirmenin verdiği heyecan sönmüştü. Ben, özel hayatlarının bu son gecesini kutlamak üzere yemeğe çıkıp dansa gitmeyi önermişti, ama harekât başarılı olamadı. Daha baştan, Beachwood yolunda keskin bir virajdan aşağı inerken lastik patlamış, Phil'in

dört kapılı gri arabası üst üste takla atmıştı. Bedenlerini otomatik olarak denetim altına alma yetileri olmasaydı, hepsi de ağır biçimde yaralanacaktı.

Phil, arabanın aldığı hasarı inceleyince, kazanın oluş nedenine duyduğu şaşkınlığı dile getirdi. "Lastikler gayet iyi durumdaydı. Bu sabah hepsine iyice bakmıştım." Yine de felekten bir gece çalmakta ısrar etti.

Bilge Ling sayesinde tanıştıkları yumuşak ve duyarlı mizah anlayışından sonra, izledikleri varyete onlara sıkıcı gelmişti, esprilerse kaba ve ruhsuzdu. Korodaki kızlar genç ve güzeldi. Joan onları izlemekten keyif aldı, ancak zihinlerine dokunmak gibi bir hata işledi. Karşısına –neredeyse her defasında– çıkan cansız ve duyarsız ruhların yarattığı uyumsuzluk keyifsizliğini bir kat daha artırdı.

Varyete gösterisi bitip de Ben onu dansa kaldırmayı teklif edince üstüne bir rahatlama geldi. Erkeklerin ikisi de iyi dansçıydı, özellikle de Coburn. Joan kendini onun kollarına büyük bir mutlulukla bıraktı. Ama keyfi uzun sürmedi; çünkü sarhoş bir çift ikide bir onlara çarpıyordu. Adam kavgacı, kadınsa sürekli insanı iğneleyen bir dırdırcıydı. Joan kavalyelerinden kendisini eve götürmelerini istedi.

Yatmaya hazırlanırken, bu olan bitenleri düşünmek onu huzursuz etti. Hayatında bir kere olsun önemli bir fiziksel korku yaşamamış olan Joan, bir tek şeyden korkuyordu, o da zavallı birer ruha sahip olanların kemirici, kirli duygularıydı. Keder, kıskançlık, kin, çarpık ve ucuz ruhların yaralayıcı sözleri; kendisine yönelik olmasa da bütün bunlara tanık olmak bile onu incitmeye yeterdi. Değersiz insanların görüşlerine karşı yumuşak bir kalkan geliştirecek kadar olgunlaşmamıştı henüz.

İyi niyetli iki adamla birlikte geçirdiği bir yazdan sonra, sarhoş çiftle yaşadıkları olay onu bedbinleştirmişti[6]. Onlara dokunduğu için kendini kirlenmiş hissediyordu. Daha da kötüsü, kendini bir tuhaf, yabancı bir mekânda kalakalmış bir yabancı gibi hissediyordu.

Gecenin bir vaktinde, inanılmaz boyutlara ulaşmış bir yalnızlık duygusuyla uyandı. Etrafını saran üç milyondan fazla insanın varlığının net bir biçimde farkındaydı; ama sanki bütün şehir, kötü niyetli varlıklarla ayakta durur gibiydi, hepsi onu kıskanıyor, kendi bayağılıklarına doğru sürüklemeye can atıyordu. Ruhuna yapılan bu saldırı, bu saklı benliğinin kutsallığını bozma girişimi, neredeyse toplu bir hale bürünmüş, sanki zihninin uçlarını kemiriyor, her savunmasını içine çekip duruyordu.

Dehşet içinde Ben'le Phil'e seslendi. Cevap alamadı, zihni onları bulamıyordu.

Onu tehdit eden iğrenç şey, bu başarısızlığının farkındaydı; Joan onun pis sırıtışını hissedebiliyordu, iyice paniğe kapılıp Üstad'a seslendi.

Yine cevap yoktu. Bu sefer o şey dile geldi: "O hat da kapalı."

Histeri krizine tutulduğu, son savunmaları da unufak olduğu anda, daha güçlü bir ruhun kollarında buldu kendini; bu ruhun, dingin ve huzurlu iyiliği, onu, kendisini avlamaya çıkmış kötü şeye karşı koruyan bir kozayla sarmıştı.

Acı dolu hıçkırıklara boğulmadan önce, "Ling! Bilge Ling!" diye bağırdı.

Ling'in zihninin parmakları ona uzanıp, korkunun yarattığı gerilimi silip götürürken, onun o sessiz, insanı rahatlatan gülümseyişini üzerinde hissetti. Böylece uykuya daldı.

Uyanana kadar da Ling'in zihni, bütün bir gece boyunca yanı başında kalıp onunla konuştu.

* * * * *

Ben'le Philip, Joan bir önceki gece başına gelenleri anlatırken, endişeli yüz ifadeleriyle dinlediler onu. "Bu bardağı taşıran son damla oldu," diye karar verdi Phil. "Çok dikkatsiz davrandık. Şu andan başlayarak bu mesele bitene kadar, gece gündüz, uykuda ya da uyanıkken sürekli ilişki halinde kalacağız. Aslında dün gece benim için de kötü geçti; tabii Joan'ın geçirdiği gecenin yanında solda sıfır kalır."

"Benim gecem de öyle geçti Phil. Senin başına neler geldi?"

"Pek önemli şeyler değil; sadece üst üste kâbuslar gördüm, Shasta'da öğrendiğimiz şeyleri yapabilme güvenimi yitirip duruyordum. Peki ya sen?"

"Üç aşağı beş yukarı aynı şeyler. Bütün gece boyunca ameliyata girdim, hastalarımın hepsi de masada can verdi. Hiç de hoş değildi – bu arada, rüya olmayan bir şey oldu. Hâlâ babadan kalma bir ustura kullanırım; onunla öyle dikkat etmeden tıraş olurken, elimden fırlayıp boğazımda derin bir yara açtı. Bakın! Hâlâ geçmedi." Boynunun sağ tarafından aşağı çaprazlamasına inen kırmızı ince çizgiyi gösterdi.

Joan bir çığlık kopardı. "Ben! Az kalsın ölüyormuşsun."

"Ben de öyle zannettim," dedi Ben, tatsız bir sesle.

Phil yavaş yavaş konuşarak, "Çocuklar, bütün bunlar şans eseri olamaz..." dedi.

"İçeridekiler açın kapıyı!" Emir kapının öbür tarafından haykırılmıştı. Zihinleri bir oldu; doğrudan algılama duyuları, meşe ağacından kalın kapının ötesine geçip sesin sahibini inceledi. Kapının önünde bekleyen irikıyım adamın sivil giysisi mesleğini gizlemekten uzaktı; ceketinin üzerindeki altın yıldızı görememiş olsalardı bile fark etmezdi. Yanında, ondan biraz daha ufak, ama onun kadar işgüzar bir adam duruyordu.

Ben kapıyı açıp, "Ne istiyorsunuz?" diye kibarca sordu. Adamlardan iri olanı içeri girmeye kalkıştı. Coburn yerinden milim kıpırdamadı.

"Size ne istediğinizi sordum."

"Demek bir de uyanıksın ha? Polis merkez bürosundan geliyorum. Huxley sen misin?"

"Hayır."

"Coburn müsün?" Ben başıyla onayladı.

"Sen de işimize yararsın. O arkanda duran Huxley mi? Siz hiç evinizde durmaz mısınız? Bütün gece burada mıydınız?"

Coburn, buz gibi bir ifadeyle, "Hayır. Hem size ne?" dedi.

"Orasını ben bilirim, ikinizle konuşmak istiyorum. Dolandırıcılık masasındanım. Dün çocuklara çektiğiniz numara neydi öyle?"

"Numara falan değildi o. Bu öğlen, Pershing Meydanı'na gelip kendi gözlerinizle görün."

"Bu öğlen Pershing Meydanı'nda hiçbir şey yapmıyorsun ahbap."

"Nedenmiş o?"

"Parklar Müdürlüğü'nün talimatı."

"Kimin emriyle?"

"Efendim?"

"Vatandaşın kamuya açık bir mekândan huzurlu biçimde yararlanma hakkını hangi yasa ya da kurala dayanarak engellemekteler? Yanınızdaki kim?"

Daha ufakça görünen adam kendini tanıttı. "Adım Ferguson. Bölge savcılığındanım. Dostun Huxley'i almaya geldim; hakkında suç işlediğine dair şikâyet dilekçesi var. İkinizi de tanık olarak istiyorum."

Ben'in bakışları daha da buz kesti, tabii böyle bir şeye olanak varsa. Hafif küçümseyen bir sesle, "İkinizden birinde arama emri var mı?" diye sordu.

Adamlar birbirlerine baktılar ve cevap veremediler. Ben, "O zaman bu konuşmayı sürdürmenin hiçbir yararı yok, değil mi?" diye devam ederek, kapıyı suratlarına kapattı.

Arkadaşlarına dönüp sırıttı. "Eh, çemberi daraltıyorlar. Bakalım gazeteler bizimle ilgili ne yazmış?"

Yalnızca bir tek haber çıkmıştı. O da, yapmayı düşündükleri gösteriden hiç söz etmiyor; konuyu, Doktor Brinckley'in Phil hakkında suç duyurusunda bulunmak üzere ifade vermesine bağlıyordu. Ben, "Ömrümde ilk kez, dört şehir gazetesinin ballı bir haberi yayınlamayı reddettiğine tanık oluyorum," diye yorumda bulundu. "Brinckley'in suç duyurusuyla ilgili ne yapacaksın?"

"Herhalde onu aynen suçlamak dışında hiçbir şey," dedi Phil. "Eğer işi sonuna kadar götürürse, iddialarımızı

mahkemede kanıtlamak bizim için nefis bir fırsat olur. Mahkeme derken, bugünkü planımızın suya düşmesini istemeyiz herhalde; o av köpekleri her an arama emirleriyle çıkagelebilirler. Nerede saklanalım?"

Ben'in önerisi üzerine, sabahı, şehir merkezindeki halk kütüphanesinde kitaplara gömülerek geçirdiler. On ikiye beş kala, bir taksi çevirip Pershing Meydanı'na gittiler.

Taksiden iner inmez, kendilerini altı gürbüz polisin kollarında buldular.

* * * * *

"*Ben, Phil, buna daha ne kadar katlanmak zorundayım?*"

"*Sakin ol yavrum. Umutsuzluğa kapılma.*"

"*Kapılmıyorum, İstediğimiz an kaçıp kurtulabilecekken, niye böyle çivilenmiş oturuyoruz?*"

"*Mesele de bu zaten; istediğimiz an kaçabiliriz. Daha önce hiç tutuklanmadık; nasıl bir şeymiş görelim bakalım.*"

* * * * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Joan'ın evinde, şöminenin önünde toplanmış oturuyorlardı. Kaçış hiç zor olmamıştı; zihnin güçlerine hâkim olan bir insanın taş duvarlar arasına hapsedilemeyeceğini kanıtlamak için, hapishane sessizleşşene kadar, bir saat boyunca beklemişlerdi.

Ben konuşuyordu: "Bence elimizde bir tablo oluşturmaya yetecek kadar veri toplandı."

"Neymiş o veriler?"

"Sen söyle."

"Pekâlâ, Shasta'dan inip buralara geldiğimizde, yenmemiz gereken tek şeyin, aptallık, cehalet ve doğal bir oranda insani bir inatçılık ve huysuzluk olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi anladık. Kadim bilginin temellerini sıradan insanların eline teslim etmek için yapılan her türlü girişim, karşısında, onu engelleyecek, yok edecek ve girişimde bulunanının da elini kolunu bağlayacak, kararlı ve örgütlü bir çabayı buluyor."

Ben, "Durum daha da kötü" diyerek düzeltti. "Kodeste kaldığımız süreyi şehri seyrederek geçirdim. Bölge savcısının neden bizimle bu kadar ilgilendiğini merak ediyordum, bunun için zihnine şöyle bir göz attım. Patronunun kim olduğunu keşfedip bu sefer onun zihnine baktım. Gördüğüm şey o kadar ilgimi çekti ki, hemen koşup eyalet başkentinde çarkın nasıl işlediğini anlamaya gittim. Kendimi Spring Caddesi'yle finans merkezinin orada buldum. İster inanın ister inanmayın, topluluğun demirbaşlarını buldum – din adamları, kulüp üyesi kadınlar, iş dünyasının ileri gelenleri ve tayfaları." Konuşmasına ara verdi.

"Ne yani? Willie dışında herkes yoldan çıkmış mı demeye getiriyorsun? Düşüp bayılacağım şimdi."

"Hayır. İşin tuhaf yanı da bu zaten. Bu ağır topların neredeyse tamamı, tanışmaktan keyif duyacağın düzgün insanlardı. Ama genelde –her zaman değil, genelde– bu düzgün insanlar, güvendikleri ve bulundukları yere gelmelerine yardımcı olmuş insanlar tarafından yönetiliyordu; bu yöneten1er de, kibarca söylersek, pek düzgün değillerdi. Hepsinin zihnine ulaşamadım, ama ulaşabildiklerimde, Phil'in Brinckley'de gördüğü o şeyi

buldum; güçlerini insanları cehalete mahkûm etmekten aldıklarını bilen, düşmanca hesaplanmış bir farkındalık."

Joan ürperdi. "Ne kadar da hoş bir manzara çizdin Ben, tam yatmadan önce dinlenecek bir masal. Bundan sonraki planımız nedir?"

"Sen ne öneriyorsun?"

"Ben mi? Hiçbir sonuca varamadım ki... Belki de bu zor lokmaları teker teker yutmalıyız."

"Sen ne diyorsun Phil?"

"Önerecek daha iyi bir planım yok. Tek bildiğim, kurnaz bir harekât hazırlamamız gerektiği."

"Aslında benim bir önerim var."

"Anlat bakalım."

"Başa çıkabileceğimizden fazla büyük işlere kalkıştığımızı kabul edelim. Shasta'ya geri dönüp yardım isteyelim."

"Neler söylüyorsun Ben!" Joan'ın hissettiği acı, Phil'in mutsuz yüzüyle uyum içindeydi. Ben kararlı bir biçimde devam etti: "Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum; ama gururun bedeli çok ağır ve görevimiz..."

Joan'ın yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. "Ne oldu?" "Çabuk karar vermemiz gerekiyor– şimdi kapının önünde bir polis arabası durdu."

Ben dönüp Phil'e baktı. "Ne yapıyoruz? Kalıp savaşalım mı, yoksa takviye güç almaya mı gidelim?"

"Evet, haklısın. Brinckley'in zihnini gördüğümden beri biliyordum, ama bu durumu bir türlü kabul edemedim."

Küçük terasa çıkıp el ele tutuştular ve dimdik havaya doğru sıçradılar.

11

" Küçük Bir Çocuk Onlara Yol Gösterecek."

Yere indiklerinde, Ephraim Howe onları "Yuvaya hoşgeldiniz! Sizi tekrar görmek ne güzel," diyerek karşıladı ve kendi özel dairesine götürdü. "Ben ateşi biraz canlandırırken siz de dinlenin." Geniş ağızlı ocağa çam odunu attı; sade, eski sallanan koltuğunu, hem ateşi hem de misafirlerini görecek şekilde yerleştirip oturdu. "Herhalde bana olan biteni anlatacaksınız. Merak etmeyin, şu anda diğerleriyle ilişki içinde değilim, meclise hazır olunca tam bir rapor verirsiniz."

"Aslında, başımıza gelen her şeyi zaten bilmiyor musunuz, Mr. Howe?" Phil, konuşurken doğrudan doğruya Üstad'a bakıyordu.

"Hayır, gerçekten de bilmiyorum. Kendi bildiğiniz gibi hareket edesiniz istedik; Ling incinmeyesiniz diye size arada göz kulak oldu. O da bana rapor vermedi."

"Pekâlâ efendim." Sırayla başlarından geçen her şeyi anlattılar; arada, içinde yer aldıkları olayları görebilsin diye doğrudan zihinlerine bakmasına izin verdiler.

Hikâyelerini bitirdiklerinde, Howe, yüzünde o bilgiç gülümsemesiyle sordu, "Demek meclisin görüşünü almaya geldiniz, öyle mi?"

"Hayır efendim!" Onu yanıtlayan Phil'di. "Doğrudan ve acil hareket etme gereğine buradan ayrılırkenkinden daha çok inanıyoruz; ama öte yandan, bunu tek başımıza halledecek kadar güçlü ve bilge olmadığımıza da inandık. Sizden yardım istemek, meclisi, kadim bilgiyi sadece hazır olduğunu kanıtlayanlara öğretmek tavrından vazgeçirip, öğretilerinizi kabul edecek ne kadar zihin varsa hepsine ulaştırmaya ikna etmek için geri döndük."

"Anlayacağınız efendim, düşmanlarımız beklemiyor. Sürekli eylem içindeler. Asya'da zafer kazanmışlar; Avrupa'da yükselişe geçmişler; biz fırsat kollarken, burada Amerika'da da kazanabilirler."

"Sorunu çözmek için önerdiğiniz herhangi bir yöntem var mı?"

"Hayır, onun için geri döndük zaten. Bildiklerimizi başkalarına öğretmeye çalışınca durdurulduk."

"Sorunun kaynağı da bu," diyerek katıldı Howe. "Yıllardan beri ben de sizinkine benzer bir görüşteyim, ama gerçekleştirmesi çok zor. İnsanlara verebileceğimiz şey, bir kitap halinde basılamaz ya da radyo ve televizyondan yayınlanamaz. Onu içine almaya hazır bir zihin bulduğumuz yerde, doğrudan, zihinden zihine aktarılması gerek."

Konuşma çözüm bulunamadan sona erdi. Howe endişelenmemelerini söyledi. "Devam edin, birkaç haftayı meditasyon ve zihinsel ilişkiyle geçirin. İşe yarayacak gibi görünen bir düşünce gelirse aklınıza, bana haber verin, meclisi değerlendirme yapması için toplantıya çağırırız."

"Ama Üstad," diye itiraz etti Joan üçü adına, "yani biz, plan yapmak için meclisten tavsiye alırız diye ummuştuk. İşe

nereden başlayacağımızı bilmiyoruz, bilseydik geri gelmezdik."

Howe başını iki yana salladı. "Kardeşlerimiz arasında, en yeni, en genç ve en az tecrübeli olan sîzlersiniz. Bunlar, birer yetersizlik değil, sizin sahip olduğunuz erdemlerdir. Bizim gibi, hayatınızı fi tarihinden beri düşünerek geçirmemiş olmanız size avantaj sağlıyor. Çok geniş bir bakış açısı, çok felsefi bir görüş yapısı, iradeyi hareketsiz kılar. Üçünüzün yalnız başınıza düşünmenizi istiyorum."

* * * * *

Howe'un istediği gibi hareket ettiler. Haftalarca tek zihin olup birbirleriyle ilişki içinde tartıştılar, yüksek sesli sohbetlerinde konunun üzerinde çalışıp, tartışmanın dallanıp budaklandığı noktalar üzerinde meditasyon yaptılar. Siyasal ve toplumsal eylemlerin arkasındaki insan ruhlarını inceleyerek bütün bir ulus arasında dolaştılar. Arşivlerden yararlanarak, geçmişte, Amerika'da düşünce ve hareket özgürlüğü tehdit edildiği zamanlar, uzman kardeşlerin duruma müdahale etmek için kullandığı teknikleri öğrendiler. Onlarca plan önerip, onlarcasını reddettiler.

Phil, diğer ikisine, "Kardeşlerimizin geçmişte yaptığı gibi, biz de siyasete girmeliyiz," dedi. "Büyüklerimizin arasından görevlendirilmiş bir Eğitim Bakanı'mız olsaydı, düşünce özgürlüğünün gerçekten hüküm sürdüğü, ulusal bir akademi kurardı; burası kadim bilginin insanlara yayıldığı bir kaynak olurdu."

Joan karşı çıktı.

"Ya seçimi kaybedersek?"

"Efendim?"

"Uzmanların sahip olduğu bütün özel güçlere rağmen, adayımızı göreve atayacak ulusal bir konvansiyon için delegeleri bir araya getirmek; bütün siyasal çarklara, baskı gruplarına, gazetelere, diğer başkan adaylarına ve de diğer her şeye rağmen seçilmesini sağlamak çok büyük uğraş isteyen bir iş."

"Ve unutmayın ki, muhalefet istediği gibi çamur atabilir, oysa biz onlara karşı adil davranmak zorundayız, yoksa kendi amacımızı çürütmüş oluruz."

Ben başıyla onayladı. "Korkarım Joan haklı, Phil. Ama bir konu var ki, onda da kesinlikle sen haklısın; bu bir eğitim sorunu." Meditasyona ara verdi, zihni kendi içine döndü.

Kısa bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu göreve acaba doğru noktadan mı başladık? Zaten kendi yolunda ilerlemiş yetişkinleri yeniden eğitmeyi düşünüp durduk. Peki ya çocuklar? Onlar kemikleşmemiş durumda, Onları eğitmek daha kolay olmaz mıydı?"

Joan gözleri parlayarak oturduğu yerden doğruldu. "Ben, buldun işte!"

Phil anında başını iki yana salladı. "Hayır. Hevesinizi kursağınızda bırakmak istemem, ama hayatta olmaz bu. Çocuklar sürekli olarak yetişkinlerin bakımı altındadır; onlara ulaşamayız. Okulların yönetim kurullarını atlamayı, bir an için bile aklınızdan geçirmeyin; bu kurullar, bütün siyasal sistem içindeki en katı oligarşi birimleridir."

Shasta Dağı'nın alçak yamaçlarındaki bir çam ağacı topluluğunun orada oturuyorlardı. Küçük bir insan grubu aşağılarında belirdi, kararlı adımlarla üçünün dinlendiği

yere doğru tırmandı. Onları duyamayacakları bir mesafeye varıncaya kadar konuşmalarına ara verdiler. Bu insanlara sakin ve dostça bir tavır içinde baktılar.

Gençlerin, güvenliğinden ve sağlığından sorumlu olan bir insanın ciddi saygınlığını on altı yaşının omuzlarında taşıyan önderlerinin dışında, hepsi de on ile on beş yaş arasında olan oğlan çocuklarıydı. Toprak rengi şort ve gömlekler, sefer şapkaları giymişler, üzerinde kozalaklı ağaç ve YÜKSEK DAĞLAR DEVRİYESİ, BÖLÜK 1 nişanı bulunan boyun atkıları takmışlardı. Her birinin elinde birer sopa, sırtındaysa çanta vardı.

Gelenler yetişkinlerle aynı seviyeye varınca, devriye başkanı eliyle onları selamladı, omuzlarındaki ödül madalyaları güneşin altında parlıyordu. Üçlü de onlara el sallayıp, yamaçtan yukarı ağır ağır ilerleyerek gözden kaybolmalarını seyretti.

Phil'in bakışları uzaklara daldı. "Ah eski günler; neredeyse onları kıskanıyorum," dedi.

"Sen de mi izciydin?" Ben'in gözleri hâlâ çocukların üzerindeydi. "İlk yardım ödülümü aldığım gün nasıl da gururlandığımı hatırlıyorum."

"Sen doktor doğmuşsun, ha Ben?" Joan'ın gözlerinden bir anaçlık, bir beğeni akıyordu. "Bense... Tamam!"

"Ne oldu?"

"Phil! işte aradığın cevap! Ana babalara ve okulların yönetim kurullarına rağmen çocuklara ulaşmanın yolu bu."

Hemen telepatik ilişkiye geçti, düşünceleri heyecanla onların zihnine akıyordu. Zihinleriyle konuşup ayrıntılara

açıklamalar getirdiler. Bir süre sonra Ben başıyla onaylayıp yüksek sesle konuştu:

"İşe yarayabilir. Geri dönüp Ephraim'e anlatalım."

* * * * *

"Senatör Moulton, size söz ettiğim gençler bunlar." Joan, adı doğruluk ve dürüstlüğün simgesi haline gelmiş, bu yaşlı ve ufak tefek, beyaz saçlı adamın yüzüne neredeyse hayranlıkla bakıyordu. Bilge Ling'den esinlenerek, ellerini önünde kavuşturup eğilme ihtiyacı hissetti. Ben'le Phil'in budala ve çaylak gibi görünmemek için mücadele verdiklerinin farkına vardı.

Ephraim sözlerine devam etti: "Planlarını iyice inceledim ve işe yarayacağını düşünüyorum. Eğer siz de öyle düşünürseniz, meclis uygulamaya geçecektir. Ama iş daha çok size bağlı."

Senatör, iki nesilden beridir katı siyasetçilerin kalplerini yumuşatmış o gülümsemesiyle onları kendine yakınlaştırdı. "Hadi anlatın bana," diyerek onları cesaretlendirdi.

Western Üniversitesi'nde nasıl denemede bulunup başarısız olduklarını; bir kurtuluş yolu bulabilmek için nasıl kafa yorduklarını; dağda yürüyüşe çıkmış bir grup oğlan çocuğunun kendilerine nasıl esin kaynağı oluşturduğunu bir bir anlattılar. "Senatör, bir seferde buraya yeterli sayıda oğlan toplasak, henüz çevrenin etkisiyle ruhları bozulmuş olamayacak kadar genç ve bu izci oğlanlar gibi eskinin idealleriyle –insan saygınlığı, yardımseverlik, kendine güven ve iyilik gibi ilkelerinde yer alan her şeyle– eğitilmiş olsalar; bir seferde, buraya böyle beş bin tanesini bile

toplasak, onlara telepati kurmayı ve telepatiyi başkalarına da aktarmalarını öğretebilirdik.

"Eğitildikten ve evlerine geri yollandıktan sonra, her biri bilginin insanlara yayılacağı birer merkez haline gelirdi. Düşmanlar, bu kadar yaygın ve bulaşıcı bir şeyi asla durduramaz. Birkaç yıl içinde ülkedeki bütün çocuklar telepati kurmayı öğrenmiş, hatta büyüklerine –henüz öğrenemeyecek kadar nasırlaşmamış olanlarına– öğretir durumda olurlar.

"Ve bir kez telepati kurmayı öğrenmiş bir insanın, kadim bilgeliğin yolundan gitmesini sağlayabiliriz!"

Moulton başıyla onaylayıp kendi kendine konuşuyordu. "Evet. Evet doğru. Gerçekleştirilebilir. İyi ki Shasta bir ulusal park. Dur bakayım, o komitede kim vardı? Birleşik bir önerge ve biraz da para ayrılması yeterli olur. Ephraim, benim eski dostum, bu işi gerçekleştirmek için birkaç kişiyi kafakola almam gerekecek, beni bağışlar mısın?"

Howe'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Moulton devam etti: "Yani gerçekten söylüyorum; insanlar, hatta bazı kardeşlerimiz, siyasal çıkarlar konusunda o kadar katı ve sinik ki. Şimdi, ilk kampın toplanması sanırım yaklaşık iki yıl sürer."

"O kadar uzun mu?" Joan hayal kırıklığına uğramıştı.

"Tabii hayatım. Kongreye sunulması gereken iki yasa tasarısı var, bir yasama döneminde bu tasarıları geçirebilmek için birçok ayarlama yapmak gerekiyor. Demiryolları ve otobüs şirketleriyle, çocuklara indirimli tarife uygulamaları için görüşmemiz gerek ki çocuklar yol masraflarını karşılayabilsin. Bu projeyi geniş bir kitleye

duyurmak için reklam kampanyası başlatmamız şart. Hem sonra, zamana ihtiyacımız var; mümkün olan en çok sayıda kardeşimizin, hareketin yönetimine katılması gerekiyor ki, kamp yöneticilerinin arasında bol bol uzman yer alabilsin. Allah'tan ben örgütün ulusal mütevelli üyesiyim. Evet, iki yıl gibi bir zamanda halledebileceğime inanıyorum."

"Aklım almıyor!" diyerek itirazını belirtti Phil. "Onları buraya tele-taşımayla getirip eğittikten sonra aynı yolla geri göndersek, daha kestirme davranmış olmaz mıyız?"

"Evladım, ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Zor kullanmayı, bizzat ona başvurarak yok edebilir miyiz hiç? Atılan her adım gönüllü olmalı, mantık ve iknayla gerçekleşmelidir. Her insan kendini özgürleştirmelidir; özgürlük insana zorla verilemez. Hem, Nuh Tufanı'ndan beri beklemede kalmış bir görevi gerçekleştirmek için iki yıl uzun bir süre sayılabilir mi?"

"Özür dilerim efendim."

"Özre gerek yok. Zaten bu görevin yerine getirilebilecek olmasına sizlerin delikanlı sabırsızlığı olanak tanıdı."

12

“Ve Doğruyu Bileceksin–“

Kamp, Shasta Dağı'nın alçak yamaçlarında, McCloud yakınlarında büyüyordu. Baharın son karı hâlâ sularla aşınmış çukurlarda ve sırtlarını kuzeye bakan yüzlerinde saklanırken, ABD ordusunun levazım kamyonları, bir önceki sonbaharda ordu mühendislerince açılan yoldaki ağaçları kese kese ilerlediler. Piramit biçimindeki çadırlar açılıp, yüksek dağın yumuşakça kıvrılan yüreğine sıralar halinde kuruldular. Yemekhane kulübeleri, bir revir ve bir de yönetim birimi yavaş yavaş şekillendi. Mark Twain Kampı tasarı aşamasından gerçeğe dönüşüyordu.

Senatör Moulton, togasını rafa kaldırmış; külot, pantolon, tozluk, toprak rengi gömlek ve üzerinde KAMP AMİRİ yazan bir şapka giyiyordu. Kamp sahasındaki ıvır zıvır işlerle uğraşıyor; yapılacak işlerle ilgili kararlar alıyor, işçileri çalışmaya teşvik ediyordu. Bu arada, herhangi bir amaçla kampa gelen ya da yaklaşan herkesin zihnini hiç durmaksızın inceliyordu. İşin kokusunu almış biri var mıydı acaba? Kampın esas amacına muhalefet eden yarı uzman görevlilerle bağlantısı olabilecek birisi içeri sızmış mıydı acaba? Herhangi bir şeyin kampa sızmasına izin vermek için artık çok geçti – hem çok geç, hem de çok tehlikeli.

Ülkenin orta batısında, güney ucunda, New York'da ve New England'da, dağlarda ve kıyılarda, oğlan çocukları

bavullarını hazırlıyor, Shasta Kampı'na gitmek için özel indirimli gidiş-dönüş biletlerinden alıyor, kendilerini kıskanan yaşıtlarına bu geziden söz ediyorlardı.

Haraççılar, kötü ruhlu siyaset adamları, namussuz avukatlar, uydurma dinlerin aracıları, ucuz işçi çalıştıranlar, ucuz otoriterler, insanlığa acı ve baskı getiren bütün karanlık işleri çevirenler, zihnin becerileri konusunda kendileri de bir parça uzman olup özgür bilginin yaratacağı tehlikenin gayet iyi farkında olan bu insanlar, bu korkunç soy, bu insan özgürlüğü ve saygınlığının ülke çapındaki düşmanları, rahatsızlık duyuyor ve neler olup bittiğini merak ediyordu. Moulton, onlar için hep uğursuzluğun işareti olmuştu. Shasta Dağı bir türlü bulaşamadıkları bir yerdi ve onun adını bile ağızlarına almaktan nefret ediyorlardı. Eskinin hikâyelerini hatırlayıp tüyleri diken diken oluyordu.

Oluyordu olmasına, ama yine de harekete geçtiler.

Kıtanın öteki taraflarından seçilmiş oğlan çocukları, özel otobüslere dolduruluyordu. Yoksa otobüs şoföründe bir numara mı vardı? Zihni ele geçirilmiş olabilir miydi? Otobüslerin lastikleri ya da motorları kurcalanmış olabilir miydi? Trenler gençler tarafından işgal edilmişti. Demiryolu makası yerinden oynatılmış olabilir miydi? İçme suyu kirletilmiş olabilir miydi?

Diğer gözler seyrediyordu. Bir tren dolusu çocuk batıya doğru ilerlemekteydi. Tek görevi, çocukların Shasta'ya güvenli bir biçimde varmalarını sağlamak olan en az bir uzman, trene içinde giderek ya da üzerinde uçarak eşlik ediyordu; doğrudan algılaması çevre bölgeyi kaplıyor, sorumluluğuna giren kilometrelerce mesafedeki her zihnin niyetini kontrol ediyordu.

İnsan özgürlüğünün savunucuları, dengesiz ve düzensiz davranmış olsalardı, içlerinde şüphe taşısalardı, belki de çocukların bazıları kampa hiç ulaşamayacaktı. Kötülüğün bir kusuru da gerçekten zekice olmamasıdır; bizzat itici güçleri onun zayıf yanıdır. Oğlanların Shasta'ya ulaşmasını engelleme girişimleri dağınıktı, zamanlamaları yanlıştı. Uzmanlar bu kez inisiyatifi ele almıştı; attıkları adımlar, düşmanlarınınkinden daha hızlı ve daha akılcı bir niteliğe sahipti.

Kampa vardıklarında, sıkı bir perdenin Shasta Dağı Ulusal Parkı'nın etrafını kaplamış olduğunu gördüler. Üstad, uzmanları, gece gündüz devriye gezip, ellerindeki her duyuyu kullanarak, alçak ve kötü niyetli ruhlar saptamakla görevlendirdi. Kampın kendisi temizdi. İki rehberle yirmi kadar çocuk, ruhları incelenip de zarar görmüş oldukları anlaşılınca evlerine geri gönderilmişti. Çocuklara sakatlıkları bildirilmemiş, gitmelerine gerekçe olarak inandırıcı mazeretler bulunmuştu.

Kamp görünüş olarak diğer binlerce örneğine benziyordu. Ağaç oymacılığıyla ilgili dersler aynıydı. Onur meclisi her zamanki gibi adayları sınamak üzere toplanıyordu. Akşamları kamp ateşinin etrafına bildik işaretler konuyor, sabah kahvaltısından önce aynı beden egzersizleri yapılıyordu. Örgütlenmenin andı ve yasasının hafifçe daha fazla vurgulanması dikkati çekmiyordu.

Oğlanlardan her biri, kamp boyunca en az bir kere gece yürüyüşüne çıkıyordu. On beş ya da yirmi kişilik gruplar halinde, bir meclis üyesinin eşliğinde sabahtan yola koyuluyorlardı. Bu yürüyüşleri denetleyen her rehberin birer uzman olduğuysa belli edilmiyordu, ama aslında öyleydiler. Bütün çocuklar, battaniye rulosu ve içinde

kumanya, matara, çakı, pusula ve el baltası bulunan sırt çantası taşıyordu.

O günün gecesini, dağdaki eriyen buzlarla beslenen bir çayın kenarında kamp kurarak geçiriyorlardı; akşam yemeklerini yerlerken, çağlayan suyun sesi kulaklarında uğulduyordu.

Phil, kampın ilk haftasındaki bir sabah böyle bir grupla yola çıktı. Her zamanki turist kalabalığına yakalanmamak için, dağın arkasından dolaşıp doğuya doğru götürdü çocukları.

Akşam yemeğinden sonra kamp ateşinin etrafında toplandılar. Phil, doğunun kutsal adamları ve ünlü güçleri, Aziz Francis ve kuşlar hakkında hikâyeler anlattı onlara. Tam bir hikâyenin ortasına daha gelmişti ki, ateşin ışık çemberinde birisi belirdi.

Ya da birileri. Davy Crockett'ın giyebileceği türden giysilere bürünmüş yaşlı bir adam gördüler. Adamın iki yanında birer hayvan vardı; solunda ateşi görünce mırıldanmaya başlayan bir dağ aslanı; sağındaysa yumuşak kahverengi gözleri sakin sakin onları seyreden, üç boynuzlu bir erkek geyik duruyordu.

Çocukların bir kısmı önce telaşa kapıldı; ama Phil sessizce, daireyi genişletip yabancılara yer açmalarını söyledi. Hayvanların varlığına alışana kadar, bir süre saygılı bir biçimde sessizce oturdular. Derken, oğlanlardan biri, ürkerek koca kediyi okşadı; o koca kediyse yuvarlanıp yumuşak karnını gösteriverdi ona. Çocuk başını kaldırıp yaşlı adama bakarak sordu:

"Adı ne Mr–?"

"Ephraim. Onun adı *Özgürlük*."

"Nasıl da evcil! Ama onu nasıl böyle evcilleştirebildiniz?"

"Düşüncelerimi okur ve bana güvenir. Çoğu şey sizi tanıdıktan sonra dostça davranır– çoğu insan da öyle."

Çocuk bir an için şaşırdı. "Düşüncelerinizi nasıl okuyabiliyor?"

"Çok kolay. Sen de onunkileri okuyabilirsin. Nasıl yapıldığını öğrenmek ister misin?"

"Tabii!"

"Sadece gözlerimin içine bak. Tamam! Şimdi onunkilere bak."

"Aa-aa– gerçekten yapabiliyorum galiba!"

"*Tabii ki yapabiliyorsun. Hem de benim düşüncelerimi okuyorsun. Şu anda yüksek sesle konuşmuyorum. farkında mıydın?*"

"*Demek öyle.*"

"*Ben de seninkileri. Kolaymış, değil mi?*"

Phil'in de yardımıyla, Howe, bir saat içinde hepsinin düşünce aktarımıyla sohbet etmesini sağladı. Sonra onları sakinleştirmek için, bir saat kadar da hikâyeler anlattı; derslerinin önemli bir bölümünü oluşturan hikâyelerdi bunlar. Phil'in onları uyutmasına yardımcı oldu, sonra da peşi sıra gelen hayvanlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

* * * * *

Hemen ertesi sabah, Phil, karşısında genç bir kuşkucu buldu. "Söyler misiniz, yaşlı bir adam, bir puma ve de bir geyik, bütün bunlar bir rüya mıydı?"

"*Öyle mi geldi sana?*"

"*İşte yine o şeyi yapıyorsunuz!*"

"*Tabii. Sen de yapıyorsun. Şimdi gidip diğer çocuklara anlat aynı şeyi.*"

Kampa geri dönmeden önce, Phil henüz gece yürüyüşüne çıkmamış oğlanlardan hiçbirine bu konudan söz etmemelerini; yeni edindikleri gücü gece yürüyüşüne çıkmış çocuklardan biri üzerinde denememelerini öğütledi.

Oğlanlardan biri, babasının hastalandığı haberi üzerine eve dönmek zorunda kalana kadar her şey yolunda gidiyordu. Büyükler, çocuğun zihnindeki yeni bilgiyi silmek yerine, onu dikkatle izlediler. Kısa bir süre sonra, çocuk konuşunca, haber anında düşmanların kulağına gitti. Howe, telepatik devriyenin aldığı önlemlerin iki katına çıkarılması emrini verdi.

Devriye, kötü niyetli insanları içeri sokmamayı başarıyordu; ama sayıları, her şeyi uzak tutacak kadar yeterli değildi. Bir gece geç saatlerde, kampın rüzgâr alan tarafında orman yangını çıktı. Yangın yerinin yakınında kimse yoktu; anlaşılan telekinetik yöntem kullanılmıştı.

Ancak madde üzerinde hâkimiyetin uzak bir mesafeden yapabildiği şey, aynı zamanda da bozulabilirdi de. Moulton, irade gücünü kullanarak, alevi ormanın içinden çekip aldı, yanmaya devam etmesine izin vermedi, son kıvılcımlara da durmalarını söyledi.

* * * * *

Düşman, çocuklara fiziksel zarar verme girişimlerine şimdilik ara vermişe benziyordu. Ama vazgeçmemişti.

Küçük çocuklardan biri, çılgına dönmüş bir halde Phil'i çağırarak, hemen kaldığı çadıra gelmesini söyledi; devriye başkanı çok hastaydı. Phil çadıra girdiğinde genç adam histeri nöbetine tutulmuş durumdaydı, diğer çocuklar onun kendisine zarar vermesini engelliyordu. Çakısıyla boğazını kesmeye kalkışmış, çocuklardan biri elini yakalayınca da çılgına dönmüştü. Phil durumu çabucak kavrayıp, Ben'e çağrıda bulundu.

– "Ben! Hemen gel. Sana ihtiyacım var."

Phil daha çocuğu yatağına yatırıp da transa geçmeye zorlayamadan, Ben havadan ok hızıyla geldi, çadırın kapısından içeri uçarak girdi. Çocuğun şaşkına dönmüş çadır arkadaşlarının, Dr. Ben'in gayet normal bir biçimde rehberlerinin yanı başında durmadan önce uçuyor olduğunu anlayacak zamanları olmadı.

Ben, onu kapalı bir iletişim kurarak selamladı; çocukları bağlantının dışında bırakmıştı.

– "*Ne oldu?*"

"*Onu ele geçirmişler... ve neredeyse de mahvetmişler.*"

"*Nasıl?*"

"*Zihnine saldırmışlar. İntihar ettirmeye çalışmışlar. Ama bağlantıyı kestim. Onu kim öldürmeye çalışmış dersin?– Brinckley!*"

"*Olamaz!*"

"*Kesinlikle. Sen işi devral; ben Brinckley*'*in peşine düşüceğim. Üstada söyle, telepatiye duyarlı olmaları öğretilmiş oğlanların her biri için birer bekçi görevlendirsin. Biz onlara kendilerini savunmanın yolunu öğretene kadar, içlerinden birinin daha ele geçirilmesinden*

korkuyorum." Bunları da söyledikten sonra gitti, geride kalan çocuklar, levitasyon konusunda, artık yarı yarıya ikna olmuşlardı.

Daha çok uzaklaşmamış, hız kazanmaya çalışırken, kafasının içinde tanıdık bir ses duydu:

"*Phil! Phil! Bekle beni.*"

Birkaç saniye için yavaşladı. Yanında kendinden küçük biri belirdi, elini tuttu. "İkinizle bağlantıda kalmam iyi olmuş. O yaşlı, İğrenç bilmem nenin hakkından gelmeye bensiz gidecektiniz."

Phil, ağırbaşlılığını korumaya çalıştı. "Bu işe katılman gerektiğini düşünseydim, seni de çağırırdım Joan."

"Anlamsız! Ve de saçma! Onun hakkından tek başına gelirken yaralanabilirsin. Hem onu ben katran çukurlarına iteceğim."

Phil iç geçirip teslim oldu. "Joan, hayatım, sen mutlak mutluluk mertebesine erene kadar daha on bin kez canlanacak olan, kana susamış bir yosmasın."

"Benim istediğim o mertebeye ulaşmak değil, kocamış Brinckley'i gebertmek."

"Hadi öyleyse. Biraz hızlanalım."

Artık Tehachapi'nin güneyine varmış, hızla Los Angeles'a yaklaşıyorlardı. Sierra Madre sıradağlarının üzerinden uçtular, San Fernando Vadisi'ni geçip Hollywood Dağı'nın tepesine hafifçe dokundular ve sonunda Western Üniversitesi Rektörlüğü'nün önündeki çimenliğe kondular. Brinckley, onların geldiğini görmüş ya da hissetmişti; kaçmaya çalıştı, ama Phil onunla mücadeleye girişti.

Joan'a bir düşünce gönderdi. "*Ben yardım çığlığı atana kadar sen bu işe karışmayacaksın hayatım.*"

Brinckley kolay kolay vazgeçmiyordu. Zihni uzanıp, Phil'inkini yutmaya çalışıyordu. Huxley giderek gücünü yitirdiğini, bu şeytansı saldırı karşısında teslim olmak üzere olduğunu hissetti. Sanki iğrenç bir bataklığın dibine doğru çekiliyor, boğuluyordu.

Ama kendini toparlayıp karşı koydu.

* * * * *

Phil, Brinckley'e o an hemen yapması gerekeni yaptıktan sonra, ayağa kalktı, ellerini sildi; sanki sarıldığı sümüksü ruhtan temizlenmeye çalışıyordu. Joan'a, "Hadi gidelim. Zamanımız kısıtlı," dedi.

"Ona ne yaptın Phil?" Yerde duran şeye büyülenmiş bir tiksintiyle bakıyordu.

"Ona az bile. Kan dolaşımını durdurdum. Onu kısa bir süre kullanmak amacıyla kurtarmam gerek. Hadi havaya. Biri bizi görmeden gidelim."

Ve havalandılar. Brinckley'in bedeni, sağlam bir telekinetik bağla onlara bağlanmış olarak arkalarından sürükleniyordu. Bulutların üzerinde durdular. Brinckley de yanlarındaydı, bir denizyıldızını andırıyordu; gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı bir karış açık, pürüzsüz pembe yüzüyse ifadesizdi.

"*Ben!*" Huxley çağrıda bulunuyordu, "*Ephraim Howe! Ambrose! Benimle ilişki kurun! Benimle ilişki kurun! Çabuk!*"

"*Geliyorum Phil!*" Coburn cevap vermişti.

"*Seni duyuyorum.*" Bu güçlü, sakin düşünce Üstad'ınki olmalıydı. "*Ne var, evladım? Söyle.*"

"*Zaman yok*." Phil sözlerini kısaltarak konuşuyordu. "*Siz, Üstad ve gelebilecek olan herkes. Buluşma! Çabuk!*"

"*Geliyoruz.*" Düşünce hâlâ sakindi, acele etmiyordu. Ama Moulton'ın çadırının tepesi iki yerinden delinmişti. Moulton'la Howe çoktan Mark Twain Kampı'ndan görünmez olmuştu.

Ateşi bekleyen bir avuç uzman, havayı yararak, keserek geldi. Beş yüz mil kuzeyden geldiler; yuvaya dönmek için yarışan güvercinler... Kamp rehberleri, kamptaki küçük müstahdem grubunun üçte ikisi, kıtanın değişik yerlerinden az sayıda insan, hepsi de Huxley'in yardım çağrısını, Üstad'ın o benzersiz alarmını duyup geldiler. Bir ev kadını ocağını söndürüp gökyüzüne doğru kayboldu. Bir taksi şoförü kontağını kapatıp hiçbir şey söylemeden yolcularını yolda bıraktı. Shasta'daki araştırma ekipleri, yoğun zihinsel ilişkilerini kestiler, çok sevdikleri işlerini ortada bırakıp geldiler– hızla geldiler!

"Peki şimdi ne olacak Philip?" Howe yörüngesini bulup havada Huxley'in yanında asılı dururken yüksek sesle konuştu.

Huxley elini Brinckley'e uzattı. "Artık son darbeyi vurmak için bilmemiz gereken şey onda! Bilge Ling nerede?"

"O ve Mrs. Draper kampı koruyorlar."

"Ling'e ihtiyacım var. Mrs. Draper tek başına idare edebilir mi?"

Phil kafasının içinde, kadının duru ve olgun sesini yaklaşık bir eyalet öteden duydu. "*Edebilirim!*"

"*Kaplumbağa uçuyor.*" İkinci düşüncede, tarih kadar yaşlı Çinli'nin şaşmaz özelliği olan o ölümsüz neşe vardı.

Joan zihninde yumuşak bir dokunuş hissetti, derken Bilge Ling bir hiçlik üzerinde bağdaş kurmuş dikkatle oturarak aralarına katıldı. "*Ben buradayım; bedenim de peşim sıra gelmekte,*" diye seslendi. "*Artık başlayamaz mıyız?*"

Bunun üzerine Joan anladı ki, Ling, kendini onların bulunduğu yere yansıtmak için, mesafeyi levitasyonla yapabileceğinden daha çabuk kat etmek adına, onun zihninin güçlerini kullanmıştı. Ling'in bu davranışı onu açıklanamaz bir biçimde gururlandırmıştı.

Huxley hemen konuşmaya başladı. "Onun zihni aracılığıyla," diyerek Brinckley'i işaret etti, "hiçbir anlaşma sağlayamayacağımız birçok diğerinin daha varlığını öğrendim. Brinckley'in başına gelenin sarsıntısından kurtulmalarından önce, onları arayıp bulmalı, bir an önce çarelerine bakmalıyız. Ama yardıma ihtiyacım var. Bilge Ling, şimdiki zamanı yayarak onu inceler misiniz?"

Ling, onlara zaman ayrımı ve şimdiki zamanın algılanması konularında dersler vermiş, zamanın dışına çıkıp sürekliliğe sonsuzluktan bakabilmeyi öğretmişti. Ama o, öğrencilerinden inanılmaz bir biçimde daha yetenekliydi. Bir sineğin kanat çırpma hareketini bin ayrı ana bölebilir ya da bin yılı, bir tek anlık bir yaşantı olarak kavrayabilirdi. Onun zaman ve mekân ayrımı, ne bedeninin metabolik hızıyla, ne de kütlenin bütünsel boyutlarıyla kısıtlıydı.

Şimdi de Brinckley'in beynini, kayıp bir mücevheri bulmak için çöpleri karıştıran bir insanın titizliğiyle kurcalıyordu. Adamın bellek çizgilerini hissedip hayatını bir bütün olarak gözlemliyordu. Joan, Ling'in yüzündeki ebedi

gülümsemenin yerini bir bulantı ifadesine bıraktığını hayretle gördü; zihnine gizlice göz atıp bağlantıyı kopardı. Dünyada bu kadar çok gerçekten kötücül ruh varsa, hepsiyle böyle topluca değil, gerektikçe, tek tek karşılaşmayı tercih ederdi.

Ling'in bedeni, yansımasının içine akarak gruba katıldı.

Huxley, Howe, Moulton ve Bierce, Çinli'nin gerçekleştirdiği zarif çalışmayı yakın bir dikkatle izlemişti. Howe'un yüzü açıkça hissizleşmişti; Moulton'ın cinsiyetsiz bir duyarlılıkla yaşlanmış yüzü iki yana sallanarak böylesine bir kötülüğü kınıyordu. Bierce, Mark Twain'e her zamankinden çok benzemişti; amansız, karanlık bir öfkeye bürünmüş bir Twain'e...

Bilge Ling başını kaldırıp baktı. "Evet, evet," dedi Moulton, "Sanırım harekete geçmeliyiz Ephraim."

"Başka şansımız yok," dedi Huxley, topluluk geleneğini tamamen bilinçsizce hiçe sayarak. "Görev dağıtımı yapacak mısınız Üstad?"

Howe ona sert bir ifadeyle baktı. "Hayır Philip. Hayır. Sen yap. Hadi devam et."

Huxley çok kısa bir an için şaşkınlıkla duraladı, sonra harekete geçti. "Bilge Ling, bana siz yardım edeceksiniz. Ben!"

"Buradayım!"

Phil zihinden zihine uyumlu bir ağ kurdu, Ling ona rakibini ve gerekli bilgileri işaret etti. "*Arıladın mı? Herhangi bir yardım istiyor musun?*"

"*Taşbüken Dedem yeterli.*"

"*Peki. Fırla artık ve işe koyul.*"

"*Puanlarını toplamaya başla.*" Ben ardında telaşlı bir iz bırakarak gitti.

"*Sıra sende Senatör Moulton.*"

"*Biliyorum.*" Ve Moulton da gitti.

Phil onları birer ikişer görevlendirdi. Ve onlar da yapılması gerekeni yapmak üzere uçup gittiler. Hiçbir tartışma çıkmamıştı. Çoğu, eyleme geçme zamanının bir gün gelip çatacağının Huxley'den çok önce farkına varmıştı zaten; ama işi zamana bırakmış, çalışmalarına dalıp sessiz bir durgunluk içinde beklemişlerdi.

* * * * *

Long Island'da, ses geçirmez, en ufak deliğine kadar kilitlenmiş ve koruma altında olan, şaşaalı bir biçimde döşenmiş bir malikâne. Çalışma odasında üç adam, bir kadın ve bir de tekerlekli sandalyede oturan bir şey toplantı halindeydi. O şey, diğer dördüne köpürmüş bir öfkeyle bakıyordu; olmayan gözleri çakmak çakmaktı; alnı çene kemiklerinin üzerine hiç kesintisiz dökülüyordu; düzgün ve solgun bir uzantı...

Sandalyenin üzerine serbestçe örtülmüş battaniye, yaratığın bacakları olmadığını maskelemekle birlikte gizlemiyordu.

Yaratık sandalyenin kollarını kavrayıp, "Sizin için hep ben mi düşünmek zorundayım geri zekâlılar?" diye yumuşak, tatlı bir sesle sordu. "Sen Arthurson– Moulton'ın Shasta kararnamesini Senato'dan geçirmesine izin verdin. Kuş

beyinli seni." Bu son yakıştırma ağzından şefkatle dökülmüştü.

Arthurson koltuğunda kıpırdandı. "Zihnini incelemiştim. Kararname zararsızdı. Missouri Vadisi işine karşılık olacaktı. Söylemiştim sana."

"Demek zihnini inceledin. Hımm– seni resmen tufaya getirmiş aptal. Shasta kararnamesi! Shasta'dan asla iyi bir halt çıkmayacağını ne zaman öğreneceksiniz, beyinsiz budalalar?" Yaratık onaylayan bir ifadeyle gülümsedi.

"Nerden bilebilirdim ki? Dağın yanında kurulmuş bir kampın onların kafasını karıştıracağını sanmıştım."

"Hay beyinsiz budala. Elbet işe yaramaz biri olduğunu düşündüğüm gün de gelecek." Yaratık, karşısındakinin bu tehdidi sindirmesine zaman tanımadan devam etti, "Bu kadar yeter. Artık zararı onarmak için harekete geçmeliyiz. Şimdi onlar saldırı konumunda. Agnes–"

Kadın" Efendim" diyerek cevap verdi.

''Dualarını artırmalısın"

"Elimden geleni yaptım."

"Yetmemiş işte. İnsan Hakları Bildirgesini silip süpürecek, dinsel bir histeri dalgası istiyorum– Shasta kampı yaz sezonunu kapatmazdan önce. O tarihe kadar çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor, bu arada yasalara fazla sadık kalarak zaman kaybedemeyiz."

"İşte bu olanaksız."

"Kapa çeneni. Bal gibi de olanaklı. Bu hafta tapınağın bağış yağmuruna tutulacak, sen de televizyon kanallarıyla bağlantı kurup olayın ülke çapında duyulmasını

sağlayacaksın, Zamanı gelince de yeni bir Mesih keşfedeceksin."

"O kim olacak?"

"Peder Artemis."

"O ciğeri beş para etmez adam mı? Ben nerede devreye giriyorum?"

"Senin de sıran gelecek. Ama bu harekâtı sen yürütemezsin; insanlar bir kadının önder konumda olmasını kabullenemezler. İkiniz Washington'da bir yürüyüşün başını çekip işe el koyacaksınız. 76'lı Çocuklar size takviye güç oluşturup sokak arbedesi çıkartacaklar. Weems, bu sana düşüyor."

Weems itiraz etti. "Beyinlerini yıkamak üç ya da dört ayımı alır."

"Üç hafta zamanın var. Bu süreyi aşmazsan iyi. olur."

Adamlardan üçüncüsü sessizliğini bozdu. "Şef, niye böyle telaş ediyoruz? Bana kalırsa birkaç ufaklık yüzünden paniğe kapılıyorsun."

"Ona ancak ben karar veririm. Washington'daki yürüyüşün tarihine denk düşecek biçimde, ülkenin elini kolunu bağlayacak bir grev furyası başlatacaksın."

"Birkaç arbede lazım olacak bana."

"İstediğin olacak. Sen sendikaları hallet; ben Esnaf ve Ticaret Birliği'nin çaresine bakarım. Yarın için bana küçük çaplı bir grev ayarla. Grev gözcülerini öne çıkart da dört beş tanesini öldürteyim. El ilanları hazır edilmiş olacak. Agnes sen bu olayla ilgili bir vaaz hazırla."

"Konuyu ne tarafa çekeyim?"

Yaratık olmayan gözlerini devirip tavana dikti. "Her şeyi ben mi düşünmeliyim? Çok basit. Aklınızı kullanın."

Son konuşan adam purosunu dikkatle tablaya bırakarak sordu, "Şef, bu telaşın aslı nedir?"

"Söyledim ya."

"Hayır, söylemedin. Zihnini kapalı tutup, bir kez bile olsun düşüncelerini okumamıza izin vermedin. Shasta kampının varlığını aylardır biliyordun. Bu ani heyecan da nereden çıktı? Gücünü yitirmeye başlamadın ya? Hadi, çıkar baklayı ağzından. Eğer gücünü yitirmeye başladıysan, senin peşinden gelmemizi bekleyemezsin."

Gözsüz yaratık onu tepeden tırnağa süzdü. "Hanson," sesi hâlâ yumuşak çıkıyordu, "aylardır büyüklüğünü tartıp duruyorsun. Gücünü benimkiyle karşılaştırmayı ister miydin?"

Diğeri purosuna bakarak, "Bundan hiç gocunmam," dedi.

"Gocunacaksın. Ama bu akşam değil. Yeni yaverler seçip eğitmeye harcayacak zamanım yok. Bu yüzden işin aciliyetini açıklayacağım. Brinckley'i bulamıyorum. İlişkiden çıkmış durumda. Zamanımız yok ki..."

"Haklısın," dedi yabancı bir ses. "Zamanınız kalmadı."

Beşi de kukla gibi irkilip sesin kaynağına doğru döndü. Çalışma odasında yan yana duranlar, Ephraim Howe'la Joan Freeman'dı.

* * * * *

Howe, yaratığa bakıp neşe içinde, "Hep bu anı beklemiştim. Seni haklamayı da kendime sakladım," dedi.

Yaratık sandalyesinden kalkıp, havada ilerleyerek Howe'un üzerine doğru geldi. Boyu ve duruşu, insanda, görünmez bir çift bacak üzerinde yürüyormuş gibi nahoş bir duygu uyandırıyordu. Howe, Joan'a işaret verdi. "*Başlıyor. Hayatım, sen diğerlerini tutabilir misin?*"

"*Sanırım.*"

"*Şimdi!*" Howe, sürekli çalışarak geçirdiği yüz otuz yılda öğrendiği her yönteme başvurup, yalnızca telekinetik hâkimiyet üstünde yoğunlaştı. Şeytansı yaratığın zihnine dokunmayı reddedip ondan kaçındı ve dikkatini fiziksel yapısını yok etmeye verdi.

Yaratık durdu.

Yavaş yavaş, vurgun yemiş bir derinsu dalgıcı gibi, sıkma makinesindeki bir portakal gibi, içinde var olduğu uzamsal sınırlar giderek küçüldü. Küresel bir hacim onu sarmaladı, küçülttü, küçülttü.

Yaratık giderek içe doğru çekiliyordu. Bacaklarının büyümemiş kökleri katlanıp kalın gövdesine yapıştı. Başı bu şiddetli baskıdan kurtulmak için göğsüne eğildi. Bir an, devasa ve sapkın gücünü toparlayıp karşı koydu. Joan, kötücül ruhtan geriye kalan bu son serpinti yüzünden kaygılanmış, geçici bir mide bulantısına tutulmuştu.

Ama Howe, yüzündeki ifâde hiç değişmeksizin, saldırıya dayandı; küre tekrar küçüldü.

Gözleri olmayan kafatası parçalandı. Küre olabilecek en küçük boyuta büzüldü. Elli santim çapında bir top havada asılı duruyordu; yüzeyindeki itici ayrıntılar, bakılacak gibi değildi.

Howe, zararsız ve iğrenç yığını zihninin bir bölümüyle tutup sordu; "*İyi misin hayatım?*"

"*Evet Üstad. Bir kere ihtiyacım olduğunda, Bilge Ling bana yardım etti.*"

"*Buna şaşırmadım. Şimdi sıra diğerlerinde.*" Yüksek sesle konuşarak sordu, "Hangisini tercih edersiniz: önderinize katılmayı mı, yoksa bildiklerinizi unutmayı mı?" Parmaklarıyla havayı yakalayıp, bir şeyi sıkar gibi yaptı.

Purolu adam bir çığlık attı.

Howe, "Bu çığlığı bir cevap olarak kabul ediyorum," diyerek devam etti, "Pekâlâ, Joan, onları bana geçir, birer birer."

Zihinleri üzerinde titizlikle çalıştı; bedensel yaşantıları yüzünden, zihinlerini kaplamış jelatinimsi eğri biçimleri düzleştirdi.

Birkaç dakika sonra odanın içinde dört tane, aklı başında ama çocuklaşmış yetişkin duruyordu – yerdeki halıysa kanlı bir yığınla kaplanmıştı.

* * * * *

Coburn davet edilmediği halde bir odadan içeri adımını attı. Neşeli bir sesle, "Okul bitti çocuklar," diye duyuruda bulundu. Parmağını odadakilerden birine uzattı. "Bu senin için." Parmağının ucundan bir alev çıtırtısı duyuldu; alev karşısındaki düşmanı yaladı. "Ve bu da sana." Alevler ikinci bir defa daha sıçradı. "Ve bu da sana." Bir üçüncü de temizlikten payını almıştı.

* * * * *

"Tanrının öfkeli Kulu" Peder Artemis'in yüzü televizyon alıcısına dönüktü. "Eğer bu dediklerim doğru değilse, Tanrı şu anda çarpsın beni!"

Şüpheli ölümlerden sorumlu resmi görevlinin aldığı kalp krizi kararı, Artemis'ten geriye kalan kömürleşmiş kalıntılara pek bir açıklık getiremedi.

* * * * *

Siyasal bir toplantı, esas konuşmacı gelmediği için erkenden dağıldı. Kimliği belirlenemeyen bir dilenci, kalemleri ve sakızlarının üzerine yığılmış halde bulundu. On dokuz büyük kuruluşun yöneticisi olan bir adam, neşeli bir deliliğe kapılmadan önce, söylediklerini dikte ettirirken, aniden boşluğa yönelik konuşmaya başlayarak, sekreterinin histeri krizi geçirmesine neden oldu. Ünlü bir radyo ve televizyon yıldızı ortadan kayboldu. Yedi kongre üyesi, birkaç yargıç ve iki de hükumet görevlisinin ölümüyle ilgili hikâyeler araştırılıp hemen kâğıda döküldü.

* * * * *

O gece, Mark Twain Kampı'nda, her zamanki akşam şarkısı, kamp yöneticisi Moulton olmaksızın söylendi. Moulton, yıllardan, beri ilk defa herkesin bedeniyle katıldığı uzmanlar konferansına gitmişti.

Joan salona girerken etrafına bakındı. Howe'a, "Bilge Ling nerede?" diye sordu.

Howe kısa bir süre onun yüzünü inceledi. Joan, Howe'un bundan yaklaşık iki yıl önce, onu ilk kez gördüğü andan beri, sanki ilk kez, geçici bir dalgınlık içinde olduğunu düşündü. "Hayatım," dedi Howe, yumuşak bir sesle, "Bilge

Ling'in kendi çıkarı için değil, bizim çıkarımız için yanımızda kaldığını farketmiş olmalısın. Kalma nedeni olan krizin üstesinden gelindi; işin bundan sonrasını tek başımıza halletmek zorundayız."

Joan elini boğazına götürdü. "Yani.... yani...?"

"Çok yaşlı ve çok yorgundu. Kırk yılı aşkın bir zamandır, kalbinin atmasını, bedeninin işlevlerini yerine getirmesini, hep sürekli denetimle sağlıyordu."

"Ama niye yenilenip, yeniden canlanmadı?"

"İstemedi böyle bir şeyi. Artık büyüdükten sonra, burada sonsuza kadar kalmasını bekleyemezdik."

"Hayır." Joan titremekte olan dudağını ısırdı. "Hayır. Doğru söylüyorsun. Biz daha çocuğuz, oysa onun yapacak başka işleri var... ama– ah, Ling! Ling! Bilge Ling!" Başını Howe'un omzuna yasladı.

"*Niye ağlıyorsun Minik Kuşum?*"

Joan başını hızla kaldırdı. "*Bilge Ling!*"

"*Eskiden var olan, artık var olamaz mı? Geçmiş mi var, yoksa gelecek mi? Verdiğim derslerden bu kadar az şey mi öğrendin? Her zaman olduğu gibi yanında değil miyim?*" Joan, düşüncede, o zamansız, enerji dolu neşenin, duyarlı Çinli'nin simgesi olan o yaşama zevkinin varlığını hissetti.

Zihninin bir bölümüyle Howe'un elini sıktı, "Özür dilerim," dedi, "Hatalı davrandım." Ling'in ona öğrettiği biçimde rahatladı; bilincini, zamanı ölümsüz bir şimdiyle sarmalayan o derin sarhoşluğun akışına bıraktı.

Onun huzura kavuştuğunu gören Howe, dikkatini toplantıya verdi.

Herkese zihniyle ulaşarak, onları telepatik konferans ağında topladı. "*Sanırım hepiniz niye top bindiğimizi biliyorsunuz,*" diye düşündü. "*Ben zamanımı doldurdum; benim sahip olduğumdan farklı niteliklere ihtiyaç duyulan, başka ve daha hareketli bir döneme giriyoruz. Sizleri, seçtiğim halefi değerlendirip görevi ona devretmeniz için çağırdım.*"

Huxley, düşünce mesajlarını takip etmekte tuhaf bir biçimde zorlanıyordu. Kendi kendine, herhalde harcadığım çaba yüzünden yorulmuş olmalıyım diye düşündü.

Oysa Howe yine yüksek sesle düşünüyordu, – "*Öyleyse anlaştık demektir.*" Huxley'e baktı. Philip, emaneti kabul edecek misin?"

"Ne?!!"

"Alınan ortak karara göre, Üstad oldun."

"Ama... ama... buna hazır değilim."

Howe, düz bir sesle, "Biz olduğunu düşünüyoruz," diyerek devam etti, "Yeteneklerine şimdi ihtiyaç var. Sorumluluk sahibi olunca büyürsün."

"*Yahu canlan biraz!*" Coburn özel mesaj göndermişti.

"*Endişelenmene gerek yok Phil.*" Bu seferki Joan'dandı.

Phil, bir an, Howe'un için için güldüğünü, sakin bir biçimde telaşını anlayışla karşıladığını duyar gibi oldu.

"Deneyeceğim!" diye cevap verdi.

* * * * *

Kampın son günü, Joan, Shasta Evi'nin vadiye bakan teraslarından birinde Mrs. Draper'la birlikte oturuyordu. Joan iç geçirdi. Mrs. Draper, başını örgüsünden kaldırıp gülümsedi. "Kamp sona erdi diye üzülüyor musun?"

"Yo, hayır! Hatta seviniyorum."

"Öyleyse neyin var?"

"Düşünüyordum da... Bu kampı kurmak için o kadar zahmete katlanıp çalıştık. Şimdi de onu emniyette tutmak için savaşmamız gerekiyor. Yarın bu oğlanlar evlerine dönecek – o zaman da, dünyada hâlâ kol gezen bütün kötücül şeylere karşı kendilerini koruyacak gücü kazanana kadar her birinin izlenmesi lazım. Gelecek sene, bir oğlanlar ordusu daha olacak, sonra bir tane daha, bir tane daha. Hiç sonu yok mu bu işin?"

"Tabii ki bir sonu var. Eski kayıtlarda, yaşlıların başına geleni hatırlamıyor musun? Burada yapmamız gerekeni tamamladıktan sonra, daha çok yapılacak işin olduğu yere geçeceğiz. İnsan soyu, sonsuza kadar burada kalması için yaratılmadı."

"Yine de sonsuz gibi geliyor bana.".

"O açıdan bakarsan öyle gelir hayatım. Bu işi kısa ve ilginç kılmanın yolu, hep bir adım sonra ne yapacağını düşünmekten geçer. Mesela, sen bundan sonra ne yapacaksın?"

"Ben mi?" diyerek şaşkınlık içinde baktı Joan. Sonra yüzü aydınlandı. "Ben... ben evleneceğim!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mrs. Draper'ın örgü şişleri tıkırdamaya devam etti.

13

"—ve Gerçek Sizleri Özgürleştirecek!"

Dünya, hâlâ güneşin etrafında dönüyordu. Mevsimler gelmiş, mevsimler geçmişti. Güneş hâlâ dağların üzerinde parlıyordu, tepeler yemyeşil, vadilerse bereketliydi. Nehir denizin yüreğini arıyor, sonra buluta biniyor, yağmur olup tepelere kavuşuyordu. Sığırlar kahverengi ovalarda otluyor; tilkiler çalıların arasında sessizce yabani tavşan avlıyorlardı. Gelgitler aya boyun eğiyor; martılar gelgit sonrasının ıslak kumlarına üşüşüyordu. Toprak tertemizdi, toprak doygundu; hayat vardı onda, içinde hayat kaynıyordu; o taşkın dere basmıştı toprağı.

Hiçbir yerde insanoğlu yoktu.

Yüksek tepelere bakın; ovalarda arayın insanı. Yeşil vahşi ormanlarda sürün izini; seslenin ona; haykırarak çağırın onu. yeryüzünde girdiği bütün deliklerin peşinden gidin; denizin karanlık derinliklerini keşfe çıkın.

İnsanoğlu gitti; evi boş şimdi; kapısı açık.

* * * * *

İhtiyaç duyduğundan çok daha büyük bir beyne ve onu huzursuz eden bir ruha sahip kocaman bir maymun,

kavmini terk edip vahşi ormanın üzerindeki o yüksek yerin sessizliğine doğru gitti. Yarım yamalak kavradığı bir ihtiyacın dürtüsüyle, saatler ve saatler boyunca tırmandı. Derken, yurdundaki yeşil ağaçların çok yükseğinde, kavmindekilerin hiç tırmanmadığı kadar yüksek bir noktada, bir dinlenme yerine vardı. Orada, güneşten ısınmış, geniş ve yassı bir taş buldu; üzerine uzanıp uykuya daldı.

Ama huzursuz bir uykuydu bu. Tuhaf rüyalar gördü; bildiği hiçbir şeye benzemeyen rüyalar. Bu rüyalar onu uyandırdı, bir baş ağrısıyla baş başa bıraktı.

Orayı terk edenlerin taşın üzerinde bıraktığı şeyin ne olduğunu, soyundan biri anlayana kadar ise nesiller geçecekti.

– SON –

{1} *Şimendifer*: Demiryolu katarı, tren.

{2} *Verevlemesine*: Eğimli, meyilli.

{3} *Koloit (Kolloid)*: Homojen görünümlü heterojen bir karışım. Bir maddenin kendisi için çözücü olmayan bir ortamda $10\text{-}5^{-10}\text{-}7$ cm boyutlarında dağılmasıyla oluşan çözeltiye "*kolloid*" adı verilir.

{4} *Sulta*: Otorite.

{5} *İtki*: Açlık, susuzluk, cinsel istek gibi ancak bir etkinlikle sona eren ya da hafifleyen fizyolojik ya da ruhsal gerginlik.

{6} *Bedbinleştirmek*: Kötümser, karamsar duruma getirmek.